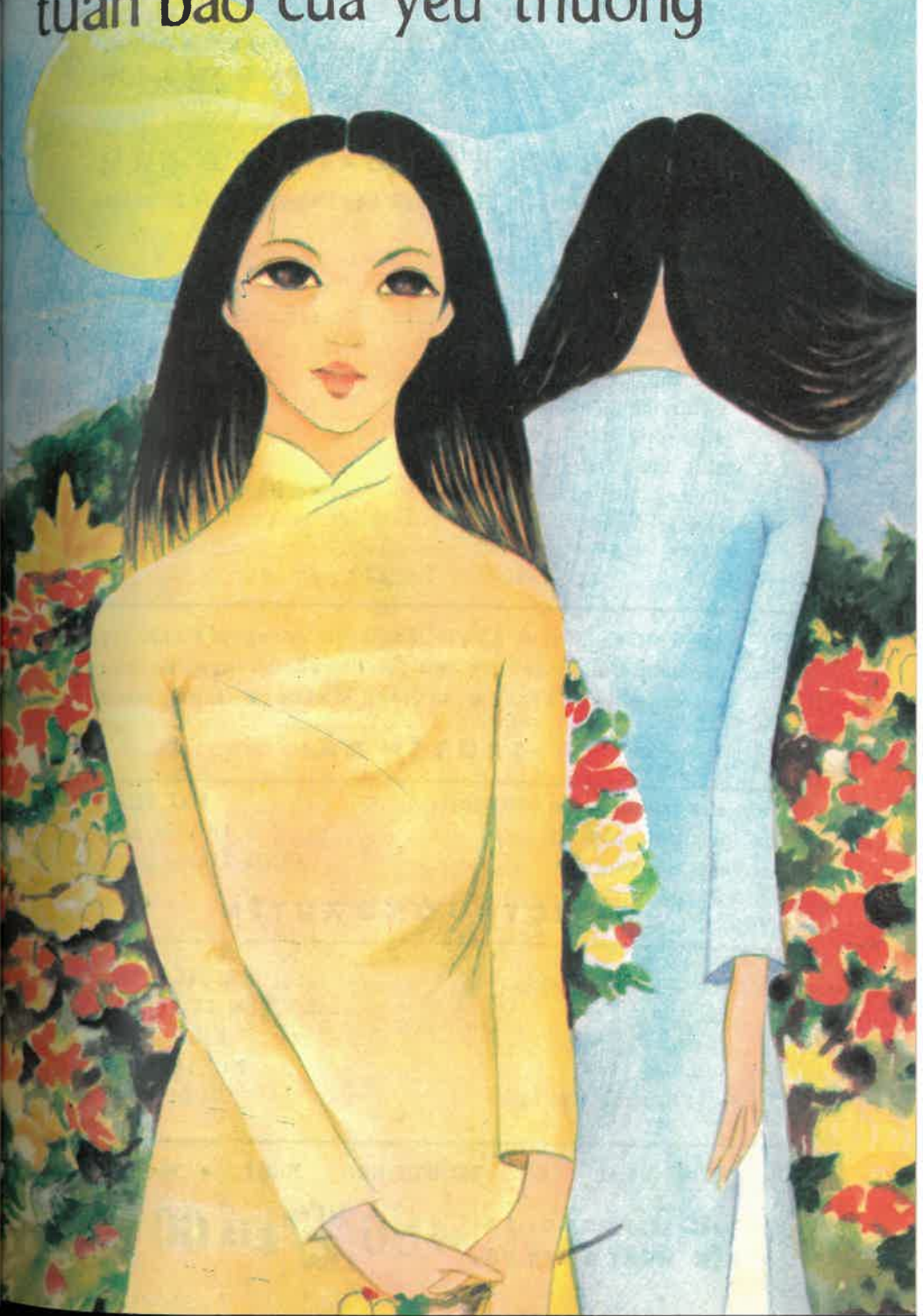

36-76 Chi Hạng Cựu Sĩ Petrus Ký (67-74) Cộng Hòa Miền Đàng Ông - Khu Sách Xưa Quán Văn Đường

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. 23.595

VĂN

sở tay cuối năm
 nói chuyện tết nhất
 những chùm hoa pháo đỏ
 áo sương mù
 mưa xuân trong mắt
 thoáng lòng người còn nhớ
 khung cửa nhỏ

TÒA SOẠN VIẾT
 VŨ BẰNG
 AN CHÂU LAN
 ĐUY NGUYỄN
 VŨ HẰNG
 TRẦN VĂN NGHĨA
 NGUY

THƠ

nguyên tất nhiên ● hồ phi lộng ngọc ● nguyên hoài mỹ
 tạ văn sĩ ● châu thù linh ● tôn nữ thu nga ● bửu
 khánh ● triều hạnh ● lê quang tổ châu ● lương minh

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
 thư tình trên cát
 anh chi yêu dấu

MAI THẢO
 DUYÊN ANH
 ĐINH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 chạp phở
 sưu tầm
 tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 KIẾN VÀNG
 NGUYỆT QUẾ
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 25-01-73 ĐẾN NGÀY 01-02-73 | số 86 | NĂM THỨ HAI | giá 60 đ.

chưa già từ 38 phạm ngũ lão

Cuối năm của những người nghèo thường có nhiều phiền muộn. Báo nghèo cũng thế. Linh quỳnh lo báo xuân hồng chưa kịp thờ đã nghe tin cụ chủ nhà in « dọ » đi chỗ khác chơi cho cụ xây nhà, cất gác. Và « sợ » quá bèn hiểu lớn tháng giêng Ta là tháng giêng Táy. Và vội vàng loan tin cùng bạn ngọc rằng ra giêng, Tuổi Ngọc đến một địa chỉ mới 32/1 Nguyễn Bình Khiêm, Sài Gòn. Cụ chủ nhà in đọc xong bài già từ 38 Phạm Ngũ Lão đã cười ngất. Như vậy, thưa bạn ngọc, Tuổi Ngọc chưa già từ 38 Phạm Ngũ Lão, Tuổi Ngọc còn nằm vạ tại địa chỉ dễ thương này. Chừng nào nhà in bắt tay vào việc làm nhà mới, Tuổi Ngọc mới chia tạm rời ít lâu. Rồi lại trở về. Bởi Tuổi Ngọc không muốn già từ 38 Phạm Ngũ Lão. Và bởi chưa già từ 38 Phạm Ngũ Lão nên Tuổi Ngọc khẩn thiết yêu cầu bạn ngọc hủy bỏ giùm địa chỉ 32/1 Nguyễn Bình Khiêm ở thư tòa soạn số trước, hủy bỏ luôn cả ngày tháng phát hành số Tân Niên. Xin nhắc lại : Tuổi Ngọc vẫn đặt tòa soạn tại 38 Phạm Ngũ Lão Saigon II. Thư từ, bài vở của bạn ngọc cứ tiếp tục gửi về Tuổi Ngọc 38 Phạm Ngũ Lão, Saigon II. Thư, bài nào đã gửi về 32/1 Nguyễn Bình Khiêm, chúng tôi sẽ cho người tới âm về tòa soạn cũ. Và số Đầu Năm Quý Sửu, Tuổi Ngọc 90, phát hành ngày 15-2-1973 như đã loan ở giai phẩm Xuân Hồng Tuổi Ngọc. Tuổi Ngọc Tân Niên, số báo chào mừng năm mới... ta, số báo không giống 89 số báo đã xuất bản. Dày 100 trang giá 100 đồng. Bàng bạc hương vị lễ. Thơm nồng hương vị xuân. Và rất « cổ non tháng giêng » tình yêu. Tuổi Ngọc dành nhiều trang để giới thiệu tất cả những Giai Phẩm Quý Sửu của các trường gửi tặng hoặc tìm mua được ở Sài Gòn. Chúng tôi mong khỏi báo chí của các trường gửi cho báo hầu chúng tôi có thể giới thiệu và khám phá những tài năng mới trong văn nghệ học trò. Đặc biệt, bạn Duyên Anh sẽ « xống đất » hai mươi nhà văn nghệ bằng một bài xống đất vui vẻ, hy vọng bỏ ra cười hoặc lăn ra khóc. Đặc biệt nữa, khỏi đáng Tuổi bươm sấu, tự truyện Duyên Anh. Rất nhiều truyện ngắn, tùy bút, thơ mùa xuân thật êm đềm, thật tha thiết. Bạn đọc ăn lễ xin nhớ giùm Tuổi Ngọc Tân Niên (số 90) phát hành thư năm, 15-2-1973 và tòa soạn Tuổi Ngọc vẫn còn ở 38 Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn II.

bạn đã có trên tay chưa ?

Một Giai Phẩm Văn Thơ Hay Nhất
Trong Rừng Báo Tết Việt Nam

tuổi ngọc

những sáng tác tuyệt vời của :

HOÀNG ANH TUẤN • VÕ HỒNG • THANH TÂM TUYỀN • NGUYỄN
XUÂN HOÀNG • XUÂN DIỆU • ĐOÀN VĂN CỬ • DUYÊN ANH •
HUY CẬN • HOÀNG NGỌC TUẤN • TÔ HOÀI • DƯƠNG NHIỆM
MẬU • ĐỊNH NGUYÊN • TỬ KẾ TƯƠNG • HỒ DZÍNH • NGUY
NGŨ • ĐỊNH TIẾN LUYỆN • PHẠM VĂN MINH • MƯỜNG MÁN •
PHẠM ĐÌNH THỐNG • KIM TUẤN • DU TỬ LÊ • PHẠM NGỌC LƯU •
PHẠM CAO HOÀNG VÀ HÀNG CHỤC TÁC GIẢ QUEN BIẾT KHÁC...

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

SỞ TAY CUỐI NĂM

DUYÊN ANH

nghĩ về một tờ báo chết

HAI NGÀY LIỀN, TRANG MƯỜI HAI CỦA NHẬT BÁO *Chinh Luận* đăng đầy những tin mừng đám cưới. Giữa những tin mừng đó, tôi được đọc cái cáo phó của bán nguyệt san *Ngân Thông*. Tờ báo báo tin .. chết. Chết gần tết. Chết không kịp hưởng mùa xuân. Tâm sự của nó y hệt câu thơ của Đinh Hùng. *Đời chưa trang điểm mà xuân đã về*. Hôm đầu, đọc cáo phó của Quyên Di, Thái Bắc, tôi sững sờ. Hôm sau, tôi xúc động. Tội nghiệp Quyên Di, người bạn nhỏ của tôi, người bạn hiền, đầy nhiệt tình và kiên nhẫn. Đề *Ngân Thông* xuất bản đều đặn, Quyên Di đã phải chờ từng rằm giấy lên tận một nhà in ở Thủ Đức in cho tẻ. Bao nhiêu mồ hôi đã đổ? Cuối cùng, *Ngân Thông* báo tin giã từ độc giả! Được chính phủ miễn ký quỹ 10 triệu, *Mây Hồng* vẫn chết, *Ngân Thông* vừa chết. *Thăng Bôm* gác ngoài, *Thiếu Nhi* cầm hơi, *Tuổi Hoa* nửa đường đi xuống và *Tuổi Ngọc* tiếp tục chống gậy. Nước có hàng chục ngàn trường trung tiểu học mà không nuôi nổi những tờ báo của học trò thì quả nước ta có hơn nghìn năm văn hiến lộn! Đáng lẽ, một tờ báo học trò chết, những người có trách nhiệm với học trò phải lên tiếng bao động và tìm hiểu tại sao nó chết. Ở đây hoàn toàn im lặng. Không đơn bản và không có ý kiến. Và cứ yên cô đơn hồi những tờ báo đứng đắn! Tạp chí *Bách Khoa*, giai phẩm Xuân Quý Sửu, có làm rõ một bài nêu tên từng tờ báo mai danh, thiếu niên cùng số lượng phát hành và số lượng tiêu thụ. Ai cũng chán nản, bài người nếm đọc xong bài của nữ sĩ Minh Quán. Vì, eo

oi, độc giả tiêu thụ báo chí đồng không hơn sĩ số hai trương trung tiêu học lớn. Vậy mà những người loại báo này vẫn bị chê bai, bị bạch sách! Tôi vừa được một lá thư của anh chủ trương gai phẩm Đất ở Đà Nẵng. Anh này bảo vài người đã quyết tôi tiêu của Mỹ để xuất bản Tuổi Ngọc. Nhận tiền của đầu có để và đầu phải ai Mỹ cũng giao tiền. Nếu Mỹ tới đến cái độ chỉ tiêu cho những người làm báo học thì Máy Hồng, Ngân Thông đã không chết đồng. Và Tuổi Ngọc thì in dây hơn, đẹp hơn (ít ra như Thế Giới Trẻ Do, Cẩm Thông) và bán rẻ hơn. Và hoàn hồ Mỹ chửi chửi gọi là đèn em mấu quốc chi địa! Nhưng thôi, nơi này chi, Quyền Di thân mến! Ngân Thông chết, Quyền Di thể (nếu Quyền Di thích) sang Tuổi Ngọc viết lịch cho đỡ buồn. Rồi bao giờ Tuổi Ngọc chết, chúng mình sẽ đi nghe là vưa.

ĐÌNH TIÊN LUYỆN

cảm ơn tháng chạp

TRƯA VỀ NGANG ĐƯỜNG TỬ XƯƠNG, HÀNG CÂY CAO su đơm đầy lá vàng làm tôi nhớ tới bài thơ và màu vàng nào của người thi sĩ. Áo vàng còn là màu cũ đời nhìn xuống. Tóc đen còn là bầu trời đêm nhỏ bé của những vì sao hay khắc trong thơ anh. Tôi thèm còn được thư thả như những trưa về cặp sách nhẹ tênh trên tay qua con đường này. Cuối vãn nhìn lên trời thấy đám mây bông bành lông rợn rã quá đỗi. Cũng bài thơ ấy tôi còn nhớ được đôi ba câu. Anh biết từ nay anh có em đi đêm những tiếng gió đi lên xuống cầu thang. Để yên em hơn mùa áo vàng em đang mặc và bài thơ anh đang làm. Để anh tìm thấy vết gờ đi ngang ở chỗ em nhìn lại là. Để lúc em cười anh bài được linh hồn tàng cánh của trời những tiếng lầu rất cao. Sao anh buồn như có khói trong tim.

Sao anh buồn như những ngọn lá úa chết hôm nay.

Tôi ngồi lại ở một quán, ngồi lại ở một cuối ngày để nhìn những hạt bụi một mỗi đang ru nhau ngủ bên hi đương dầm sương, để nhớ em bỏ vai gầy guộc nhỏ, về đêm nay khóc hay ngủ mơ. Để anh không còn nhớ được một câu thơ nào ai đã làm, đã phải hơi cho em lớn khôn. Để anh xót xa nhớ những cơn mưa tháng bảy tháng tám, mưa không kịp vuốt mặt. Để anh chẳng còn que diêm nào đốt sáng lại một mùa. Như mùa hè. Và điều thuốc lá công queo năm buồn bã bên ly cà phê lạnh tanh. Không còn gì để nhớ, hay đôi mắt em đã nặng trĩu những giọt nước.

Hay đôi mắt em còn in lại những hàng cây xanh. Tôi chiều tôi về trên đường Phạm Ngũ Lão để nhìn hàng xanh đèn đỏ chớp tắt của chợ búa phố xá. Để thấy đôi rã rời đôi ở vai. Bây giờ trên con đường ấy, trên những con đường quen thuộc của thành phố này, tôi đã chia một phần ngày cho chúng. Cho những vội vàng ồn ào đuổi bắt nhau. Như những cây nhạc ngựa cuối năm đã xuống những trận mưa lá lao xao đuổi bắt nhau trên đường. Để tôi nhớ những cây nhạc ngựa trong sân trường ngày nào. Nhớ những bài luận của bạn bè tả lá rơi như những người lính nhẩy dù. Và rồi bạn bè mỗi đứa là một cái lá, rơi trên các lối đi vùi dập muôn phần. Chẳng còn tình cờ như một con gió.

Mở cánh cửa sổ độc nhất của căn phòng nhỏ nơi làm việc, tôi của thấy mình được để dành một miếng nắng cuối năm ngoài ấy, trên mái ngói nhà bên cao. Lòng bỗng xôn xao. Tôi lôi xấp giấy trong ngăn kéo ra đặt ngay ngắn trên bàn. Và tìm cây viết. Tôi muốn được viết ngược ngoạc vài hàng.

Cảm ơn tháng Chạp

Cảm ơn một năm.

PHẠM ĐÌNH THỐNG

những cơn gió cuối năm

CŨNG KHÔNG HẸN ĐÚNG LÀ SỔ TAY CUỐI NĂM, VỚI lời. Có cuối ắt hẳn có đầu, có giữa. Bởi không có thói quen ghi tính gì cả, dù đầu hay cuối, nên vẫn thường bị trách móc về những sơ sót đúng ra cần phải ghi hoặc nhớ. Cái tính lơ đãng nó gây nhiều phiền trách về phía bạn bè, những người quen biết, tuy nhiên, đôi lúc, nó cũng giúp mình sống thoải mái hơn, để chịu hơn một chút. Và vẫn có cái lật đật đáng yêu (?) là không bao giờ ghét ai lâu. Quí miễn ai, tôi nhớ hoài. Nhưng giận ghét ai tôi rất dễ quên. Nhất là cuối năm, tính sổ tay. Nghĩ gì ghi nấy. Không là tính sổ. Không phải nhìn lại. Vì vẫn sợ nhìn lại mình đời đã xanh rêu thì buồn lắm, phải không? Ở đây xin được cảm tạ những thiện tình, những ưu ái và giúp đỡ của những người thân, bạn bè thân và sơ, những người quen biết và chưa quen biết. Và cảm ơn đời sống Cẩm tạ thời gian. Một năm qua với nhiều vui buồn nối tiếp những công việc bề bộn và những giây phút bình thản, với một hình bóng xanh tươi. Như màu lá mới. Như một niềm an ủi.

Về những ngày kể cận cuối năm, người bạn giúp tôi một tập thơ. Những kỷ niệm vụn vỡ gộp chung lại thành một kỷ niệm khác, cũng nhẹ tênh như những cánh

mây bay, hay khác hơn một chút, quà tặng cho một thuở làm thơ tình, cho một cuộc tình nồng nàn. Thế thôi. Hôm qua, chúa nhật 21-1, lên tòa soạn ngồi làm việc với Đinh Tiến Luyện, lo « thanh toán » hết thư từ, sắp xếp lại ít bài vở công việc gần đây hơn chút. Một năm, dù buồn bã hay vui tươi cũng đã qua đi. Lòng cũng thoáng chút ngậm ngùi, trong một niềm vui mơ hồ nào khác. Niềm vui kia reo khẽ chút ngậm ngùi.

Khi ngồi viết những dòng chữ này thì những cơn gió cuối năm đã, hình như, len lén về cùng những vệt vĩa, rộn-rịp, tấp-nập-một-cách-ủ-ỏai trông chờ một tin tức hòa bình đã lấp ló đâu đó. Có quá nhiều điều muốn nói đến nhưng làm sao nói hết. Những sinh hoạt có chút liên hệ đến mình hay không cũng đều đáng nói.

Có một việc cần thưa với bạn ngọc, cho nó có vẻ « số tay cuối năm » một chút. Đó là chúng tôi có nhận được một số thư gửi về hỏi báo cũ, có thư kèm tem, có thư chỉ hỏi thăm lễ và yêu cầu trả lời thư riêng. Vì quá bận lo số Xuân, và những công việc vụn vặt cuối năm nên đã không trả lời hết được. Tuy đã gửi trả số tem cho các thư gửi nhiều. Còn vài cái thư chỉ kèm mười hay hai mươi đồng tem chúng tôi « tạm giữ » lại, chưa gửi trả được. Mong các bạn thứ cho.

Những thư từ thăm hỏi, trách móc, khuyến khích dành cho tờ báo, chúng tôi đã cố gắng thanh toán trong số này nhưng vì khuôn khổ tờ báo không cho phép mục này « lấn đất » hơn nữa. Nên còn một số thư mới đành hẹn ra giêng ta tiếp tục nói chuyện vậy.

Nói thêm một chút về những ngày cuối năm. Vậy là sắp thêm một tuổi. Sắp thêm những vấn đề chờ đợi được giải quyết. Tưởng tượng gạch cái nối giữa hai năm mới cũ là một cái bờ. Bờ dĩ vãng. Và dòng sông năm cũ lờ lững trôi đi, rồi ta ghé vào ngao ngẫm 2 câu thơ của Hoài Khanh: *Anh đứng bên này bờ dĩ vãng, thương về con nước ngai ngừng xuôi.* Và rồi cũng đứng bên này bờ, với những dự tính ở bên kia, một năm sắp đến. Dự tính thì nhiều và chương trình thì lắm, cho năm tới, nhưng chẳng biết có làm được gì không. Hay sẽ lại là « dự tính của dự tính ».

Sáng nay nhận được thư một người bạn từ xã Bình Ninh xa xôi dưới miền Tây tự đứng thấy nao nao. Lời của bạn cũng là lời của những người bạn khác. Cảm động và cũng chỉ biết cảm ơn thăm. Tình bằng hữu vô cùng. Giọng chót của bài viết nhỏ này: Mong cơn gió cuối năm sẽ mang những muông phiến bực bội, những hờn giận trả về biển xanh, Biển ngàn đời thăm lặng, phải không Thiên Nga?

PHẠM ĐÌNH THỐNG

VŨ BẰNG

NÓI CHUYỆN TẾT

Cho đến bây giờ, tôi không hiểu tại sao lại có những giây phút thay đổi lạ lùng như thế. Tại vì ảnh hưởng của mùa xuân? Tại vì cái tục kiêng kỵ cổ truyền buộc người ta đến ngày tết thì phải làm ra bộ vui tươi? Hay là tại vì các cơ thể trong người ta gặp lúc ta n d rơng thư thái thì vui tươi lên thực sự?

Quả tôi không biết. Nhưng chính tôi biết chắc tôi là một anh quạ cọ làm cho không biết bao nhiêu người bực tức. Theo các bà các cô, quạ cọ chỉ làm cho mình khổ thôi, mà công chuyệa không vì thế tốt đẹp hơn. Đối với tôi, trái lại: cứ gắt ồm tỏi cả lên thì mọi việc đều suông đuột. Kể một thí dụ chơi: vào nhà hàng kêu một miếng bí tết ăn chơi. Này, đừng có anh bồi bàn nào bảo tôi: « Ông chớ nóng. Thịt bò hôm nay hơi dai một chút thật nhưng ăn vẫn cứ ngon như thường ». Không. Dù là buộc lòng phải ăn, ít ra tôi cũng có một cái thú là cứ tự được ông nhà hàng.

Vì thế, nhiều người ghét tôi và bảo: « Người gì kỳ cục? Thế ra ở đời anh ta không thấy thú vị một lúc nào hay sao? Cứ ngán đời như thế làm sao mà sống nổi? »

Từ lâu tôi đã định bụng trả lời những người chửi tôi. Bài này chính là bài trả lời mơ ước đó. Tôi viết ra một phần lớn vì năm nay lập xuân sớm hơn cả mọi năm, tự nhiên lòng tôi thấy diu dịu, không bực bội vu vơ.

Mong rằng nhờ những giọng này tôi sẽ đem lại cho các bạn đọc một tia sáng của sự vui tươi, sự vui tươi đã nhiều lần ngự trị tim óc tôi, nhưng thường thường vẫn ngự trị một cách lơ mờ, kín đáo...

Mùa hè nắng chói chang làm cho ai cũng mặt se mày xam. Mùa thu thì buồn, còn mùa đông dễ làm cho ta căm kích vì lúc đi ngủ thì nóng mà nửa đêm về sáng có khi lại lạnh run lên để khiến cho người ta cảm cúm và tê thấp. Tôi thú thực chỉ có mùa xuân tương đối làm cho tôi dễ chịu nhất và đem lại nhiều thư thái cho lòng.

Tôi nhớ cách đây nửa thế kỷ — lúc đó hình như tôi lên tám — thường vào những buổi sáng mùa xuân đẹp, tôi hay dạo một cái võng ở mảnh vườn con sau nhà, lim rim con mắt nghe chim khuyển hót ở trên cây sấu. Một cảm giác nhẹ nhàng nhưng bí mật, mà đến bây giờ tôi cũng vẫn chưa biết kêu là gì, ru tôi vào một trời vui tươi bát ngát: cảm giác có một kho tàng chờ đợi tôi trong lòng đất dưới những nụ vàng của cầm chường hay những cánh nhung của hoa hồng, hoặc trong ánh sáng chói ngời nạm vàng của không khí trong như lọc.

Sau này lớn hơn một chút nữa, cứ mỗi khi đông hết xuân về, tôi thấy vào ngày gần tết buổi sáng nào cũng ngồi lên một cái gì như niềm hy vọng mà tôi nghĩ rằng tôi có ngày tôi sẽ tìm ra. Niềm hy vọng ấy đợi tôi ở đâu đây, nhưng cách xa tôi không mấy: bất cứ lúc nào nó cũng sẽ đến với tôi và tôi sẽ nắm được nó trong tay.

Bây giờ, tôi ngờ rằng cái kho tàng mà tôi thoáng thấy lúc còn nhỏ chẳng qua chỉ là đất và ánh sáng dịu hiền của trời xuân. Tuy nhiên, có lúc tôi lại ngờ rằng tôi vẫn không ngớt đi tìm kho tàng ấy từ lúc lên tám tuổi.

Còn khuya tôi mới ngủ! Các anh chị cứ nhắm mắt lại tưởng tượng mà xem: vào giữa lúc đất thơm như thế: trời đẹp như thế, mà người ta nhân buổi xuân về hát lên những lời tình tứ để gợi cảm lòng thương yêu thì không vui sao được.

Từ mười sáu tuổi tôi bỏ nhà ra đi, có năm về nhà ăn tết với cha mẹ anh em nhưng thường thường thì ăn tết ở « quê người đất khách ». Niềm vui đặc biệt của tôi là đi nghe hát vào ngày xuân. Yêu lắm anh chị em ơi. Tôi bắt đầu mê điệu hát quan họ ở Bắc Ninh, trai gái làng Lim ăn cỗ và hát đối đáp vào ngày mười ba tháng giêng âm lịch. Tôi ngờ như thế là nhất trần đời rồi, nhưng làm sao này đi lang bạt kỳ hồ, tôi yêu không biết chừng nào đất nước ta sao có nhiều điệu hát điệu hò mê ly đến thế. Phú Thọ có hát xoan, hát ghẹo, Vĩnh Phúc có hát hời rớ. Hát đờn ông nào cũng phải mê là hát nhà trò; tế thần có hát cửa đình. Hát ca trù, hát chầu văn, hát xẩm là điệu hát thông thương, nhưng hát ví, hát cô lá, hát sa mạc nghe đã mê ly lắm.

Ở miền Trung ngự dân Quảng Ngãi thường hát điệu hò giết chỉ lúc kéo lưới. Nhân dân Bình Trị Thiên Nam Ngãi hò hạt, hò giã gạo nghe nhịp

nhàng làm sao. Nổi tiếng vùng Thừa Thiên là điệu hò mái dầy, Quảng Nam thì có tiếng điệu hát văn bốn, lý năm canh, lý vãi chài, lý ru con, hay thật là hay, còn vùng Nghệ Tĩnh thì có hát vi phường vãi và hát dăm. Ai đã đi qua đó vào ngày xuân ngày tết mà lại không nhớ câu ví này của cô gái đa tình đoan chính:

... Em đã có chồng rồi
Em đã có lừa rồi
Vung úp đã vừa rồi
Đũa ghép đã thành đôi
Bạn đừng có ốm ở với tôi
Tôi lấy chân khóa lại,
Tôi lấy bàn khóa lại...

Ở miền Nam Trung, có hát lục cúng, hát bá trạo, nhưng đêm đi thuyền sông Hương, đồ ai nghe ca Huế mà lại không mê. Còn vào những ngày đầu tết, ngày xuân, phải nói là đi đánh bài chòi mà nghe hát bài chòi thì sướng không chịu được.

Đến miền Nam, có điệu hò và điệu lý rất là phổ biến. Mỗi tỉnh có một giọng hò riêng: hò Đồng Tháp, hò Bạc Liêu, hò Bến Tre...

... Đâu đồng có cây đuối, cuối dòng có cây đa
Ngã ba đường có cái cây đại hồng
Con gái chưa chồng trong lòng hơn hổ
Con trai chưa vợ ruột tựa trái chanh
Ngó lên mây trắng trời xanh
Thương ai cũng vậy, thương anh cho rồi.

Còn các điệu lý phổ biến là lý giao duyên, lý cây bông, lý cây chanh, lý ngựa ô, lý con sáo.

... O o ai xui (mò) con sáo (nó) qua sông (cái nó qua sông o!)

Cho nên (cái mà) con sáo (o o) sỏ lồng (kia) bay xa (kia bay xa). (Lý song mã, lý xàng xê) đôi ta về ruộng đồng (oi sáo bay oi!)

Đồng bằng Nam Bộ có trăm ngàn điệu nữa: điệu bóng rỗi, điệu học trò, điệu nói vè, nói thơ, điệu hát chòi, điệu hát đũa em.. Thử hỏi riêng có một nước nhỏ bé mà nghèo như nước ta mà văn hóa phong phú như thế, điệu hát mê ly nhiều đến như thế — ấy là chưa kể đến các điệu hát của các dân tộc ít người như điệu khắp, điệu khắp hạn hưởng, điệu lượn, điệu khan, điệu hoán lục, điệu kể chuyện, điệu trư tình, điệu A Took, điệu kiêu—thử hỏi nghe không sướng làm sao cho được và lòng không vui vì hạnh diện nền văn hóa của ta làm sao cho được?

Trong cuộc sống phiêu bồng lúc thiếu thời, tôi còn vui hết sức khi được xem những hội hè đình đám vào dịp xuân dịp tết. Ngán đời sao cho được? Còn khuya!

Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy cái vui ấy nguyên vẹn như ngày trước vì qua những hội hè đình đám ấy tôi đã được biết nhiều về tập quán phong tục tưởng là kỳ cục nhưng rất có ý nghĩa của nước tôi.

Không lâu đâu, cách đây chừng hai chục năm thôi, có một vùng thuộc làng Sài Sơn, phủ Quốc Oai, tỉnh Sơn Tây cứ đến tết là đánh nhau chí chèo.

Một người dân trong vùng bảo tôi :

— Không đánh nhau không chịu được.

— Đánh nhau với ai ?

— Chúng tôi đánh nhau với dân làng Thụy Khuê bên cạnh. Đó là tục lệ trong làng. Nếu không đánh nhau thì làm ăn không yên, làng sẽ « bị động ».

Mỗi năm, vào dịp tết, từ khoảng mồng năm mồng sáu âm lịch trở đi, dân hai làng ở giáp nhau kiếm chuyện gây hấn rồi đánh nhau chí chết. Xong lại ký hiệp ước đình chiến, đương thù đổi ra bạn.

Cũng về vùng Sơn Tây (Bắc Việt) còn có tục « ăn tết cùng » — song đây không phải là bá cùng mà cùng là hết : đã hết tết rồi lại ăn thêm một cái tết nữa, như kiểu « ăn tết phụ », « ăn tết bổ túc ».

Các cụ kể chuyện rằng ngày trước khi quân Cờ Đen sang giúp vua Tự Đức đánh Pháp, có một năm quân Cờ Đen nhằm ngày tết đi « bỏ » các làng, lấy danh nghĩa là « mở cuộc hành quân tảo thanh » nhưng chính là để đi ăn cướp. Dân làng bỏ chạy. Bánh chưng, thịt mỡ, dưa hành vứt cả xuống ao. Quân Cờ Đen đi khỏi rồi dân làng lại trở về, vớt bánh chưng lên ăn tết.

Vì cái tết ăn thêm đó nên có tên gọi là « tết cùng ». Trước khi ký hiệp định Giơ Neo chừng mười năm, tục ăn tết cùng còn tồn tại ở vài vùng thuộc tỉnh Sơn Tây.

Làng Xuân Cầu, thuộc huyện Văn Giang, tỉnh Bắc Ninh ngày trước có tục kéo co trong ngày tết. Mỗi năm, vào kỳ xuân tế, dân hai giáp ra đồng tổ chức một cuộc kéo co rất vui, giữa địa giới của hai giáp.

Người ta đào một cái hố sâu, khá rộng. Dân hai giáp đứng hai bên, trước miệng hố, mỗi bên một người khoẻ mạnh đứng đầu, người nọ ôm bụng người kia, nối đuôi nhau rất dài. Hễ bên nào khoẻ, co mạnh thì bên yếu bị té sa cả xuống hố. Giáp nào thắng cuộc, được thưởng vuông nhiều, bánh pháo, mấy gói trà và chục trái cau.

Một làng thuộc huyện Mỹ Hào, tỉnh Hưng Yên, có tục thờ Ông Đùng Bà Đà.

Vào dịp Tết, làng mở cuộc tế lễ rước xách. Người ta làm hai cái tượng bằng giấy, một tượng đàn ông, một tượng đàn bà rồi rước đi khắp các nơi. Sau cuộc rước đó ông chủ tế tiến lại, cầm thanh mã tấu chặt đầu tượng ông ném vào lòng tượng bà.

Đó là cuộc hành tội Thành Hoàng.

Theo lời dân làng kể lại thì hai ông bà này là hai anh em ruột phạm tội loạn luân, bị xử tử. Chết hẳn giờ thiêng, họ được thờ làm Thành Hoàng. Nhưng thờ thì thờ, sau cuộc tế lễ người ta vẫn cứ làm tội như hồi còn sống để duy trì phong hóa.

Làng Mác ở gần Hà Nội có cái tục là ăn tết rồi ăn mày.

Làng này thờ một vị thần sinh thời là ăn xin, ăn mày. Vì thế sau ba ngày Tết cả làng người giàu cũng như người nghèo, xách bị đi ăn mày. Họ tin rằng chỉ có tiền ăn mày được của thập phương đem về sửa lễ mới được Thành Hoàng chúm giấm, còn nếu dân làng góp tiền của mình lại để làm lễ cúng, cả làng đều bị động trệ.

Một làng thuộc huyện Vĩnh Bảo, giáp với Ninh Giang, mỗi năm, trong kỳ xuân tế, có tục gọi cô đầu về hát thờ. Cô đầu đến hát thờ không được mặc quần, nhưng phải mặc váy.

Sau cuộc tế lễ của các quan viên bìn thờ thần phải hạ thấp xuống, rồi người ta kê một bộ ván ngựa cao hơn bàn thờ ở đó. Giường ấy sẽ là chỗ để cho cô đầu múa hát chầu thánh Cô đầu phải tinh tú và hát hay.

Các cụ truyền rằng ngày xưa có một anh ăn xin ăn mày, một hôm, đi đến gần cầu ao kia thấy một người đàn bà đương tắm dưới ao. Anh ăn mày trèo lên cây nhòm trộm. Bất ngờ anh ta té xuống đất chết quách. Gặp giờ linh, thành thần. Từ đó dân làng phải thờ anh. Tuy thờ, nhưng trong làng bị động, hắt chết người đến chết trâu bò, các cụ khẩn lễ xin thần báo mộng.

Lúc đó, té ra mới biết là thần muốn thưởng thức cái đẹp của phụ nữ cho nên từ đó có lễ hát cô đầu, mà giường cô đầu nháy múa phải kê cao hơn bàn thờ để cho thần nhòm cho kỹ. Vì thế còn có tên là Thần Nhòm. Dân làng đó kêng, không dám nói tới chữ « nhòm », nhưng nói là « xem », « liếc », « nghe », « trông » hay « nhìn ».

Tục này, tôi không được biết nhưng cụ cử Tam Hữu Mai Đăng Đệ kể cho tôi nghe và bảo là tục của làng Duyệt Hà, tỉnh Thái Bình là quê cụ.

Mỗi năm sau ba ngày tết, dân làng ấy họp nhau mở lễ tế thần vào đám.

Từ ông chủ tế đến các quan viên bồi tế đều mặc áo thụng, đội mũ tế đi ủng. Sau khi đọc văn tế rồi, tự nhiên ông chủ tế và tất cả những người bồi tế, chấp sự đều giang hai tay áo thụng ra, chạy âm âm quanh sân đình rồi vùng chạy tuốt ra ngoài đồng, kêu âm ỉ : « Quốc, quốc, quốc ».

Giọng điệu, tiếng kêu, y như con chim quốc. Người ta cho là sinh thời vị Thần Hoàng làng ấy làm nghề bắt chim quốc.

Còn đây là một tục lệ kỳ cục của làng Ngô Xá thuộc huyện Gia Lâm. Làng này chuyên nghề trồng đay, bán cho làng Ô Cách bên cạnh là làng chuyên làm giầy thừng, giầy chuổi.

Sau cuộc tế lễ đầu xuân các ông chủ tế bồi tế, chấp sự, bỏ hết mũ áo ra, đóng khố, chạy quanh sân đình Đàn bà thì mỗi người cầm một cái sào dài, trực vào háng các quan viên mà bảo : « Nặng ánh lên ».

Đó là một tiếng lóng mà ít có ai hiểu nổi. Theo sự tìm hiểu riêng của một người bạn sau này cùng làm báo với tôi — anh Bạch Diên — thì sinh thời ông thần hoàng làng này là một ông lái heo. Một hôm ông ta đi buôn heo về tự nhiên heo sông dọ, chui ra hết. Ông ta liền đóng khố bao, đi đuổi lợn. Vợ con ông ta thì cầm giầy thúc cho ông đuổi bắt. Vì cố đuổi heo ông bị té chết. Vợ con chưa đem về khâu liệm kịp thì mới đã xông ròi. Vì thế dân làng thờ ông và mở cuộc xuân tế để kỷ niệm sự tích bắt lợn của ông ta.

Đến cái tục «cuối năm mới cưới» thì có ý nghĩa hơn. Một làng thuộc phủ Kinh Môn tỉnh Hải Dương, có tục trai gái lấy nhau để đến ba mươi Tết mới cưới — mà đón dâu về ban đêm. Người ta đem cáng kiêng cô dâu về nhà trai. Nhà gái cầm đuốc và bưng trầu cau, hoa rượu đi sau. Có một điều đặc biệt : Các cuộc đón dâu không được diễn ra trên đường cái nhưng phải đi đường ruộng. Trời rét như cắt ruột mà đi đêm, mà đêm ba mươi Tết thì còn trông thấy quỷ gì ! Thành thử ra nhiều người té ịch mà có khi cô dâu lại nhào luôn xuống sông.

Người ta kể rằng làng này rất nghèo, chỉ có hai cách sinh nhai là trồng rau và bán cau. Quanh năm chỉ tối, làm không đủ ăn vì thế cần người để tăng gia sản xuất, nhà có con gái phải cho về nhà chồng là sự bắt buộc dĩ, vì thế họ phải để đến năm cùng tháng tận mới cho phép chú rể đến rước cô dâu về.

Chắc hẳn có nhiều người văn minh cho những tục lệ đó là «chậm tiến» hay hủ lậu. Riêng tôi lại cảm thấy vui một cách thú vị khi nghĩ rằng tất cả những phong tục — dù không hoàn toàn hay — nhưng bao trùm nhiều ý nghĩa hữu ích như khuyến khích tăng gia sản xuất, đề cao tinh thần thượng võ, duy trì mỹ tục thuần phong. Và tôi cảm thấy sượng tê tê trong lòng khi nghĩ rằng tất cả những cái đó đều nhằm một mục đích là vui với đất nước và mong cho năm mới hơn năm cũ, kể cả về kinh tế lẫn đạo đức.

Mặc dầu tôi nhắm nháp thú vui này lúc còn nhỏ, tôi phải thú thực là đến bây giờ tôi còn thấy vẫn cứ vui luôn : cái vui tự nhiên được tiền !

Chẳng dẫu điểm gì anh chị em, có một thời gian tôi đã giữ mục phê bình văn nghệ cho một tờ nhật báo. Nhiều tác giả đã gửi sách biểu tôi và tôi cho đem các sách ấy bán cho một tiệm chuyên bán sách thuộc vào loại đó. Và trả tiền liền. Thú thực, không có tên nào tiêu mà lại thú vị như thế. Tiền từ trên trời rơi xuống. Tiền không kiếm ra mà có. Đi làm việc công tư sở, ai cũng thấy há hê lúc lãnh lương bởi vì chúng ta đổi bát mồ hôi lấy bát cơm, chúng ta xứng đáng cầm đồng tiền ấy, nhưng trả mà không thể bảo là sướng, là khoái được. Nhưng cái đồng tiền từ trên trời rớt xuống không phải là tiền kiếm ra, nhưng là một thứ lộc, một thứ bổng tự nhiên làm cho ta cảm mà muốn nhảy tâng tâng lên vì há quá.

(Xem tiếp trang 49)

truyện
dài
MAI
THẢO

— Thằng cháu tôi sáng qua ra khỏi khách sạn với con gái ông, đến hôm nay cũng chưa thấy về. Tôi sang hỏi bà xem đã có ai cho biết chúng ở đâu chưa.

Người đàn ông nói bằng một giọng thần nhiên. Như cái việc đưa cháu ruột của y đi lạc không về không có gì đáng làm cho y bận tâm và lo lắng. Trinh hiểu thêm được một chi tiết nữa. Thì ra con Nhi rời khỏi khách sạn với một thằng nhỏ. Và cả hai đứa cùng mất tích.

Trinh cau mày :

— Cháu ông tên là gì.

— Thằng Ngọc.

— Ông không đi kiếm cháu ông sao ?

Người đàn ông nhún vai thay vì cho một trả lời. Dáng điệu ung dung bình thản của y mỗi phút một làm cho Trinh thêm bực tức.

Y rút thuốc lá, châm lửa hút. Đoạn, nheo mắt nhìn Trinh, y hất hàm :

— Hôm qua ông ở đâu ?

Trinh ấp úng trước câu hỏi đột ngột :

— Tôi ở... nhà tôi.

— Ông mới tới đây lần đầu ?

Trinh cố gắng giữ giọng ôn tồn :

— Vâng. Và tôi mới tới đây chưa đầy năm phút.

Người đàn ông gật gù :

— Nghĩa là bà nhà đến ở khách sạn một mình ? Nếu tôi đoán không lầm, ông bà không sống cùng nhau nữa ?

Trinh nghiêm mặt :

— Ông đoán lầm.

Người đàn ông không hỏi thêm, nhưng cũng không chịu bỏ đi. Y đi đi lại lại trong căn phòng, ném tới ném lui những cái nhìn tò mò vui thú. Trinh biết ngay là chàng đang đứng trước một loại người không đứng đắn, thiếu tư cách và có thể làm những chuyện tồi bại nhất. Không chừng y đã sang phòng Dung, đã tán tỉnh nàng và đang có một âm mưu đen tối trong đầu óc. Đã có sẵn thành kiến không tốt đẹp với đời sống khách sạn, với những người ở khách sạn, người đàn ông lạ mặt càng khiến Trinh tin rằng thành kiến của chàng cũng chẳng xa sự thật bao nhiêu. Nhưng cháu người đàn ông cùng mắt tích với Nhi. Và Trinh đành phải hỏi:

— Cậu nhỏ có hay bỏ nhà đi chơi như thế này không?

Người đàn ông gật đầu:

— Một lần.

Y nói tiếp:

— Lần đó tôi đã đánh cho nó một trận nhớ đời. Lần này vác mặt về, tôi sẽ cho nó một trận nhớ đời khác nữa.

Trinh nói, thông thả từng tiếng một:

— Trẻ con thất lạc là lỗi ở người lớn không trông coi đến nơi đến chốn.

Mắng khéo người đàn ông rồi Trinh thấy ngay là chàng vừa tự mắng mình. Ở đâu thì bây giờ đứa con gái yêu quý của chàng cũng đang sống những phút hãi hùng, lo sợ. Chắc nó đang khóc lóc, và không chừng nó đã gặp phải một tai nạn lưu thông, đã được đưa đến một bệnh viện cấp cứu nào đó mà chàng và Dung đều không hay. Sự hoảng hốt lại trở lại với mình. Chàng luôn đưa đồng hồ tay lên coi. Chàng đã đến khách sạn được nửa tiếng đồng hồ. Và Dung vẫn chưa về.

Thấy Trinh không để ý tới và cũng không thêm nói chuyện với mình nữa, người đàn ông đi ra. Trinh hỏi với theo:

— Ông đi đâu?

— Tôi về phòng tôi.

— Chứ ông không đi tìm cháu Ngọc.

— Không.

Người đàn ông đứng lại ở thềm cửa:

— Tôi đã nuôi dùm nó cho bố mẹ nó đến năm nay là năm thứ hai rồi. Thật là một cái tội, một cái nợ. Nó đi luôn cũng được nữa. Tôi không có trách nhiệm gì hết.

Người đàn ông bỏ về phòng y, cũng thản nhiên, ung dung như lúc y mới đến. Trinh nhìn theo, lắc đầu ngao ngán. Thăng Đại đến gần Trinh. Đại đã nghe hết câu chuyện trao đổi giữa cha và người đàn ông. Nó hỏi:

— Chị Nhi không về đây nữa?

Trinh xoa đầu con:

— Có chứ?

— Bao giờ.

Trinh nói, nói với sự lo lắng không bờ bến của chàng:

— Lát nữa, con ạ? Lát nữa mẹ về và chị Nhi sẽ về cùng với mẹ.

Chàng dặn thẳng Đại:

— Nhớ là những lúc ba không có nhà, không được đi đâu xa, không cho người lớn biết, nghe không?

Thăng Đại gật đầu. Trường hợp một đứa nhỏ nhất thất lạc, khiến cho mọi người phải xôn xao tìm kiếm, Đại chưa được chứng kiến lần nào, ngoại trừ một lần, trong một cuốn phim được xem cùng với cha. Cuốn phim từ năm ngoài, nhưng Đại còn nhớ, từng chi tiết một.

Đầu óc Đại bỗng bèn, quên quên nhớ nhớ. Nhưng cái cuốn phim cũ, Đại chẳng quên, vì là chuyện của một đứa nhỏ cùng trạc tuổi với Đại. Nhớ hôm đó, ngồi trong phòng tối xem phim, cha còn nói là thằng nhỏ mắt xanh tóc vàng trên màn bạc có những nét hao hao giống Đại. Đứa nhỏ ấy cũng giống như chị Nhi bây giờ. Nghĩa là cũng đi lạc khiến cho cả nhà cuống cuống tìm kiếm. Con đường đi lạc bao giờ cũng là con đường đưa dẫn bước chân lạc lõng xa mãi thêm với điếm khởi hành. Thoạt đầu cuộc lang thang là một kỳ thú tràn đầy. Đứa nhỏ đi trên những con đường đầy bóng mát, hai bên là hoa thơm. Trời thật xanh trên cao. Nắng thật vàng trong lá. Chìm dạo nhạc trong cảnh.

Đứa nhỏ cũng là một đời chim nhỏ. Mải vui, nó lãng quên đường về lúc nào không hay. Buổi sáng qua. Rồi buổi trưa. Hoàng hôn xuống. Mặt trời thấp dần ở phương Tây cùng một lúc với đứa trẻ lạc tới một cánh rừng. Một con đường nhỏ dẫn nó đi vào giữa những gốc cây, và chẳng bao lâu đứa nhỏ đã ở giữa rừng cây mênh mông vắng bọc.

Khi đó nó mới chợt biết là ngày đã hết và đêm tối sắp buông màn. Khi đó nó mới biết rằng nó đã rời khỏi cái thôn xóm ở ven rừng từ buổi sáng, và đã đến lúc nó phải trở về. Nhưng rừng chặn lối rồi. Phương hướng không thấy nữa. Rừng cây thỉnh linh mang một bộ mặt hung dữ và đầy vẻ dọa nạt. Rồi nắng tắt. Những chùm lá tối lại. Đứa nhỏ hoảng hồn đứng giữa cánh rừng đã hoang hôn, cho tới khi nó kêu lên một tiếng hãi hùng và bỏ chạy. Tiếng gió đuổi theo nó, nghe như những tiếng hú quái đản. Rừng mọc đầy gai nhọn. Đứa nhỏ vừa chạy vừa la lớn, mỗi bước chân thất đảm lại như đang bị cả một cánh rừng hung dữ đuổi theo. Đứa nhỏ chạy điên cuồng, nước mắt nó dàn dụa. Cho đến khi nó ngã xuống một cái hố sâu và ngắt đi.

Cũng may là ở trong cái thôn xóm ven rừng, cha mẹ đứa nhỏ đã phát giác kịp thời sự mất tích của con mình. Người mẹ chạy đi cầu cứu từng nhà. Cả xóm cùng tham dự cuộc tìm kiếm. Mọi người tập hợp ở đầu xóm. Trên lối đi từ thung lũng vào rừng. Những cây đuốc được thắp lên thành một hàng dài bập bùng ánh lửa. Đoàn người vừa đi, vừa soi đuốc, vừa gọi lớn. Ánh lửa chiếu sáng những thân cây, những hốc đá,

những bụi cỏ, những dòng suối. Tới gần sáng, người đầu đoàn tới được bên bờ khe sâu nơi đứa nhỏ xây chân ngã xuống. Người trưởng đoàn hô lớn lớn: « Thằng nhỏ này rồi », mọi người reo lên mừng rỡ. Những cây đuốc chụm lại trên bờ vực, và đứa nhỏ được khiêng lên. Nó chưa chết. Chỉ ngất đi. Nhưng ngã xuống, nó đã đập đầu vào một tảng đá và vết thương khá nặng. Nó phải nằm trên giường bệnh gần hai tháng Tu đó, không bao giờ đứa nhỏ còn dám đi chơi lang thang một mình trong rừng như trước nữa. Nó bớt nghịch ngợm hơn. Trở thành ngoan ngoãn và học hành chăm chỉ hơn. Năm sau, nó rời khỏi làng, vì đã thi đậu và được cha mẹ cho ra thành phố học.

Phân nửa cuốn phim diễn ra trong bầu không khí kinh hoàng, khiến Đại đờ người, cái miệng há hốc, hơi thở ngừng đứng và trái tim đập mạnh.

Chị Nhi cũng đi lạc Như thằng nhỏ trong phim. Có phải chị Nhi đang ngất đi dưới một đáy vực tối đen nào đó? Cha nói lat nữa chị Nhi sẽ trở về. Nhưng không thấy ai đi tìm chị Nhi hết. Làm sao thấy được chị Nhi? Làm sao chị Nhi có thể trở về?

Đại muốn hỏi cha nhiều điều. Về sự mất tích của chị Nhi. Về một cánh rừng hung dữ mà Đại đang hình dung thấy trong tưởng tượng. Nhưng thấy cha ngồi yên, cúi xuống, hai tay bưng lấy đầu. Đại không dám hỏi nữa.

Cửa phòng mở. Đại đi ra hành lang. Nó nhớ đến cái lần theo bạn sang câu cá bên vùng Kबंध Hội, chỉ thiếu một chút nữa, nó cũng như thằng nhỏ trong phim, đi qua xa không tìm thấy đường về. Thôi, từ nay, đi câu cũng gần gần thôi. Dọc theo bến Bạch Đằng rồi về, Đại nhủ thầm.

Tiếng cha gọi Đại trở vào phòng.

Trình nhìn đồng hồ :

— Con coi phòng cho mẹ được không?

Đại gật :

— Được. Ba đi đâu ?

— Chờ mẹ lâu quá. Ba thử đến mấy quận cảnh sát xem sao? Nếu mẹ về, nói mẹ đừng đi đâu, ba cần gặp.

— Vâng.

— Nhớ đừng đi đâu nhé !

— Con ở trong phòng. Con sẽ đóng cửa lại, không đi đâu hết.

(Còn nữa)

NHỮNG CHÙM

HOA PHÁO ĐỎ

AN CHÂU LAN

Dẫn lia ngó ý còn vương tơ lòng
NGUYỄN DU

Hoa pháo nở vào mùa đông, thường trong tiết đông chí. Màu hoa không hồng cũng chẳng đỏ. Và hoa pháo thật tinh cũng chẳng đẹp. Nhưng giữa những ngày lạnh giá cuối đông, giữa cả một vườn cây xanh xao, ú rũ dưới những cơn mưa dầm kéo dài đôi khi cả tháng, giàn hoa pháo đỏ rực cả một góc vườn, một mái hiên. Giàn hoa pháo ở tại nhà Cầm nằm ngay mái hiên, leo cao bởi một giàn dây thép do ba nàng đã tốn nhiều công chăm sóc. Tôi không rõ giàn hoa pháo này có tự bao giờ, trồng được bao nhiêu năm. Đã nhiều lần định hỏi Cầm nhưng lần nào cũng quên. Tôi chỉ thấy, khi tới đến nhà Cầm lần đầu vào lúc hoa pháo trở bông, thân cây hoa pháo dù là thân leo nhưng đã bậm to bằng cổ tay tôi, và trồng rải rác thành một hàng dài nhiều cây chênh chênh về phía phải mái hiên.

Tôi và Cầm cùng học chung một lớp. Trước đó chưa khi nào hai đứa gặp nhau, biết nhau dù cho ở phố. Chúng tôi học với nhau đã hơn ba tháng nhưng vẫn còn bỡ ngỡ, rụt rè khi thấy nhau ở cổng trường. Trường tôi có hai cổng. Cổng phía trước dành cho giáo sư và nữ sinh. Tại nam sinh chúng tôi phải vào cổng sau. Và đi quanh qua phòng thí nghiệm, tôi có thể vào lớp rất nhanh. Hình như tôi đã không đi như vậy. Ít ra cũng bốn năm lần trong tháng mười và mười một. Sau khi khóa xe, tôi thường tách riêng bạn bè để men theo dãy bàn đi ngược trở lại hàng dương liễu để vào lớp. Và như vậy tôi đã gặp được Cầm. Gặp để mà gặp, thế thôi, vì Cầm thường đi chung với mấy cô bạn cùng lớp hoặc khác lớp. Những lần đi quanh co

như vậy, vào lớp tôi lại nghĩ mông lung và trí óc vờ vẩn đầu đầu. Và tôi thường có một hành động: làm bộ rớt nắp viết rồi cúi xuống nhặt lên để nhìn qua phía bên kia, chỗ Cầm ngồi. Không biết Cầm đang nghĩ gì, thấy gì, tôi thấy Cầm vẫn tỉnh bơ nhìn lên bảng. Tôi nhận rõ, về phía cửa sổ bên phải có một đám mây trắng trôi chậm trên bầu trời. Tự dưng tôi thấy mình không còn ngồi trong lớp học nữa, không nghe tiếng giáo sư giảng bài. Tôi bèn bồng theo đám mây, mơ hồ, rạo rức. Tôi thấy Cầm cười, thấy rõ cả hàm răng trắng thật đều. Tôi mơ mộng. Trong lớp này có bao nhiêu người đang mơ mộng, tôi không biết. Bên dãy bàn kia Cầm có đang mơ mộng như tôi không, tôi không biết. Tôi chỉ biết hồn tôi bay theo đám mây, đám mây trắng giữa bầu trời xanh biếc.

Tôi có ý tưởng phải đến nhà Cầm một lần. Tôi dò dẫm mấy cô bạn của Cầm để hỏi nhà. Nhà Cầm ở chợ Cống, đi gần về phía Đập Đá thì rẽ qua phải. Cả một buổi sáng chủ nhật tôi suy nghĩ mông lung. Đến nhà Cầm phải ăn nói thế nào? Cầm hỏi đi đâu thì phải nói làm sao cho ổn? Tôi tìm mãi không thấy được một lý do. Buổi chiều tôi đâm liều. Cứ đến rồi hãy hay. Tôi nhớ lời dặn: Cả quãng đường Nguyễn Công Trứ về phía bên trái chỉ có một ngôi nhà có giàn hoa pháo đỏ. Đó là nhà Cầm.

Nhà Cầm ở ngay đường, dễ tìm. Muốn vào nhà phải băng qua một sân rộng lát ciment và hai bên trồng nhiều chanh. Sau phút chần chừ, tôi đi vào. Người tôi gặp trước tiên là một người đàn ông đứng tuổi mà tôi đoán là ba của Cầm. Tôi hỏi:

— Thưa bác có chị Cầm ở nhà?

— Có. Mà cậu gọi hẳn có việc gì?

Tôi lúng túng:

— Dạ thưa... dạ thưa, cũng không việc gì quan trọng. Dạ định hỏi chị ấy chút việc thường.

— Vậy hả. Cậu vô nhà.

Tôi theo ông ta bước lên tầng cấp. Tôi ngàng mặt nhìn lên. Trên đầu tôi là một giàn hoa pháo đỏ rực, chói chan trong ánh nắng chiều. Màu hoa tươi lắn rạng rỡ. Rạng rỡ như trái tim vừa lớn của tôi. Như ánh mắt của Cầm khi nhìn tôi từ dãy bàn bên ở lớp. Như nụ cười bâng quơ, bất chợt lúc gặp nhau ở cổng trường. Tôi vào nhà, ngồi ở chiếc ghế phía trong. Khi Cầm từ nhà dưới lên thì ba Cầm bỏ đi ra ngoài. Tôi định nói một câu gì nhưng không nói được. Rất may Cầm đã nói trước:

— Anh đến chơi. Đề Cầm pha nước anh uống.

Có dịp tôi mở lời:

— Cám ơn, Cầm tôi không khát. Đến Cầm đề hỏi chút việc, không biết có phiền không?

— Chuyện chi mà anh rào đón kỹ thế, chưa nói mà đã lo phiền hà.

— Cầm có vào ban báo chí không?

Cầm cười:

— Cầm mà báo với chí. Nếu có lập ban âm thực thì Cầm dong hai tay. Còn báo chí thì cũng dong hai tay nhưng đề... xin hàng!

Cả hai chúng tôi đều cười. Tôi thấy thoải mái, vui vui. Tôi nói:

— Cầm dấu nghề. Nghe nói năm ngoái ở trường cũ Cầm viết nhiều và hay lắm.

— Thì cũng có nhưng trường cũ của Cầm nhỏ xíu. Trong thế giới người mù kẻ chột mắt là vua mà anh. Năm nay vào cái trường lớn như thế này thì mình chỉ còn là hạt cát.

— Cầm quá khiêm nhường. Những hạt cát của Cầm là những hạt cát làm nên thủy tinh.

Cầm không nói tiếp. Nàng khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài sân. Ánh nắng buổi chiều yếu dần nhưng vẫn còn những vệt sáng trước hiên và trên giàn hoa pháo. Tôi nghĩ đến những lúc mình mơ mộng trong lớp. Và có lẽ bây giờ đến lượt Cầm mơ mộng. Một chút màu hồng từ giàn hoa pháo hắt vào làm cho đôi má Cầm ửng đỏ, dễ thương.

Cầm duỗi thẳng hai tay nói bâng quơ:

— Trời sắp hết năm mà vẫn còn lạnh. Còn non tháng nữa thì lại Tết.

— Chắc Cầm trông Tết, chờ Tết làm?

— Anh làm như Cầm còn bé bỏng lắm không bằng. Chờ Tết để làm chi mới được. Chỉ thấy năm mới bằng con số tuổi chồng chất.

— Mười mười sáu tuổi mà nghe đã già đời.

— Mười bảy tuổi ta rồi chứ bộ.

— Mười bảy bẻ gãy sừng trâu. Dễ sợ!

Cầm cười mà không nói. Tôi qua chuyện khác:

— Giàn hoa pháo của Cầm đẹp thật. Cả con đường Nguyễn Công Trứ này chỉ có ngôi nhà của Cầm là rực rỡ. Không hiểu sao người ta gọi nó là hoa pháo Cầm nhỉ?

— Vì trông nó giống như cái pháo nhìn từng chùm thì không thấy nhưng nếu tách rời từng cái một thì anh thấy nó giống cái pháo.

— Pháo Tết hay pháo gì nhỉ?

Cầm giẫy nảy:

— Anh này rõ hay. Không pháo Tết thì pháo gì. Chả lẽ...

— Ừ, thì đó, Cầm cũng thấy còn một loại pháo nữa đấy. Pháo vu qui chẳng hạn, phải không?

Hôm đó tôi ra về trong những cảm giác sung sướng nhẹ nhàng. Và từ sau lần đó tôi trở nên bạo dạn, thường tìm cách đến nhà Cầm. Dĩ nhiên

bao giờ cũng có chuyện. Khi thì mượn sách, mượn bài, khi thì hỏi chuyện này chuyện nọ dù đôi lúc có những câu hỏi ngờ ngẩn vô duyên. Cả lớp đã bắt đầu biết chuyện tôi yêu Cầm. Tại nó bàn tán chỉ chỗ. Bên nữ sinh những khi gặp tôi thường hay hỏi đùa « người ấy đâu rồi ». Bên nam sinh thì tọc mạt hơn, chúng điều tra từng chi tiết nhưng lần nào cũng bị tôi tăng lờ. Nhiều đứa hỏi với giọng bức tức. Tôi yêu Cầm. Và rất nhiều đứa trong lớp yêu Cầm. Họ ghen ghét tôi vì họ biết Cầm cười với tôi nhưng không cười với họ. Cầm mượn sách vở, bài học của tôi nhưng từ chối những quyển sách rất thơm mùi nước hoa của họ. Tôi biết điều đó. Tôi sung sướng thật tình và cảm ơn Cầm.

Trường tôi nghỉ Tết từ ngày hăm bảy ta. Tôi hẹn Cầm sẽ đến thăm Cầm một lần trước khi năm hết. Tôi đã bắt đầu thấy âu lo vì những ngày xa Cầm. Phải ra Cầm đến mười ngày Tết. Tự dưng, khi buổi liên hoan tất nhiên chấm dứt, khi mọi người kéo nhau về, tôi bắt đầu thấy thiếu thốn một cái gì, một cái gì không thấy được, không nắm được, không hình dung được. *Hình như là tình yêu.* Tôi rất ngại khi phải đến nhà Cầm dù cho bây giờ tôi đã bạo bạn dạn hơn trước. Tôi sợ ba Cầm. Ông ta có cái nhìn thiếu sự bao dung trái hẳn với cái nhìn triu mến của Cầm.

Tôi đến thăm Cầm vào chiều hai mươi bảy Tết như đã hứa. Ở đó tôi gặp Trinh, một người bạn thân của Cầm học cùng trường nhưng khác lớp. Tôi đã gặp Trinh một vài lần nên nói chuyện rất tự nhiên. Tôi, Cầm và Trinh kéo nhau ra ngồi dưới giàn hoa pháo nói chuyện. Chúng tôi nói đủ chuyện. Chuyện nào cũng vui và cả Trinh lẫn Cầm đều cười luôn miệng, tiếng cười ròn tan, cởi mở. Trong lúc chưa biết phải nói tiếp chuyện gì thì tôi nghe tiếng Trinh hát. Trinh nổi tiếng là hát hay. Trinh hát nhỏ nhưng cũng đủ để hai đứa tôi nghe. Tôi nhớ loang loáng Cầm hát một bài hát của Nguyễn Văn Đông.

Chiều nay thấy hoa cười chợt nhớ một người... lạnh lùng trôi xuôi theo theo niềm nhớ... Người đi xa xăm phương trời ấy để một người...

Tôi khen Trinh hát hay. Trinh đưa tay chỉ mấy cành bông pháo đang đua trước mặt nói rằng, anh có thấy hoa cười đó không ! Hoa cười trong gió đông đấy Cầm.

Cầm nhìn lên bầu trời, đôi mắt trông xa vắng lạ thường.

— Cũng không biết nữa. Mà hoa đào của người xưa mới cười trong gió đông, hoa pháo của mình thì cười chi được.

Tôi tiếp lời Cầm :

— Hình như Cầm đang nhớ một cái gì phải không chị Trinh. Không chừng chị hát bài vừa rồi bắt Cầm nhớ « người ấy » đấy.

— Cầm thì chẳng có ai để mà nhớ. Sao chiều nay Cầm thấy buồn. Năm

cũ đã sắp hết, Cầm sẽ còn ngồi ở trường với bạn bè bao nhiêu ngày nữa. Hết năm này đỗ hay không rồi cũng phải thôi học. Con gái đầu trong gia đình bao giờ cũng bị thiệt thòi. Cầm còn cả đàn em trai. Phải hy sinh cho tại nó, cũng được chừng nào hay chừng đó.

Chúng tôi đều im lặng. Tôi và Trinh cũng buồn lây với ý nghĩ đó của Cầm. Tôi muốn nói với Cầm như thế này : mỗi người sinh ra đều có sẵn một cái số. Không ai dám lạc quan cho cuộc sống tương lai của mình nhưng cũng đừng bi quan quá. Không người nào có thể cắp sách mãi đến trường. Một lúc nào đó phải dừng lại. Dừng lại có nghĩa là vào đời. Dừng lại sớm muộn gì cũng thế thôi, biết đâu chừng người ta ra đời sớm sẽ gặp nhiều may mắn. Tôi muốn nói với Cầm như vậy nhưng tôi đã không nói. Mỗi năm hoa pháo chỉ có bông một lần, biết đâu vào tiết đông chí sang năm tôi sẽ không còn được ngồi dưới giàn hoa này nữa, vì vậy những lời nói của tôi nếu nói ra có Trinh nghe, Trinh sẽ tưởng giữa tôi và Cầm đã sắp đặt sẵn một con đường. Tôi chưa có ý định nào. Tất cả chỉ là những mộng tưởng, ước mơ. Tôi sống trong vườn mộng và ước mơ trong vườn mộng. Vườn mộng, trái mơ nào cũng đẹp, cũng ngon lành, nhưng rất khó hái. Tôi không dám nghĩ về một tương lai cho tình yêu. Con đường trước mặt thăm thẳm, ngút ngàn. Cho đến nay lúc ngồi dưới giàn hoa này với Cầm tôi chưa lần nào bày tỏ một ý định, một dự tính.

Khi Trinh đứng dậy xin về trước thì tôi cũng về luôn vì trời đã ngã tối. Trong nhà đã bật đèn, ngoài đường cũng vậy. Tôi chào Cầm và thấy đôi mắt Cầm rung rung. Tôi không biết tại sao.

Giàn hoa pháo nhà Cầm năm nay lại trở bông đỏ, cũng những ngày cuối năm sau tiết đông chí. Kể từ ngày đó đến nay tôi không còn được ngồi dưới giàn hoa này thêm một lần nào nữa. Tôi chỉ được ngồi đó một lần trong đời. Chỉ có một lần cho kỷ niệm, cho nhớ thương. Một lần cho những mệnh mộng vụng dại. Cả một vùng ngọc ngà thơ mộng đã mất đi, mất theo Cầm từ ngày Cầm đi lấy chồng năm sau đó. Một thời để mà thương, một thời để mà nhớ, kh ng còn nữa. Mỗi năm hoa pháo nở một lần nhưng tôi không còn được thấy Cầm. Đám mây trắng bay ngang cửa sổ lớp học ngày nào tưởng đã dừng lại trên giàn hoa pháo thì lại tiếp tục bay xa, xa mãi. Hoa pháo nhà em lại nở, chỉ thiếu đôi mắt ngày nào.

AN CHÂU LAN
(Huế 12-72)

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC Quý Sửu

tuyển tập thơ văn mùa xuân tuyết vời

NGUYỄN THẾ

sao đôi ngôi

- 1) Xin cho biết về sao đôi ngôi.
- 2) Sơ lược về nguyên tắc của máy Radar.

NGUYỄN QUÝ HÙNG (Bảo Lộc)

1) Theo đúng nghĩa của khoa học thì gọi những vật sáng chạy dài trên bầu trời ban đêm là những « vi sao », là sai. Vì các ngôi sao là những tinh tú tương tự như mặt trời, ở cách xa trái đất đến nỗi nhiều khi ánh sáng từ đó phát ra phải mất hàng chục năm mới tới trái đất (tốc độ của ánh sáng là 300.000 CS/1 giây)

Còn những cái mà ta thường gọi là « sao đôi ngôi » thật ra chỉ là những mảnh đá tách rời từ đuôi của những sao chổi (sao chổi là những tinh tú lưu động có đuôi rất dài hợp bởi muôn ngàn mảnh thiên thể). Những mảnh đá đó bay vào khí quyển trái đất với tốc độ từ 40 tới 70 CS/1 giây. Do sự cọ sát với không khí, những mảnh đó cháy sáng, vì vậy người ta trông thấy tựa như những ngôi sao chạy dài trên bầu trời. Thường thường

khi bay cách mặt đất khoảng 60 cây số thì các mảnh đó bị cháy tan vụn trong không khí.

2) Radar do những chữ tiếng Anh sau đây hợp thành : Radio Detect on Aud Ranging.

Đó là máy điện tử dùng để phát phát hiện máy bay, tàu bè... từ xa, trong đêm tối hay trong sương mù. Nguyên tắc của nó là nguyên tắc tiếng dội.

Ăng ten của máy phát ra một luồng sóng điện rất ngắn (1,5 tới 3 centimét với tốc độ 300.000 cây số/1 giây). Luồng sóng điện đó gặp máy bay (hay một chướng ngại vật nào khác) và dội lại máy. Máy radar bắt lại luồng điện đó, truyền tới mặt máy dao-động-nghiệm (oscilloscope) tương tự như màn ảnh vô tuyến truyền hình, trên đó luồng điện phản xạ hiện lên thành một điểm sáng.

Tren thực tế dễ có thể phát hiện được những vật muốn biết trong một khoảng không gian rộng lớn, ăng ten của máy radar quay tròn, chuyển động từ trái sang phải, từ trên xuống dưới để phát ra những luồng sóng điện bao trùm những khoảng không gian lớn.

thi trung học phổ thông

1) Học sinh lớp 9 niên khóa 72-73 có phải thi Trung Học không ?

2) Nếu có, khi thi rớt Trung Học, học sinh có được lên lớp 10 không hay phải ở lại lớp 9 ?

TRẦN THỊ MINH (Tuy Hòa)

1) Quả thật có việc nghiên cứu, tái lập thi Trung Học Phổ Thông. Nhưng còn trong vòng nghiên cứu, với những phương thức tổ chức thi,

chấm thi v.v... mới (thí dụ : các trường tự tổ chức kỳ thi và chấm thi với đề duy nhất do Bộ Giáo Dục đưa ra v.v...) nhưng chắc chắn chưa thể thực hiện được cho niên khóa 1972-73. Yên chí đi.

2) Phải chờ những sự qui định mới của Bộ Giáo Dục khi nghiên cứu xong.

tên những tổng thống hoa kỳ

1. Hoa kỳ đã có bao nhiêu Tổng Thống ? Xin kể lên các vị đó.

2. Cho biết tên Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện, Hạ và Thượng Nghị Viện.

3. Xin giải nghĩa câu : « Cái gì của Cesar hãy trả cho Cesar »

HƯƠNG (Thủ Đức)

1.- Hoa kỳ đã có 37 vị Tổng Thống từ trước tới nay.

Sau đây là danh sách các vị Tổng Thống Hoa kỳ, theo thứ tự thời gian : George Washington, John Adams.

Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe, John Quincy Adams, Andrew Jackson, Martin Van Buren, William Henry Harrison, John Tyler, James Knox Polk, Zachary Taylor, Millard Fillmore, Franklin Pierce, James Buchanan, Abraham Lincoln, Andrew Johnson, Ulysses Grant, Rutherford Hayes, James Garfield, Chester Arthur, Grover Cleveland, Benjamin Harrison, William McKimley, Theodore Roosevelt, William Taft, Woodrow Wilson, Warren Harding, Calvin Coolidge, Herbert Hoover, Franklin D. Roosevelt, Harry Truman, Dwight D. Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon Johnson và Richard Nixon (có 36 tên vì ông Grover Cleveland đắc cử 2 lần cách nhau và là vị Tổng thống thứ 22 và 24 của Hoa kỳ.

2.- Không hiểu em định hỏi tên các vị Chủ tịch các cơ quan hiến định tại VN hay Hoa kỳ.

Tại VN thì hiện nay ông Trần Văn Linh là Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện, ông Nguyễn Văn Huyền là Chủ tịch Thượng Nghị Viện và ông Nguyễn Bá Cẩn là Chủ tịch Hạ Nghị Viện.

Tại Hoa Kỳ thì hiện nay Chủ tịch Tối Cao Pháp Viện là ông Warren Burger, Chủ tịch Hạ Viện (Speaker) là ông Carl Albert. Theo Hiến Pháp Hoa Kỳ thì Chủ tịch Thượng Viện luôn luôn là Phó Tổng Thống hiện nay là ông Spiro Agnew.

3. Đã được giải đáp trong một số Tuổi Ngọc trước rồi.

máy chiếu phim

1) Tại sao khi chiếu phim, cuộn phim chạy vào cuộn dưới mà nơi màn ảnh, hình vẫn đứng im.

2) Trong máy chiếu phim, bộ phận nào cần nhất ?

THIÊN SƠN (Saigon)

1) Các bình liên tiếp trong cuộn phim chạy qua ống kính và được rọi sáng và khuếch đại chiếu lên màn ảnh. Qua ống kính rồi thì bị che khuất và hình kẻ tiếp lại được rọi sáng qua ống kính lên màn ảnh. Đèn rọi, ống kính đứng nguyên thì màn ảnh được rọi hình lên dĩ nhiên đứng yên, nhưng hình ảnh trên đó cử động.

2) Một cái máy — bất cứ máy nào — gồm nhiều bộ phận. Có một bộ phận nào trục trặc là máy không chạy, hoặc chạy sai lệch. Vì vậy bộ phận nào cũng quan trọng cả. Thí dụ trong máy chiếu phim mà ống kính đục thì hình ảnh mờ ; hệ thống chuyển vận phim chạy không đều thì hình ảnh rung lắc như mắt khán giả ; bộ phận phát âm hỏng thì phim câm v.v...

sầu tố vọng

mắt tròn nghinh nghinh mở
 ai biết được hạt sầu
 trong đêm tinh cầu vờ
 nhã nhạc từng canh thâu
 ngọn nến hồng đọng ngần
 tóc chảy chẻ trăm đường
 ảo muội thân chim ẩn
 mỗi ngậm cười say hương
 đại huynh sầu tố vọng
 trăng sơn chấn phương đông
 làm sao nhìn được bóng
 rớt sầu sang mắt trong

một mình trong phòng vắng
 đàn mong tay lệch âm
 tranh nhỏ từng giọt đắng
 hoàng ngự ca ! ngự ca !
 HỒ PHI LỘNG NGỌC

con chim và hoa hồng gai

Ơi này con chim nhỏ bé của ti ơi
 Hãy đến đây hát lên bài ca buổi sáng
 Vì bình minh đã đến kia rồi
 Đó chim có thấy không
 Mặt trời mọc ở phương Đông
 Đẹp như một đóa hoa hồng có gai
 Ôi hay ! Sao chim vẫn ở song ngoài
 Hết lên bài ca thõng thiết ?
 Và trong tình bạn
 Ti đâu biết phải làm sao
 Chim ơi chim
 Có một ngày nào
 Mặt trời không mọc ở phương Đông
 Thì ti sẽ không có hoa hồng cho chim
 LÊ QUANG TÔ CHÁU

ngày tháng lãng quên

Anh còn đứng đó phân vân
 Khi tình yêu đã âm thầm ra đi

Cát bay trắng mộng biên thùy
 Ái Nam Quan bụi kinh kỳ tiễn đưa
 Sầu ơi ! lá cũng say mưa
 Rừng thu xơ xác cũng vừa đông phân
 Anh theo ngày tháng u trầm
 Về bên kia núi xây phần mộ xanh
 Em từ sợi nắng mong manh
 Bay qua vườn mộng góp thành trăng sao
 Sông Ngà em tắm nắng dào
 Cầu Ô Thuộc biết bao giờ đây em ?
 Chiêm bao ngày ngộ là đêm
 Anh vùng réo gọi tên em nồng nàn
 H.L.T. LUONG MẠNH

bài tố tám

Tay gầy ôm gió lệch
 Đêm sao rớt trong lòng
 Ngã hồn vàng nắng rơi
 Ai làm mưa trời sóng ?

Biển non ghềnh cao rộng
 Đá sỏi đời bơ vơ
 Trời riêng cho lặn dạn
 Xui nên cuộc tình cò !
 Bởi không tình vẫn vật
 Em về Tố Tám xưa
 Tương tư chiều ngọt tắt
 Đắng cay lời trăm mưa.

TRIỆU HẠNH

mưa lập đông

Đã bắt đầu những ngày mưa ả lạnh
 Bé thấy không, trời ủ dột như lòng
 Mưa nhỏ bé về choàng khăn cổ ấm
 Mưa gọi anh buồn xơ rỏ hồn không

Sẽ có những ngày mưa dài thê thiết
 Để sớm mai bé ngủ muộn trong chăn
 Tối hong lửa trên hai bàn tay rét
 (Nhớ hong giùm anh chút hơi ấm nồng nàn)

Mưa tháng mười, lập đông rồi đó bé
 Những giọt mềm nũng nịu áo sầu che
 Mưa lất phất bay trong hồn du tử
 Mưa lê chân anh buổi lẻo đẻo theo về

Gió bát ngát giữa tim đời mở rộng
 Lòng vừa rung đôi cánh đắm sương ngà
 Nhịp guốc mộc bé khua cùng hạnh phúc
 Là lúc hồn anh vất vương sầu qua

Bé cất tiếng thật thà se sẽ gọi
 Khúc chiều đưa mây nghìn lối trời vàng
 Mây rủ rượi như lòng anh đắm đuối
 Thấy bé về ngờ ngạc giữa mưa xanh

Đã bắt đầu ngày run trong tiếng nấc
 Bé thấy không, trời ủ dột như lòng
 NGUYỄN NGỌC NGHĨA

lời ca

Rét lên đã mấy hôm rồi
 Vẫn qua đường cũ nghe lời ai ca
 Rạt rào theo mấy hàng hoa
 Đam mê từ đó thiết tha tiếng người

giọt lệ

Chiều mưa nhuộm mắt em sầu
 Ngả nghiêng phố cũ gục đầu hoang sơ
 Pha thêm lời hát đợi chờ
 Giọt châu lệ chã đôi bờ mi cong
 BÙU KHÁNH

thấy

Em buồn bên ánh trăng lả
 Tàn khuya chia bớt mối sầu năm xưa
 Lay lay cánh bướm giao mùa
 Ngồi xem bóng đổ trăng lừa sầu yên

giờ chơi

Mưa rơi áo trắng ngọt ngào
 Hành lang hoa động rạt rào mưa xuân
 Mây chiều rĩ cánh báng khuáng
 Mắt tình đưa ngõ bóng đầy còn tình
 CHÂU THÙY LINH

sầu ngậm

em nằm giữa cõi phù vân
 tóc bay như lá cây hàng liễu đương
 gió về vụn ngã, trăm đường
 áo em lụa nhạt nghề thường vọc hoa
 từ thư mù bóng nhận sa
 chắc người đã lãng quên ta lâu rồi
 thôi ta từ giờ cuộc chơi
 ngậm ngùi gõ nhịp hát bài sầu ca
 đêm nghe để nhỏ thăm thì
 ngày nghe cầm thú gọi lên tiếng rừng
 chiều chiều tắm đắm : tà đong
 ứa đông lệ bạch như sương nhạt nhòa
 tay non vô xé nụ hoa
 gót hồng ngọc ngần, nắng lóa mưa bay
 dằng dằng từng bước nhớ ai ?
 tiếng chim như thể xé dài cơn đau
 hồi hoa, hoa đã thay màu
 hồi lòng, lòng đã trao nhau lỡ rồi
 thì thôi, thôi, cũng đành thôi !
 dòng dòng lệ ngọc thấp người đêm đen
 người về đâu đâu chân quen ?
 hai bàn tay nồn, lạnh mềm trong tay
 ước mơ thì có vậy thôi
 nhưng mơ ước cũng ngậm ngùi sầu tư
 TÔN NỮ THU NGA

thoáng lòng người còn nhớ TRẦN VĂN NGHĨA

*khua bước mỗi thoáng lòng người còn nhớ
tóc nghiêng buồn và áo tím như thơ*

NG. T.

Bên hiên nhà, những chiếc lá sầu đông rơi vàng. Trong màu nắng nhẹ hắt hiu buổi sáng, Nguyễn ngồi ở chiếc ghế được kê gần cửa, dựa sát vào vách, lơ mơ nhìn cặp chim sâu liu liú trên hàng cây phía trước. Nguyễn nhả khói, lan rộng từ ngón tay kẹp điếu thuốc vơi đi một nửa. Những sợi khói đục buồn bả bay bay, lơ mơ che khuất cả khuôn mặt.

Nguyễn ngồi thật lâu, ở đó, mỗi ngày, với khung cảnh quen thuộc chán ngắt, nhưng có điều thích đấy chứ Nguyễn. Hình ảnh của cô bé cứ ám ảnh, cứ thấp thoáng, lảng vảng, trối buộc lòng Nguyễn, làm chàng chẳng muốn dời chỗ chút nào. Chàng vẫn chờ đợi, vẫn tư thế mắt ngó mông ra cổng. Có đầy hoa giấy tím. Lạy trời cho cô bé đi ngang nhìn vào dù một chút cũng đủ, Nguyễn nói nhỏ nhỏ, lòng hồi hộp, thấp thỏm vô cùng.

À, cô bé kia rồi, hôm nay cô bé mặc áo vàng, tóc được buộc thành đôi bím cột đôi nơ trắng. Chiếc cặp được cô bé ôm sát vào ngực, như thường lệ qua đây, dường như đó là vũ khí để chống đỡ sự soi mói của đôi mắt Nguyễn. Cô bé bước thật chậm, dáng hiền hậu, đầu hơi cúi xuống, mắt nhìn đâu đâu. Cô bé giả vờ hay cố ý đấy, nhìn vào một chút thôi, cô bé. Nguyễn thấy thất lạc mất hồn, thấy ngơ ngơ ngẩn ngẩn, từ lúc cô bé xuất hiện, bất ngờ, dịu dàng như cơn mơ bở phũ xuống.

Có phải tương tư cô bé rồi chăng, hồi chiếc khăn kỹ vật ta nhặt được hôm đó. Có phải trời đã sắp đặt sẵn cho sự gặp gỡ này. Nguyễn quên đói, quên ăn, quên cả bài vở, quên giặt quần giặt áo và quên... quét phòng. Nguyễn cứ lẩn quẩn, nghĩ ngợi tìm cách để trả lại chiếc khăn cho cô bé có vẻ rất ư là nghệ sĩ, rất ư là hào hiệp, rất ư là cảm động,

Nguyễn xé nát, vò ném không biết bao nhiêu là thư rồi. Đầu óc chàng rối beng như chỉ, mù mịt như đêm ba mươi, ngu dốt như bò, lạ lùng như quỉ ám. Chàng bắt đầu thức khuya, uống cà phê, hút thuốc, mơ mộng, ở bất cứ nơi nào, lúc nào cũng thấy hình bóng cô bé ám ảnh, lơ mơ, trong chiều, trong chán, trong lòng, trong mắt, trong tim, trong ngút ngàn, muôn trùng thương nhớ. Nhưng rồi cũng phải xong, công trình viết thư vĩ đại này. Từ năm mươi tám ký giờ còn năm chục ký. Nguyễn nhủ tình yêu cũng có rằng đấy chứ, cần cũng đau và ăn cũng chóng thân thể này. Tu là cõi phúc, tình là dây oan. Ừ, ví dù là dây thông lọng cũng phải chịu chứ là dây oan, dây iếc.

Cô bé chưa biết tên.

Đáng lẽ tôi giữ lại chiếc khăn này, nhưng cảm thấy cần rút, tội lỗi quá. Nó cũng có chủ như tôi có gia đình, có cha mẹ, có bạn bè thân thuộc. Nên vậy, thôi đành hoàn khổ chủ. Mấy hôm nay vắng nó chắc cô bé buồn dữ lắm, tôi biết vậy nên tôi quyết định trả lại cho cô bé.

Tôi thề với sự thật là tôi chẳng bao giờ đụng tới nó đâu. Tôi vẫn kính cẩn đặt vào hộp từ mấy ngày hôm nay. Chẳng biết trong đó có thêu hoa gì, màu gì, hình gì, người gì hay câu gì. Tôi chẳng dám đụng tới, bởi trong đó chứa biết bao nhiêu là giọt lệ, thấm từ đôi mắt kia. Tôi nữ đành để lòng lang dạ thú sao hở cô bé. Vẫn trọng tác quyền của cô bé mà.

Đừng nghi ngờ tôi nói dóc. Đừng bảo tôi là gì gì nha cô bé. Thích làm quen với cô bé lắm, mỗi sáng có đi qua con đường đó, khẽ liếc vào cổng nhà có hoa giấy tím. Vắng cô bé nhớ nhớ làm sao. Nhớ cô bé áo vàng, có đuôi tóc bím, có chiếc cặp to... gần bằng cô bé và chiếc khăn tay trắng... này.

Viết thư cho cô bé tôi đã tốn hơn một ngày hai đêm, tốn hơn ba gói thuốc, và xé nát hơn hai mươi tờ giấy. Cô bé có thấy tội nghiệp tôi không.

Mong sự trả lời của cô bé
NGUYỄN

T. B :

Cô bé để thư ở trên hàng hoa giấy tím trước nhà. Nhờ dẫn viên sỏi lên, kéo bay mất.

Nguyễn đọc thư lại lần nữa rồi bỏ chung vào chiếc hộp đựng khăn. Ngày mai ngày mai ời ta chờ mi đó

Nguyễn ngồi chờ suốt cả hai tiếng đồng hồ, lòng chàng vừa lo sợ vừa thích thú. Lo sợ không biết cô bé có về ngang qua đây như thường lệ, và thích thú là lát nữa sẽ có dịp thờng thức lời vàng tiếng ngọc của cô bé. Nguyễn sắp đặt những câu rất là văn chương, rất là tếu, rất là dở. Như pháo, để cho cô bé biết ta cũng hào hoa một cây hoặc tệ lắm là nửa cây, chứ không có cây nào nhột lấm. Ta đây cũng là trai đầu đội trời chân đạp đất, con tim cũng biết rung động biết yêu đây mà.

Cô bé kia rồi. Nguyễn reo nho nhỏ, chàng chạy vụt ra, nhanh như cơn gió lốc, tới phía công, lướt chàng như quyah lại, cố gắng bình tĩnh lắm chàng mới gọi được tiếng « cô ơi ».

Cô bé lên tiếng :

— Thưa ông hỏi chi ạ.

Trời ơi giọng cô bé dễ thương quá. Nguyễn ơi, khổ mày rồi đó. Rán lên, Nguyễn đưa tay gãi đầu trong lúc cô bé cố giấu nụ cười thích thú.

— Xin trả lại chiếc khăn cô làm rơi hôm trước, có nhiều đó thôi cô ạ.

Cô bé đưa tay vừa lấy chiếc hộp vừa nói :

— Cảm ơn ông nhiều.

Rồi nàng quay đi. Nguyễn chợt thấy mình luyến tiếc, tự trách mình vô cớ, thấy mình ngu vô kể. Nay Nguyễn ơi mày khổ quá, chẳng biết kéo dài câu chuyện, chẳng biết tán tỉnh, gạ gẫm, chẳng gì cả. Mày là thằng vô dụng, vô tích sự, vô... nam nhi chí khí.

Nguyễn nhận thư cô bé hồi sáng, trên giàn hoa giấy trước nhà, nét chữ trên bì màu tím, tròn và trông rất con gái. Mi làm ta dài cổ đây thư ạ. Mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ mong đợi thấy lâu ra, thấy cô đơn, thấy nhớ, thấy lòng trống vắng chi lạ. Mi làm ta đứng tim, tưởng cô bé ghét ta, quên, ta tưởng cô bé giận ta, không thèm quen với ta. Mi làm ta mỗi mắt, thư ạ, ghét mi lắm. Nhưng bắt đầu thấy thương, thấy mến mi từ ngày hôm nay.

Anh Nguyễn

Hôm trước, lúc anh gọi lại, Như định cười nhưng sợ lỡ dở vỡ kịch mà Như là đạo diễn, và anh là diễn viên. Anh là diễn viên ưu tú đấy Nguyễn ạ. Nếu Như lập ban kịch, sẽ mời anh đóng vai chính, nhất là vai mấy chàng thất tình, hợp với anh lắm. Rán chờ nha anh Nguyễn và cố khai triển tài mình. Như chấm anh nhất trong vở kịch « trao khăn », tài tử xuất sắc nhất trong năm nay.

Như đùa với anh đó, đừng giận Như nha. Như gọi đó là vở kịch bởi vì Như cố ý đánh rơi chiếc khăn và kết cuộc như Như đã dự định, nghĩa là anh đến trao lại và làm quen. Cứ chỉ anh hôm đó dễ thương, làm Như cảm động vô cùng. Đạo diễn yếu mềm rồi đó anh Nguyễn, đạo diễn quá dễ dãi với diễn viên, diễn viên ạ.

Đạo diễn chịu làm quen với diễn viên rồi đó. Cứ viết thư và để chỗ cũ. Sẽ nhận và sẽ trả lời. Mong thư anh.

HOA-NHU

Anh không dám giận cô bé đâu cô bé ạ. Dù cô bé có mặt sát, chữ rửa chẳng nữa anh cũng thấy mến cô bé. Dù cô bé có ghét bỏ tới tột chi nữa, anh cũng thương cô bé. Nguyễn ôm lá thư vào lòng, miên man nghĩ, đêm nay chắc có bước chân cô bé về trong giấc mơ.

Nguyễn và Như yêu nhau từ đó, có giàn hoa giấy làm chứng. Người chứng duy nhất giữ bí mật tuyệt đối cuộc tình của họ. Mỗi tuần đều đặn bốn

lần thư qua lại thư đi từ thứ rằm và chủ nhật, thư nhận từ thứ sáu và thứ hai. Cả hai đều siêng năng. Cả hai đều sống trong cõi trời mơ mộng, mắt trao mắt lòng trao lòng, đêm là ngày, ngày là đêm. Thời gian như ngừng lại. Vẫn thấy nhớ, biết hờn, biết giận và biết mong chờ. Cô bé và Nguyễn. Nguyễn và cô bé. Cái bất ngờ trong đời sống. Cái hạnh ngộ tuyệt vời kia, nối liền con tim, gắn bó tấm lòng. Cả hai, đều sống trong hạnh phúc kia, nồng nàn đó, thường nhật, tưởng chừng không dứt xẻ.

Rồi Nguyễn làm thơ, chàng thi sĩ bất đắc dĩ ca ngợi mối tình « trao khăn » ấy. Nguyễn yêu đời, ngâm ư ư. Như ơi anh là kẻ sung sướng nhất cõi đời này em ạ.

Nguyễn thích nhất bài thơ « Hoa Như ». Và chàng nắn nót chép tặng Như có những câu :

*Người đến đời ta rộn bước lòng
Bay từ vai nhớ xuống vai mong
Sang từ tay nhỏ qua tim nhỏ
Ngơ ngẩn nhìn theo áo lụa hồng*

*Người đến làm ta biết tương tư
Biết say hương biết gọi « Hoa Như »
Một mai xa cách nghìn vạn lối
Che áo mà mong lạnh sa mù.*

Sông có lúc nước voi nước đầy, mây có lúc mây đen mây trắng, đời có lúc vui lúc khổ và tình có lúc đến lúc đi. Và đến lúc Nguyễn phải mất cô bé. Thật ngỡ ngàng và chua xót, khi chàng nhận được thư, ngày 25 tháng chạp, Nguyễn nhớ lắm. Chàng khóc ướt màu mực, nhòe những nét chữ trên tay.

Anh Nguyễn

Không biết làm thế nào mà ba biết được chuyện chúng mình. Nhất là ông đọc được bài thơ anh đề tặng Như, ông đánh em một trận và ngăn cấm em không được liên lạc với anh. Em khóc lóc, năn nỉ, phân giải, kể rõ chuyện tình chúng mình, nhưng chẳng đi đến đâu, ông một mực khẳng khái khước từ. Em sợ lắm. Mai em về Sài Gòn học, đường cùng em phải chọn lựa. Đừng buồn Như nha anh Nguyễn. Nhớ anh lắm, chẳng biết nói sao nữa.

HOA NHƯ

TB :

Phải nhờ đưa em đem thư về chỗ cũ.

Chớ không biết làm cách nào được ra khỏi nhà.

Ông già canh chừng ngặt lắm. Vào Sài Gòn sẽ viết thư cho anh.

Cô bé đã xa, Hoa-Như đã xa, tin cũng mất bản đặt, lời hứa hẹn nào trôi xuôi, nỗi mong nhớ đã đầy. Hơn hai tháng xa nhau, Như ơi, anh vẫn còn đây. Anh khóc và anh khóc, thật tình, lòng cũng sắp vàng rụng như là sầu đông trước sân. Còn gì nữa đâu Hoa-Như, cái tình mình đã mất nhau rồi phải không em ?

TRẦN VĂN NGHĨA

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

cuối năm tính sổ

Hôm nay, gọi là năm hết tết đến, cửa tiệm chúng tôi tạm đóng cửa như mọi năm để lật sổ sách kết toán mười hai tháng làm ăn xem lợi lỗ ra sao, nợ nần vay trả thế nào, rồi sau là có dịp tâm sự rí rả với quý bạn vàng.

Thưa quý bạn,

Chúng tôi đã nhận được rất nhiều thư từ trách móc cũng như khen ngợi, các kiện hàng mới cũ cũng như những món hàng đặt mua gửi bán. Điều đó cũng như năm trước, tôi xin gửi lời cảm ơn tất cả quý vị đã tru ái đóng góp, tô điểm cho bảng hiệu CPTN được vững mạnh, trong một năm qua.

Trong năm qua chúng tôi có một lần mở Hội Chợ Hoa, nhưng không tương xứng vui vẻ được như dự định nên hàng hoa ế. (Hàng hoa ế mà chúng tôi không sợ, vì bây giờ đang mùa, mùa hoa vải). Chúng tôi có thể sẽ mở Hội Chợ trở lại trong một ngày đẹp trời khác. Mong các bạn tham dự cho đông.

Một điều nổi bật nhất của năm qua là cửa tiệm chúng tôi có xuất bản một tờ nhật báo, cơ quau quyết tranh đấu đến nụ cười cuối cùng. Kiên Cao Cảng, nhà thư ký tòa soạn oã xuất sắc lèo lái tờ báo qua những giai đoạn khó khăn nhất mà KV tôi mãi lo đi tìm Kiến Em giang hồ lưu lạc bỏ bê bao lần Tờ nhật báo của chúng tôi, tuy có đôi lần đe dọa và thực hiện lời đe dọa khởi sắc nhưng vẫn ế ẩm quá. Chả tranh đấu được nụ cười nào trái lại còn bị xếp chữ tranh đấu đòi quyền sống không nhận mặt vì chữ nào cũng bé bằng... đồng loại chung tôi. Bởi thế như quý vị thấy, trước cửa tiệm không còn bày bán

Chap Phô Nhật Báo nữa. Có thể sang năm mới chúng tôi tự ý đình bản luôn, chờ đến khi nào làm ăn khấm khá trở lại, có hứng làm vốn trở lại, chúng tôi sẽ làm ăn lớn, xuất bản Đại Nhật Báo chứ không thèm làm ăn tép riu âm ương nữa.

Thưa quý bạn vàng,

Khi xướng lên những lời này thì quanh tôi mùi kẹo mút tét nhất đã thơm lừng rồi. Rộn rã quá thể. Hằng năm cứ vào mùa kẹo mút này là anh em họ hàng chúng tôi lại no say chắt ngất một phen. Năm nay chúng tôi lại cần phải no say vài phen để quên đi một điều hận tủi là có một món hàng mà quý vị đã hỏi mua từ bao năm nay mà chúng tôi không thể đặt hàng nổi. Đó là món hàng Chim Hòa Bình. Chúng tôi có còm mắng nhà khéo nói số một của xứ Huế Kỳ tên là Vừa Hôn Vừa Hát, nhưng đã dai cổ mong mà vẫn chẳng thấy được giao hàng.

Buồn quá phải không quý bạn. Nếu thế KV sẽ lợi dụng nghề nghiệp để mời quý bạn mua Xuân Hồng Tuổi Ngọc mà đọc cho đời vui tươi.

Thân ái
KIẾN VÀNG

thư nặc danh ly kỳ

Ông William Peck ở tiểu bang California, vừa mới nhận được một lá thư nặc danh được bỏ trong tủ kết khi ông mở tủ lấy tiền. Nội dung bức thư hăm dọa sẽ có ngày tiền trong tủ không cánh mà bay. Điều lạ nhất là tiền trong tủ không mất một xu.

tiểu chiêm tinh

— Lòng mây lợt : Dữ, ít tự tin.
— Vòng nguyệt : Hiền, nhỏ nhẹ nhưng can đảm.
— Lòng mây xéch : Có nhiều tham vọng, quân tử.

BÙI THỊ THU HƯƠNG (sưu tầm)

bạn có biết

● Theo truyền thuyết thì triết gia Hy Lạp Aristote bị chết đuối năm 322 trước TL. Chết đuối ở một cái lạch nhỏ gọi là Euripe giữa hai đảo Eubée và Béotie.

● Ngôn ngữ của đảo Scandinavie không có danh từ « giao du ».

Muốn cho mọi người hiểu nghĩa, người ta đã thí dụ như sau :

Nếu một cậu trai gặp một cô gái và bảo là cô ta đẹp và cậu yêu cô ta đó là tuyên truyền.

Nếu cậu nhấn mạnh vào những đức tính mà cậu có, đó là quảng cáo.

Nhưng nếu cô gái tìm đến chàng trai và thích nghe mọi người khen cậu là một mẫu người đáng yêu mến hoàn toàn thì đó là giao du.

● Ở thế kỷ 14, chỉ có những người trong hoàng tộc Anh mới được choàng khăn lên vai khi đi tắm. Tất cả đều phải cầm khăn trên tay.

quà tết dễ thương nhất,
còn gì hơn một tờ

Xuân Hồng
Tuổi Ngọc

XUÂN HỒNG

vòng hoa xinh nhất
trong mùa xuân

đọc sách

Một quyển sách hay là một quyển sách gieo đầy những dấu chấm hỏi.
J. COCTEAU

Nếu các bạn hoàn toàn tin tưởng nơi các quyển sách thì tốt hơn đừng đọc chúng.

MENCIUS

Chỉ có những quyển sách xấu đối với những độc giả xấu. Cuộc đời chỉ làm như bản những tâm hồn hạ cấp.

G. DUHAMEL

Ai giết người là giết một sinh vật có trí khôn mang hình ảnh Thiên Chúa, nhưng ai thủ tiêu một quyển sách hay chính là đã thủ tiêu trí khôn.

J. MILTON

Không có những sách luận lý hay vô luân lý. Sách viết hay hoặc dở, thế thôi.

O. WILDE
TẦN LAN (ghi)

những cái nhất thế giới

QUỐC GIA LỚN NHẤT THẾ GIỚI :
Quốc gia có diện tích lớn nhất thế giới là Liên Bang Sô Viết gồm 15 xứ Cộng Hòa, tổng cộng được 8.649.550 dặm vuông, nghĩa là bằng 15% đất đai toàn thế giới. Nga Sô có 66.090

dặm bờ biển, từ Đông sang Tây xứ này đo được 5.580 dặm, từ Nam đến Bắc đo được 2.790 dặm (1 dặm : 1 km 61)

QUỐC GIA NHỎ NHẤT THẾ GIỚI :
Quốc gia độc lập nhỏ nhất thế giới là đô thị Vatican, một lãnh thổ nằm trong vùng đất của đô thị La Mã, Ý Đại Lợi. Quốc gia này có diện tích 108,7 mẫu Anh (1 mẫu Anh : 0,4 hecta)

THUỘC ĐỊA NHỎ NHẤT THẾ GIỚI :
Là Pitcairn Island với diện tích 1,5 dặm vuông, dân số 92 người, và quốc hội gồm 8 dân biểu, tính đến ngày 30-6-1966.

ỐNG KHÓI CAO NHẤT THẾ GIỚI :
Là ống khói của nhà máy Mitchell ở miền Tây Virginia, Hoa Kỳ. Ống khói này do công ty M.W. Kellogg xây xong vào tháng 9-1958 và có cao độ 374 mét, đường kính mặt đáy 29 mét.

kỷ lục về báo chí

— Hoa Kỳ là quốc gia có nhiều báo chí nhất thế giới. Mỗi ngày trên toàn quốc có 1.745 tờ báo được xuất bản, in thành 57.370.000 số báo. Tính trung bình cứ 1.000 người dân đọc 573 tờ báo.

— Tháng 11-1959, Nga Sô công bố con số 7.688 tờ báo xuất bản trên toàn liên bang, nhưng không cho biết in thành bao nhiêu số báo và các tờ báo thuộc vào loại nào.

— Có những quốc gia, những lãnh thổ trên thế giới không có nhật báo. Kỷ lục về số độc giả yếu kém được ghi nhận tại Ethiopia, nơi đây chỉ có một tờ báo duy nhất với số ấn hành đủ để cứ 3.000 người dân đọc chung một tờ báo.

— Tờ báo dày nhất thế giới xưa nay là tờ New York Sunday Times đề

ngày 11-9-1960 với 676 trang. Mỗi tờ báo cân nặng đến 2.836 ký

— Tờ báo có khuôn khổ to nhất thế giới là tờ Nantucket Inquirer and Mirror, xuất bản tại Rhode Island, Hoa Kỳ, với kích thước 76,2cm X 55,9cm.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)

tóc mai sợi vẫn sợi dài

Một nhà nghiên cứu đã sưu tầm rất nhiều tài liệu về tóc và đã tìm ra những đặc điểm rất ngộ nghĩnh như sau :

— Một cái đầu lạnh mạnh phải có từ 100.000 đến 140.000 sợi tóc.

— Người Á Đông có nhiều tóc hơn người Âu Tây.

Tại một hải đảo ở Nhật, đàn bà có đến 200.000 sợi tóc trên đầu.

— Tóc có cả thảy 850 màu sắc khác nhau (phần lớn là màu nhạt).

— Mỗi sợi tóc chỉ sống trong một thời gian từ 2 đến 7 năm. Theo nguyên tắc, một sợi tóc «chết đi» sẽ mọc lại.

Nha cảnh sát thành phố Chicago có giữ lại một số sợi tóc đẹp nhất hoàn cầu và cũng nhiều nhất là 150.000 bộ của những can phạm bị «xôn» tóc lúc ở tù.

Mỗi ngày chúng ta (húi cưa và kẹp tóc) rụng từ 30 đến 40 sợi tóc. Các cô tóc vàng có nhiều tóc hơn các cô tóc hung.

Tính ra một phân vuông trên đầu tóc vàng có 180 sợi, trong khi tóc hung chỉ có 150 sợi.

HOÀNG TUYẾT HẠNH (sưu tầm)

cực tiểu

Nhật vừa sản xuất một cuốn sách nhỏ nhất thế giới. Cuốn sách này chỉ bằng đầu que diêm do công ty ấn loát Toppan in. Khuôn khổ cuốn sách chỉ vào khoảng 4,5 ly x 3,5 ly. Sách dày 25 trang, bên trong in một thi tập nổi tiếng của Nhật là Hyabunin (một trăm bài thơ của một trăm thi sĩ). Chữ in bằng tiếng Nhật, mặt chữ vào khoảng 0,12 mm², chiều nổi độ 0,014 ly, mỏng bằng một phần năm sợi tóc. Mỗi trang có 5 bài thơ 31 âm tiết. Sách được in bằng phương pháp chụp hình, dùng những ống kính thật tinh vi. Theo phương pháp này, người ta dùng acid khắc lại những mặt chữ do ống ảnh chiếu thật nhỏ. Và đây là một phương pháp mới phát minh trong kỹ nghệ điện tử.

LÊ TẤN BÌNH (sưu tầm)

Mùa xuân này giai phẩm trường nào hay nhất ?

TUỔI NGỌC TÂN NIÊN sẽ đọc tất cả các giai phẩm của các trường học trong toàn quốc.

Nhắn tin : Ban Báo Chí trường nào muốn diễm báo trường mình hãy gửi báo về thư gắp để kịp làm cliché bìa.

S U U T À M

NGUYỆT QUẾ

ý nghĩa ngày tết

tết xứ người

— Tại Mỹ, nếu ngày Tết dương lịch nhằm vào Chúa Nhật, người Mỹ làm lễ giao thừa ngay từ tối thứ bảy vì nhiều Tiểu bang có luật cấm uống rượu và khiêu vũ trong ngày Chúa Nhật.

— Tại xứ Ba Tây, trong những ngày hội Xoan vẫn thường có những cuộc khiêu vũ trá hình. Họ hóa trang thành Nã Phá Luân đệ I, thành những tên cướp bê đeo gươm lưng lẳng bên mình.

— Dân Eskimaux trên đảo Diomède ở eo biển Bering tiếp giáp giữa Mỹ và Nhật, ăn Tết trễ hơn các nơi khác đến 24 tiếng đồng hồ.

— Tại Ý, vào những ngày đầu năm mới, dân chúng có lệ vất bỏ hết những bời, chảo hư, ly chén cũ... ra ngoài để khỏi phải nhận những cái xui xẻo do đồ đạc cũ trong nhà gây ra.

— Tại Tây Ban Nha, ngày Xuân vừa nồm thơ vừa náo nhiệt. Vào những ngày này người ta chỉ sống với nhạc và thơ. Quà Tết của họ, một bài thơ cũng thật là đáng quý. Nhưng nói tới ngày Tết của người Tây Ban Nha mà không nói đến những cuộc

đấu bò thì thật là thiếu. Dân tộc này vẫn xem đấu bò là một trò chơi chính trong các ngày Xuân.

Du khách có dịp đến Tây Ban Nha sẽ thấy tại các thành phố, những trường đấu bò vĩ đại. Sau những cuộc vui Xuân bên cạnh thơ và nhạc với những vũ khúc Flamenco. Dân Tây Ban Nha dôn cả về các trường đấu để xem đấu bò. Một nhà khôi hài đã nói về sự đam mê thú đấu bò của người Tây Ban Nha như sau :

« Ở đây mùa đấu bò của họ kéo dài sáu tháng trong một năm, họ dành sáu tháng còn lại để chuẩn bị cho mùa đấu bò sắp tới... »

đơn tình và lịch sự nhất thế giới

Ở Nhật Bản, Chính Phủ ăn Tết Nguyên Đán dương lịch, dân gian ăn Tết Nguyên Đán âm lịch và dương lịch.

Thiệp Chúc Tết Nguyên Đán năm 1972 đạt đến con số 2 tỷ tức là 1/6 khối thư từ riêng.

Những ngày khác trong năm 80% thư từ là công việc kinh doanh. Người Nhật thói viết nhiều thư mà dùng điện thoại cho chóng.

Ngày Tết Nguyên Đán dương lịch thì họ lại bù đắp vào chỗ thiếu sót đó. Nhật là nước gửi thiệp chúc Tết nhiều nhất thế giới. Cũng là nước duy nhất phát thiệp chúc Tết trên thế giới. Nguyên Đán dương lịch vào ngày mồng một tháng Giêng dương lịch.

lì xì... lì xì...

Theo người Trung Hoa « lì xì » là cho tiền để mở hàng, tượng trưng là vào dịp Tết Nguyên Đán âm lịch. Đến nước Việt Nam ta thì chữ « lì xì » có nghĩa rộng hơn, là cho bất cứ cái gì. Tiền quà, thường là vào dịp Tết. Tiền là một « vật thần » rất tiện lợi, vì đổi lấy cái gì cũng được.

Nhưng khắp thế giới, người ta không chỉ « lì xì » tiền như người Trung Hoa và người Việt Nam.

— Ở Ấn Độ, đất rộng, các Đại vương (Maharadjah), Tiểu vương (Radjah), Vương hầu (Nabad) « lì xì » đất. Đất rộng thì bằng một tỉnh. Đất hẹp thì bằng một quận, một xã. Người được đất có quyền sanh sát trên đất mình, có quyền thu hoa lợi đóng thuế... Đây là một lối « Phong hầu Kiến địa ».

— Ở Thổ Nhĩ Kỳ và các nước Ả Rập (14 nước) người ta « lì xì » vợ bé nàng hầu. Có hàng 350 hay 400 nàng hầu thì thưởng thuộc hạ hữu công 5, 7 nàng hay 10, 15 nàng cũng chẳng thấm vào đâu. Tuy nhiên các Quốc Vương và Đại thần không quên « cất bót » những nàng hầu được ưa chuộng, sủng ái, chỉ để lại các nàng hạng nhì, hạng ba cho thuộc hạ « tự do lựa chọn ».

Ở ít Quốc Gia Phi Châu, thuộc loại lạc hậu hay bán khai. Nói chung là chậm tiến. Quốc Vương hay Quốc Trưởng « lì xì » cho vãn thần, võ tướng trung thành hoặc hữu công những chiếc cổ giả (Faux-col). Cổ giả của Phi Châu thì hôi khét không chê Áy thế mà người được thưởng, được giữ tại nhà mình hơi hám của nhà vua, cũng như cung trướng, húng như húng hoa, ngày đêm lo giữ gìn như bảo vật. Không nhận hay đánh mất là phạm thượng, khi quân, có tội tày trời.

Các Quốc Vương và Quốc Trưởng nói trên, dù ở dưới một mặt trời nóng như thiêu như đốt, vẫn có cái « quan niệm siêu hình » của vua Tự Đức chúng ta, lộ rõ trong bài thơ « Khóc Thị Phi Thị Bằng ».

« Ở Thị Bằng ơi, đã mất rồi !
Ở tình, nghĩa, ở duyên ôi
Đập cổ kính ra, tìm lấy bóng
Xếp tàn y lại, để dành hơi ».

các dân tộc á châu mừng xuân như thế nào NHẬT BẢN :

Khi Tết sắp đến, người nông dân Nhật có thói quen cột một đầu dây con diều giấy vào sừng con trâu đang ăn cỏ ngoài đồng. Vừa làm việc đồng áng, anh vừa để ý nghe tiếng sáo cột vào diều và đoán điềm lành hay dữ tùy theo tiếng sáo lảnh lót dịu dàng, hoặc tiếng sáo chát chúa thô lỗ, cũng tùy chiều hướng của con diều do gió đưa đi. Nếu diều bay về hướng núi lửa Phú Sĩ Sơn thì đó là điềm lành cho năm mới. Anh nông dân sẽ vững bụng là măm tới mùa màng sẽ viên mãn, và sẽ mua lễ vật cúng tạ vị thần gió, mưa...

MÔNG CỔ :

Dân Mông Cổ có một điệu « nhạc kỳ diệu » để đoán biết điều hung kiết của năm mới. Một ngày trước Tết Nguyên Đán, họ trèo lên núi Moo Bogo. Họ nhận thức rằng mỗi giờ có ngọn gió riêng, và tiếng còi họ thổi cũng có một âm độ riêng biệt. Khi họ thổi còi, họ có thể biết được tiếng còi và ngọn gió có hòa đồng hay không, và tùy theo những nghịch âm của tiếng còi thổi ra, họ đoán được điềm hung dữ.

THÁI LAN :

Nhờ khoa chiêm tinh, dân Thái Lan có thể biết trước được những bí mật của năm mới. Tất cả mọi sự lành, tốt đều được ghi trên thanh tre, tính mỗi tháng một thẻ, rồi gắn vào mười hai nhánh của cây quạt tay. Muốn hưởng được những luồng gió hòa ngày xuân, chỉ cần phất quạt mà quạt vào những giờ kiết.

Tuy nhiên nếu có người đáng nghi là xấu bụng, thì bạn nên cẩn thận coi chừng họ có ghi bùa chú ốm bạn hay không. Nếu vô ý mà dùng cây quạt ấy thì tất cả những điềm hung dữ sẽ trút vào đầu bạn trong năm mới thì khốn.

NGUYỆT QUẾ

MÙA
XUÂN
TRONG MẮT
VŨ HOÀNG

Trời cao nguyên hôm ấy bỗng dưng cao vợi vợi. Nắng nhạt, gió sớm hiu hắt. Tôi kéo cao cổ áo choàng lặng lẽ đếm bước trên con đường dẫn tới nhà nàng. Bên đường, những cây hoa quỳ trở bông vàng rực đông đưa trước gió. Cánh cửa ngõ nhà Th. khép kín. Chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ có người đã đến đây từ sáng. Dừng chân trước cửa ngõ tôi chờ đợi. Một tiếng chó sủa. Một tiếng chân người từ trong nhà bước ra kêu cả tiếng chân chị vú nhà nàng. Tôi chỉ cần thế để báo cho người trong gia đình, cho nàng biết là có người đang chờ đợi. Những giây phút chờ đợi trôi qua chậm chạp nặng nề. Thất vọng, tôi thân thờ bỏ đi. Cô bé quên rồi câu nói với tôi hôm chiều ba mươi. Chú đến xông nhà bé trước tiên nhé. Cháu đợi chú từ sáng sớm ngày mừng một. Mừng tuổi cháu nghe chú. Chú đến xông nhà qua năm cháu sẽ học giỏi, làm thơ hay cho chú xem. Cả đêm rồi tôi trằn trọc chờ sáng. Bây giờ thì trời đã sáng hẳn. Lời hẹn chiều qua đã đến nhưng cô bé đã quên mất. Mới chiều qua nhưng đã hai năm rồi còn gì. Hai năm, người ta dễ quên lắm! Làm sao người ta có thể chờ đợi với một lời hứa thật mong manh trong suốt hai năm trường! Tôi nhìn lại một lần trước khi bỏ đi. Cánh cửa ngõ vẫn khép kín, xua đuổi, phủ nhận những gì đã hứa một cách chắc nịch chiều hôm qua, chiều cuối năm (cuối năm với những bận rộn khiến người ta khó lòng nhìn nhận những gì đã nói trong thời khắc ấy như một điều chắc chắn?). Thật buồn. Ừ, quá buồn đi chứ! Tôi muốn vứt quách cành hoa hồng ấp ủ từ sáng trên tay. Tôi nâng niu như nâng trứng cành hoa lúc ra đi. Quả đầu năm cho cô bé mà. Tình tôi cho Th. như những nhụy hoa thấm sâu trên từng cánh hồng yêu dấu này. Giờ thì tôi muốn vứt nó đi.

Nó vô duyên chi lạ. Nó chỉ làm vương tay bực mắt và làm mình đâm quê. Đã lớn cái đầu rồi, hơn ba mươi tuổi rồi còn gì, mà còn cầm hoa phất phơ ngoài phố ngày đầu năm. Ngó ngằn vừa vừa thôi chứ, quá quắt lũ nhỏ nó cười mũi cho. Kỳ thật, nhưng tôi vẫn ôm kè kè trong tay cánh hoa vô duyên ấy. Không nở vút. Tiếc quá! Mà nó có tội gì cơ chứ. Đêm qua trong khi thức chờ giao thừa, tôi mang chiếc hoa cắm vào lọ đặt trên chiếc bàn đọc nhất giữa căn phòng vắng lặng của tôi. Căn phòng tưởng như ấm lại, tươi hẳn lên. Cánh hoa xua đuổi một năm bận bịu vất vả để đón cái giờ khắc thiêng liêng hứa hẹn. Cánh hoa tràn ngập hy vọng của một năm, một đời. Tôi sẽ mang đến cho Th. trong sáng tinh sương của ngày đầu một năm, một đời. Tôi định tâm sẽ chẳng nói gì cả, với nàng, khi trao cánh hoa này. Nói làm gì nhỉ, trong từng cánh hoa chan chứa nhụy hồng không đủ rồi sao những điều tôi phải nói? Bông hồng cho tinh đầu đời của bé và sự sống trọn đời của tôi. Bây giờ thì cánh hoa hồng không được cắm trong cái lọ trên bàn học của bé, nó đang nằm trọn trong lòng tay tôi, nặng trĩu, và bắt đầu úa tàn khi nắng lên. Tôi đọc được trên từng cánh hoa này nỗi quần quại đau đớn của hoa (hay của tôi). Tôi thấy thương tôi và thương hoa ghê quá!

Trời cao. Mây mỏng, trắng xóa trôi xa xa ở cuối con dốc đỏ bên kia nhà Th. Con đường dẫn lên Hòa-Linh tự vắng hoe. Quái, sáng mùng một sao chẳng thấy ai lên chùa? Ngày kỵ chàng? Rất có thể. Người ta kỵ cả với Phật nữa kia. Chỉ có tôi không hề câu nệ ngày giờ nhưng lại đang phải sống trong một xã hội gồm những người câu nệ và lễ đương nhiên tôi chịu rất nhiều thua thiệt kể cả việc sáng nay nhà Th. khép kín cửa xua đuổi. Tôi tìm một chỗ ngồi dưới bóng cây cổ thụ sum sê trong sân Hòa-Linh tự để từ đó có thể nhìn khắp thị trấn bé nhỏ dưới chân con dốc này. Tôi nhìn về hướng nhà Th. nhưng chẳng hiểu để làm gì.

Phải, chẳng để làm gì cả (hay tôi đã tự ý đánh lừa mình? có thể). Lối đến nhà Th, đó con đường đã quá quen thuộc. Ba năm rồi tôi qua lại trên con đường đó chẳng biết bao nhiêu lần mà nhớ. Một mình tôi lặng lẽ những sáng, những chiều và rồi những tối, trong suốt ba năm từ dạo tôi gặp và quen nàng. Chỉ quen thôi, cô bé thơ ngây ấy với tôi có gì nồng nàn đâu nhưng cũng không đến nỗi tẻ nhạt. Hờ hững mà thân. Ở bé mỗi lần gặp gỡ, hình như có cái gì níu kéo cháu tôi để chẳng bao giờ cho tôi có ý tưởng phải xa nàng, chấm dứt cuộc tình (tôi nghĩ thế) đã đem đến cho riêng tôi bao nhiêu phiền lụy với đời, với những người quanh trong cái thị trấn bé nhỏ nhưng lắm chuyện này.

— Chú sắp in thơ?

— Sao bé biết.

— Chú định dấu bé cả đến việc chú sắp in sách nữa cơ à?

Đôi mắt của Th. chớp chớp sắp khóc sau câu nói đó, thói quen của nàng.

— Chú có định dấu bé bao giờ đâu. Có gì hệ trọng với việc in một quyển sách. Và chú cũng mới dự định thôi mà, mà dự định với tụi chú thì biết đến bao giờ mới thành chuyện thực.

— Bé biết, những dự định của chú thì có ăn nhập gì với bé? Chú có cuộc sống riêng của chú, chỉ có bé...

— Thôi mà cô bé nhõng nhõng, mĩa mai làm gì dữ vậy, bao giờ có sách thì tự dung bé biết ngay. Sách của bé chứ có phải sách của chú đâu. Không có bé (trong đời tôi) thì làm gì có thơ, có sách.

Mặt Th. sáng rực như ánh sao. Như nắng xuân. Như mây xa, như gió thoảng :

— Thật hở chú? Chú có đề tên cháu ở trang đầu tập thơ ấy không?

— Không.

Mặt Th. xịu xuống giống chiếc bị. Cái bị xẽ. Hai giọt nước mắt nhỏ xuống trên hai gò má thường ngày đỏ hây hây của nàng.

— Lại nũng rồi. Vội thế. Đây này (tôi dụ giọng tha thiết, để chú giải thích cho bé nghe. Chú không đề tên của bé ở trang đầu cuốn sách mà đề trên tất cả những trang sách của chú. Những chữ tạo thành bài thơ và những bài thơ in thành cuốn thơ là tên cháu ghép lại. Năm lần chú gọi tên Th. là sẽ thành câu thơ năm chữ. Bảy lần gọi tên bé là sẽ thành câu thơ bảy chữ và...

— Thôi, cháu hiểu rồi. Thật nghe chú. Đừng phỉnh bé nhé!

Ấy, đại loại những lần tôi gặp Th. cái cảnh nó diễn ra như vậy đó. Chia xa, cách biệt, nhưng cũng có cái gì gần gũi thiết tha lắm. Cái gần gũi mong manh ấy níu kéo chận tôi mãi quanh quẩn trong cái thị trấn bùn bụi này từ ba năm qua. Tôi chưa một lần gọi tên Th. một cách trống không. Chưa bao giờ dám gọi « em » xưng « anh » như những nhân vật chính trong các cuộc tình khác trên cõi đời này. Tôi thấy ngượng ngùng. Tôi sợ. Tôi sợ chiếc pha lê trong suốt và mỏng manh kia sẽ vỡ dù chỉ gây bởi một tiếng động nhỏ thôi. Cần trọng đến vậy mà lúc nào tôi cũng nơm nớp mang lấy mặc cảm phạm tội. Nàng còn bé quá? Không hẳn. Nhưng vẫn làm tôi áy náy, lo âu và dè dặt. Có lẽ thái độ dè dặt của tôi quá đáng nhưng những điều lo ngại ấy bắt nguồn từ cõi xa xăm nào đó đã trở thành cây rễ bám chặt trong đầu óc mỗi người chúng ta. Tôi đã bỏ trường ra đi từ khi thấy không thể cưỡng lại tình yêu với Th. nẩy nở trong lòng mình. Nhưng cùng lúc với việc ra đi tôi mang theo mặc cảm phạm tội thay vì được gột rửa. Tôi thật ngượng ngùng với chính mình, với những ý tưởng dù trong suốt đầu óc tôi. Sau đó chẳng hiểu sao Th. đổi cách xưng hô. Nàng gọi tôi bằng « chú » như hiện tại nàng đang gọi. Vẫn chia xa bần bật, nhưng thà như vậy trọng trách đã nhẹ đi phần nào trong tôi (tôi hy vọng như thế).

Tôi bỏ lại bóng cây râm mát trước sân Hoa Linh tự. Trở về trong một mối. Mặt trời ngả về phía tây ngọn đồi. Bóng tôi trải dài trên con dốc. Ở kia, tôi lầm chằng, chằng lẽ Th. cũng đến đây, hôm nay, giờ này? Tôi buột miệng gọi thầm như vậy. Và tôi không lầm.

— Chú, chú đối gạt bé (Th. tức tuổi). Đối gạt bé ngày đầu năm.

— Bé nói gì? Đối bé à? Không, chú đến cửa nhà bé từ sáng sớm, cánh cửa ngõ nhà bé khép chặt. Chú chờ đợi lâu lắm. Vô vọng. Chú bỏ đi từ sáng đến giờ, lang thang khắp vùng. Quà cho bé, chú... chú đề.., không biết bỏ ở đâu rồi. Chắc là trên sân chùa.

— Không. Chú đối bé rồi. Cháu nép ở cửa chờ chú lâu lắm. Cổng nhà không đóng chỉ khép hờ thôi. Chú đến chỉ cần đưa tay đẩy nhẹ. Chú đối.

Cô bé òa khóc rồi ôm mặt bỏ chạy. Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng nàng dưới chân dốc. Tôi đứng đó, chết lặng, thay vì đuổi theo. Có cái gì, có mãnh lực nào đó, đã buộc chặt chân tôi không rời. Phải, tôi chỉ cần đưa tay đẩy nhẹ, cánh cửa khép hờ kia sẽ mở. Và bây giờ tôi dễ dàng đuổi theo để bắt kịp Th. dưới cuối dốc. Nhưng tôi đã không làm như vậy. Tại sao?

Chiều bắt đầu xuống chậm trên nhánh đồi này, trên thị trấn bé nhỏ kia. Mùa xuân có sương chiều hay đó là những giọt nước mắt của bé (cả tôi) với ngày đầu xuân.

VŨ HOÀNG

THỤC NỮ

NGUYỄN TẮT NHIÊN

chiều em đi hai hàng bính tóc
gieo xuống đôi vai nhỏ thiết tha
còn bao nhiêu dấu hài khê các
sao dành gieo xuống phố-đời-ta?

chiều em đi trong nắng trời tấy
bóng đỏ lênh đênh — bóng đỏ gầy
bóng đỏ gầy như ta ốm yếu
đeo đẳng hoài theo tình không may

chiều em đi nón lá che nghiêng
sao dành che mắt nụ cười duyên?

mây vẫn chưa về gom bết nắng
trần ai đông lắm kẻ si tình

chiều em đi bước ngại bước ngừng
như sợ làm đau ngọn cỏ nhưng
như sợ bay lên từng đóa bụi
sao khách tài hoa nát cả lòng?

chiều em vui quá : thuở vàng son
ta bông lang thang khắp ngã đường
(ta đi cho chết thời oanh liệt
cho thấu một thời đau đớn riêng).

khung cửa nhỏ

nguy

NHƯ PHIẾN MÂY NẶNG NỀ TRỜI ĐI, NGÀY CHỢT BUỒN, RỒI EM già từ khung cửa nhỏ, thừa mơ mộng bây giờ bay cao theo ngày tháng, tuổi u buồn lại trở về trong mắt mười sáu ngàn ngơ.

Từ phố xưa, gót chân người con gái hiền thực vào bước thềm, những chiều tan học về qua khung cửa nhỏ. Mấy cánh hoa phù dung hôm nay nở muện rồi chóng tàn, nàng cũng chứa dễ thương thương ngàn ngơ mỗi chiều quên chăm tưới. Công chúa thương đi lang thang trong vườn, nhặt từng chiếc lá vàng, hái những nụ hồng chớm nở ép trong tay, trong trang giấy màu mực tím, u buồn bài thơ, một chiều có chút ít mưa bụi về giăng phố cũ.

Như con nước đổ về nguồn. Mơ mộng ngỡ đã phai pha khi hôm qua vườn cũ phù dung rã tàn một cánh. Công chúa thật buồn bên cửa nhỏ - Người con gái xa xưa xóa tóc mây bằng bành, màu mắt nâu nhuộm buồn... Người xưa ạ! Rồi thôi, con bướm vàng nào về trong vườn - mùa xuân - mùa hạ - mùa thu - và mùa đông lạnh giá, bốn mùa đi trên dòng thời gian để trở lại bay trong xác lá, hàng đậu đỏ nghiêng nghiêng thồn thức, xa rồi, người xưa đã đi, ơi! còn nhớ lại kỷ niệm những chiều về ngang khung cửa. Mái trường xưa, lớp học ngày ngày đối diện nhìn nhau và tiếng cười, con đường lá me giăng mắc, xa rồi hồi người con gái phố cũ bây giờ cũng quên đi những ngày mưa, quên lãng người về còn ghé mắt nhìn theo.

Từ em, bây giờ còn lại ngày tháng rỗng không. Trên đỉnh nhớ con bướm vàng đã nhip cánh bay đi đơn lẻ, chỉ còn lại một người, còn sót lại một bông hoa phù dung trong vườn hôm nay, mùa Thu đã ú rũ. Người đã xa xăm, cứ ngỡ rằng hôm nào vẫn còn bên kia song cửa, tiếng đàn trữ tình thoát đi trên mấy đạo phím buồn, cho em bèn đây song cửa để lòng mơ tưởng. Chuối thời gian mâu thuẫn với tình người. Như cánh bướm vàng thoảng đậu rồi thoảng bay đi, đã vĩnh viễn rồi, còn bỏ lại một ít nước tiếc trong gió và để lại trong màu mắt muốn khóc trên mười ngón tay vẫy chào đưa tiễn.

Mười sáu trăng tròn mang những giọt lệ chia xa. Tự hỏi lòng, trái tim của mẹ ơi! Có còn rung động về qua đường nhìn lên đôi mắt đen bên song cửa, có còn e thẹn cúi đầu chờ nước mắt, mười sáu năm: tuổi giọt lệ có mặt mỗi lần đầu đổ cho một người gieo vào lòng niềm thương mến. Đã xa rồi. Như phiến mây nặng nề trời đi, ngày chợ buồn rồi em già từ khung cửa nhỏ, thừa mơ mộng bây giờ cũng bay cao theo ngày tháng, tuổi u buồn lại trở về trong mắt mười sáu ngàn ngơ. Muốn gọi tên người: Người ơi! Mà quên lãng đã dội vào những cơn mưa đổ. Và phố xưa...

ÁO SƯƠNG MÙ DUY NGUYỄN

Đêm trại có vẻ gì ấm áp dị thường. Một đồng lửa to cháy sáng khoảng sân cỏ. Thỉnh thoảng dầu được đổ thêm vào, lửa bùng lên thật nóng. Vòng tròn rộng ra thêm. Bên ngoài sương mù khắp nơi. Sương muối la đà khắp các ngọn cỏ, ướt đầm trên vai. Đồng lửa trại làm cho không khí thân mật. Học trò bao quanh khu cửa hương về sân khấu lộ thiên. Sân khấu chính là sân cỏ. Mấy cái micro dựng rải rác.

Buổi chiều lớp ăn Tết niên với tụi Mười hai A hai. Phe con gái trở tài làm bếp, có một nồi cơm hơi khét. Bọn con trai là chúa lười biếng. Chỉ việc đưa cơm ra ăn mà còn bày đặt khen chê. Canh gì mà mặn chát. Rau xào thì lạt nhách. Dĩa xà lách lua thua mấy miếng thịt, ba tên «hành quân táo thanh» là hết veo. Các cô la ó lên. Thi có bao nhiêu tiền đó làm sao cho đủ hai ngày trại. Đi trại phải sống kham khổ chút chút, bằng không về nhà ngủ cho khoẻ. Cần nhất là vui vẻ. Gớm, nói năng thế có có thua gì mấy bà bán cá đâu! Bọn con trai le lười. Thôi để tối tao leo qua bên Nông Lâm Súc hái trộm rau. Bên đó có nhiều rau ngon lắm. Cả bọn cười ò. Phải đó. Để mấy cây cải không ai ăn... tội nghiệp quá.

Phe con gái tức ban ẩm thực bày trò nấu bánh. Lá chuối, bột và đậu bỏ đầy nhóc trong lều. Sinh hoạt với nhà trường xong quanh về trại nấu bánh và thức đến sáng. Vài cô phải xung phong ở lại gói bánh dần để đến

tối vừa kịp. Huệ tuyên bố một câu làm bọn con trai méo cả mặt. Này, ngày mai ăn bánh nghe không! Bánh tét, bánh í, bánh ú đủ thứ. Cho có về Tết một chút. Làm bộ nhăn mặt cho có vẻ thâm não một tí chứ có tên nào quan tâm vấn đề ăn uống đâu. Đi trại mà, có đói cũng thấy vui. Nhớ kỹ đi Đà Lạt xe hư khoảng gần Liên Khương trời chiều chẳng có xe nào qua lại. Đành ngủ đạì trong trường học lạnh run. Trưa hôm sau đến Đà Lạt tên nào tên ấy thâm như chạy giặc nhin đói cả tuần lễ. Như thế bữa ăn rất vui và ngon hơn lúc nào hết. Khách quan mà nói việc nấu nướng đâu có sung sướng gì. Cả buổi quần quật nhóm lửa, nấu trên mấy viên gạch cứ sợ ngã ra. Rồi còn màn rửa chén bát. Một cô trong lúc bực mình phát ngôn. Phải có chén đĩa muổng đũa bằng giấy ăn xong quăng luôn cho tiện việc! Phe con trai la ầm lên, con gái làm biếng quá! Đối với con gái «cái ăn là cái khổ» còn đối với con trai thì ngược lại. Thí dụ như đưa con trai lo việc nấu nướng chắc chẳng có gì ăn được đâu. Các cô lem ngoài bếp ngoài trời mồ hôi ướt trộm, dính hết các sợi tóc mai. Gò má ửng hồng lấm lấm trông dễ thương không chịu được. Vì vậy các cô luôn luôn phải lo vấn đề ăn uống nấu nướng. Cái đó là dĩ nhiên, Thượng đế đặt đề phân chia như thế.

Anh chàng mặc áo bà ba đen làm anh nhà quê tay cầm nhánh cúc vàng tươi. Cô nàng mặc áo bà ba trắng che nón chặm rã ra. Vừa đi hai người cùng hát. *Xuân vừa về trên bãi cỏ non. Gió Xuân đưa lá vàng xuôi nguồn. Hoa cười cùng tia nắng vông son. Lũ ong lén đường cánh tung tròn...* Hai người đứng cạnh nhau. Anh chàng đưa cô nàng cành hoa. Cô nàng cầm lấy. Hai bên tay gần nhau cùng cầm cành hoa. *Có một chàng thi sĩ miền quê, Ngắt bông hoa biếu người xuân thì. Có một đàn em bé ngoài đê, Hát câu i tờ đón xuân về* Bài hát dứt tiếng vỗ tay vang nào động cả buổi trại. Ngon lửa cháy hồng các khuôn mặt hân hoan. Đếm màn vũ người Thượng người Lèo gì đó. Các cô đi quanh đồng lửa. Vũ điệu bên lửa hồng với trang phục xa xưa khiến lòng chùng xuống. Trại tìm niềm ra một góc sâu. Đêm mùa đông những ngày cuối năm đang qua. Lạnh nồng nàn như một mời gọi, một thân thuộc bên bờ.

Bạn tôi tách khỏi sinh hoạt khi lửa sắp tàn, các thanh củi cháy đỏ rực. Các cô đang lúi húi cột dây, xếp vào rồi. Bếp lửa mới bên lửa. Gió thổi phần phật trên mái lều. Tiếng cười nói riu riu như thể là chim. Một tên con trai kêu lên. Vui quá. Thức canh bánh phải biết. Chà trời lạnh thế này thú quá. Tôi nhớ đêm giao thừa thức đợi pháo nửa đêm hồi còn nhỏ. Câu nói làm cả bọn ngậm ngùi. Một thời đã xa tít tắp như đường chân trời che kín dấu mắt khoảng trời bên kia. Một thời thanh bình đỏ tươi màu những viên pháo.

Đêm sinh hoạt lớp bắt đầu quanh nồi bánh. Tôi ngồi gần nghe tiếng nước sôi sùng sục bên trong. Tiếng củi nổ lớp bếp thơm nồng. Mùi giống như mùi giấy mới. Bắt đầu một màn đồng ca. *Khi đất nước tôi thanh bình tôi sẽ đi thăm, tôi sẽ đi thăm...* Vỗ tay đều. Miệng hát thật to như niềm mơ ước bùng bùng muốn vượt tỏa ra cõi không gian mộng mơ: Mặt sáng ngời mở to nhìn bầu trời đêm chỉ chỉ những sao. Sao nhấp nháy giống như

tiếng nói của vũ trụ gửi xuống đám người còn mãi mê. Đến bài Trả lại tôi tuổi trẻ, Hòa đề nghị. Cả bọn bốn chục đứa phản đối. Tôi còn tuổi trẻ mà. Chưa ai lấy được tuổi trẻ chúng tôi.

Trò chơi đạo diễn bắt đầu trong khi vui hăng. Ông đạo diễn bắt diễn viên diễn trò gì quái ác quá. Vuốt tóc xong đến vuốt mũi lại lau mắt sụt sịt. Trò diễn tả nghề nghiệp của người cầm nột tên đứng múa may quay cuồng phùng má trợn mắt bắt chước. Vài cô cười lăn lộn, bá cổ ôm nhau mà cười. Trò chơi xe lửa, tên xui xẻo bị xe lửa ngừng đến lúc mình sẽ phải làm trò gì tùy thích. Xong đến màn ca hát. Những bài hát nói về mùa Xuân sắp đến xôn xao sau cái lạnh cuối đông. Đêm đang về khuya. Tiếng cười rớt vỗ tay từ các trại khác vang vang không dứt. Màn lửa sáng như thể niềm vui trong cùng khắp các ngán tìm.

Anh Ngừ đàn tài quá. Tiếng nói loang thoáng khi tôi vào lều lấy cây harmonica. Tôi dừng lại nhìn. Khánh đứng vịn sợi dây lều. Tóc đen chảy dài, má hồng đỏ lấp lánh ánh lửa. Chúng tôi đang ở khoảng giữa hai căn lều. Người Mười hai A hai đây mà. Anh đàn lại Une histoire d'amour nghe? Tôi gật đầu. Khánh hát chứ? Hát. Đang tìm bài hát đây. Gió thổi qua chúng tôi rùng mình. Tôi nói. Hát Xuân Thi đi, Khánh biết? Tiếng dạ nhỏ ngoan như một cô bé tiểu học.

Khánh hát. Xuân đàn và và tôi thổi harmonica. Thành công hơn tôi tưởng. Vỗ tay rào rào như mưa dòn trên mái ngói. Chúng tôi nhìn nhau cười. Khánh có hai đồng tiền chum chim. Tiếng hát đã mềm những khối sương vây phủ. Hòa bẻo, quý vị hát ăn «jeu» với nhau lắm. Tiếc mình không tìm ra sớm hơn, ban tam ca tuyệt diệu quá.

Khánh ngồi bên kia, khoảng cuối vòng tròn quanh nồi bánh. Tôi nhìn Khánh qua màn lửa hồng cháy cao. Lung linh tựa hồ qua một mặt nước gợn sóng. Đôi lúc tôi thấy nhòa lẫn với ánh lửa ngỡ như nhìn lầm. Chúng tôi cách nhau một khoảng lửa hồng hừng hực, ấm áp vô cùng.

Trò chơi kết thân do Thạch khởi xướng. Chia làm bốn nhóm nhỏ. Cả nhóm cùng vỗ tay thật đều lẫn tiếng búng tay tách tách. Búng tay trái gọi tên mình, búng tay trở gọi tên người khác. Người được gọi sẽ tiếp tục gọi tên người khác. Trò chơi gọi là phút xả hơi vì nhàn nhạ êm nhẹ. Khi Tuấn gọi tôi, tôi gọi Ngừ, Khánh. Khánh gọi Khánh, Đạo. Lần lượt đến tôi, tôi vẫn gọi Ngừ — Khánh. Đến lần thứ ba Khánh gọi lại Ngừ. Tôi tiếp tục Ngừ, Khánh. Bốn lần gọi qua lại như thế bắt đầu có tiếng cười khúc khích. Một tên nói, anh chị gọi nhau kỹ quá. Khánh đỏ mặt, ấp úng không gọi khiến trò chơi gián đoạn trong tiếng cười to. Vài tên cười hồ hồ ngã người ra sao. Tôi len lén nhìn và Khánh cúi đầu. Má Khánh đỏ hồng có phải vì bếp lửa?

Hoàng đứng lên đi vào giữa vòng tròn nói. Bây giờ chúng ta chơi trò ông nói gà bà nói vịt. May quá, chúng ta có đủ năm ông và năm bà. Năm vị con trai viết câu trả lời thế nào cũng được. Tưởng tượng như có

ai hỏi câu nào đó. Các cô viết câu hỏi. Xong sẽ đọc lên một câu hỏi và một câu trả lời. Đồng ý? Tiếng vỗ tay đáp lời. Giấy xé ra phát mỗi tên một mảnh nhỏ. Tôi sờ túi tìm viết. Khánh nhìn rồi thấy cho tôi cây viết nữ màu tím. Viết xong đến Khánh, cũng cây viết đó.

Hôm nay cắm trại vui quá. Anh có thích cắm trại không?— Tôi đói bụng quá rồi, có gì ăn không? Hai câu giao duyên với nhau thật tức cười. Đúng là ông nói gà bà nói vịt. Năng có hồng bằng đôi môi em?— Không. Tôi buồn ngủ quá! Lần này tiếng cười kéo dài. Phía con trai cười lăn lộn như bị ai thọc lét. Các cô cười e lệ bên nhau, như là nụ cười nghiêng thành đổ nước. Có phải đám mây nào vừa trôi qua mắt tôi hôm nay?

— Vâng. Hình như là tình yêu! Câu trả lời là của tôi. Tôi nhìn tờ giấy viết câu hỏi. Tờ giấy viết mực tím giống tờ giấy tôi viết. Khánh viết câu hỏi đó. Tôi hiểu ra rồi.

Trò chơi tiếp tục vì cả bọn đều thích. Lần này có kinh nghiệm hơn nên có nhiều câu đọc lên hết sức tếu. Phe con trai viết câu hỏi. Tình yêu là gì nhỉ?— Không. Tôi không thích ăn bánh tét. Tại sao em đi cắm trại?— Vì thất tình. Hai câu ý nhị hết sức. Đúng là trường hợp hai câu tư tưởng lớn gặp nhau. Có có yêu tôi không?— Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất. Câu trả lời là của Khánh. Dĩ nhiên câu hỏi không phải là của tôi. Tôi đầu ngu ngốc hỏi một câu sỗ sàng đến vậy được. Câu hỏi như thế này: Hình như trận gió tình yêu vừa thổi đến chúng ta, có phải? Tiếc quá, Nó đi đôi với câu trả lời lãng nhách. Không. Tôi không biết. Tôi quan sát và hơi bằng lòng khi thấy dường như Khánh đề ý biết câu hỏi của tôi xách đàn tôi bỏ đám đông trở về lều. Căn lều Khánh đối diện cách một khoảng ngắn. Khánh ở trong lều trước khi tôi đến.

Tôi dạo khúc Une histoire d'amour. Khánh thò đầu ra cười với tôi ở cửa lều. Đôi mắt nàng sang lấp lánh như những vì sao. Tôi đàn nhìn lơ đãng bóng tối bên cạnh. Hình như đêm mùa đông tối hơn thường. Lạnh cảm như có nhiều mũi kim đâm nhẹ vào da đầu nhói. Gió nhiều, tôi thấy một nửa mặt Khánh nhìn nghiêng. Tóc mà người ta gọi là tóc liêu trai xõa tung theo thế ngồi bó gối. Tôi có cảm tưởng gió muốn thổi bay đi những vì sao chỉ chít. Đừng nhé. Những vì sao thàng chạp có một vẻ dễ yêu thế nào. Sao dát cùng khắp khiến nền trời như sáng hơn ra. Tôi bấm tiếng đàn cuối, âm thanh sau cùng vang lên rền vang.

Tôi thò tay ra sau trong lều lấy cuốn vở viết vài chữ đưa sang Khánh. Khánh muốn nghe bài gì nữa? Một lát Khánh chuyển vở sang tôi. Khánh thích nghe nhiều lắm. Đề nghị đã. Tôi viết. Khánh gì nhỉ? Cuốn vở chuyển qua đám cỏ ướt đến tôi với một dấu hỏi. Trả lại. Khánh suy nghĩ một lúc xong viết: Hòa Khánh. Tôi mỉm cười. Thông minh nhưng chậm hiểu, tên bạn nào đó đã nói câu kỳ khôi ấy. Tôi viết bằng quơ. Đêm lửa trại hôm nay vui quá— Vui, sao anh lại đi ngủ sớm vậy?— Còn Khánh cũng thế mà Một điều. Huê nhé!— Khánh đâu có ngủ, vào tìm mấy bản nhạc đó chứ— Đêm đẹp thế này ngủ làm gì cho ưỡng. Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất. Cuốn vở chuyển

sang lều bên cạnh với câu tôi lập lại trong trò chơi khi này. Khánh giữ vở một lúc lâu. Tôi im lặng nhìn. Chỉ thấy một chút sáng mờ hắt lên từ khu sinh hoạt. Tiếng cười cợt nhẹ loáng thoáng, trò chơi đang chuyển sang các tác động nhẹ. Khánh đưa vở, nàng viết. Thứ năm, 27 tháng giêng— 22 Tết.

Cứ thế chúng tôi chơi trò bút đàm mặc bọn bạn sinh hoạt. Tôi nằm hẳn trong lều thò đầu ra. Khánh ở tư thế nửa nằm nửa ngồi. Dần dần trang giấy đầy đặc chữ hai màu khác nhau— Hồi này Khánh viết câu gì?— Quên rồi— Xạo. Anh không tin— Khi hát Khánh run ghê. Cứ sợ sai nhíp què lắm. Anh muốn làm đám mây. Có phải anh là đám mây bay qua?— Anh nói gì Khánh không hiểu— *Mây có khi xây thành trên mắt biển. Cũng có khi mây vỡ xuống thành mưa. Đó là những giọt nước mắt* (P.CH)—??— Anh mong mây đừng vỡ thành mưa. Buồn lắm— Đêm nay sao nhiều ghê nhỉ— Sao thàng chạp đấy. Khánh chọn cho mình ngôi sao nào chưa?— Có anh ạ. Sao đứng một mình đấy. Còn anh?— Sao anh ở cuối đầu trời kia. Anh thích làm mây bay hơn Khánh ạ— Mây bay trên Biển nhỏ phải không?— Đừng nhắc nữa— Biển nhỏ dễ thương lắm?— Anh không biết. Lâu quá rồi. Đó là một quãng đời cũ?— Đúng. Ta không sống hoài với kỷ niệm. Vả lại bây giờ hiện tại đẹp hơn.— Có hơn những vì sao thàng chạp?— Hơn. Đẹp hơn cả màu lửa hồng ấm áp— Anh thích nhạc không?— Thích vô cùng— Bài gì?— Nhiều lắm. Tùy lúc chẳng hạn— Bây giờ anh thích bài nào?— Phải chỉ có Cassette nghe Je t'aime, Je t'aime— Khánh thích «Đêm chợ phiên mùa đông»— Em muốn nghe?— Muốn.

Tôi đàn, hát nhỏ. Bên căn lều Khánh hát theo. Bài hát dành cho một người con trai và một người con gái cùng hát.

— Em hát hay lắm Khánh ạ. Quyền vở lần này Khánh giữ lại thật lâu, bỡ ngỡ vì tôi đột ngột đổi cách xưng hô.— Anh Ngừ...— Khánh— Ngừ— Hòa Khánh— ...— Sao em không nói gì cả? Em giận?— Có chuyện gì buồn?— Em không muốn nói chuyện nữa?— Anh không viết nữa đâu— Đừng, anh— Em có giận anh không. Anh xin lỗi— Không— Tiếc là anh mới biết em qua đêm trại này. Vậy chứ em ngồi chỗ nào trong lớp học?— Anh không thấy đâu. Nhỏ như con mèo ấy— *Này em yêu quý, em nào có nghe. Trên cánh đồng cỏ có con bò kêu. Nó kêu bô bô và nó ăn cỏ.*— Anh viết nhầm ghê— Nhạc Phạm Duy đấy, dám chê à— Không phải chê.— Chứ sao?— Không biết— *Hãy yêu nhau đi khi rừng thay lá. Hãy yêu nhau đi giống nước đã trôi xa. Nước trôi qua tìm rong đầy trí nhớ. Ngày mãi trông chờ, ngày sẽ thiên thu*— Nhạc Trịnh Công Sơn hở anh?— Em biết mùa này là mùa gì?— Mùa đông— Không, mùa thay lá của rừng...

Tôi viết một câu cũ rích trên trang giấy, chuyển sang Khánh. Em yêu dấu. Anh yêu em. Khi bàn tay Khánh cầm quyền vở, tôi đột nhiên nắm chặt tay nàng. Quyền vở nằm hững trên hai bàn tay nắm lại. Khánh run rẩy, nàng nghiêng đầu đọc dòng chữ.

Tiếng chuông từ khu sinh hoạt tiến lại lều. Tôi buông tay nàng. Quyền

vỡ rơi xuống cổ ướt sương. Vội vã tôi co người nằm im trong lều. Bên kia lều tiếng Khánh nói chuyện với một người con gái. Lát sau tiếng chân đi ngang lều tôi tiến về phía nôi bành. Tôi có thể nghe rõ tiếng củi nổ lép lép. Tiếng lửa reo vui cùng tiếng nước sôi. Đám hình như đang ngã về sáng. Đầu tôi ướt sương. Tôi nằm yên, nhìn qua kẽ lều những vì sao nhấp nháy.

Đêm đó tôi mơ một giấc mơ quá đẹp.

Buổi sáng tôi dậy sớm lúc sao ngày ngủ. Bầu trời tối nhưng sao từ từ lặn. Tôi dõi tìm vì sao của Khánh. Còn đó. Cả vì sao cuối bầu trời của tôi.

Khánh thức sớm hơn tôi, nàng và Huệ ngồi trong căn lều chính. Đống lá khô cháy leo lét. Huệ thả từ từ từng chiếc mồi vào. Lửa lên đốt từng chiếc mồi, màu vàng khô phút chốc biến thành màu tro đen. Tôi đến ngồi sưởi. Sương còn rây đều, ngồi đây chỉ thấy loáng thoáng những căn lều. Khánh mang cho tôi một ly cà phê nóng. Tôi cảm ơn bằng cách nhìn sâu vào mắt nàng mỉm cười. Tôi đọc trong mắt nàng niềm vui. Một ly cà phê cho buổi sáng trời lạnh tuyệt vời.

Tà áo dài của Khánh ẩn hiện trong sương. Tôi ngạc nhiên nhìn. Màu áo trắng quá, trắng hơn cả sương mù. Là áo sương mù hay áo em? Thơ của Nguyễn Sa Hình như Khánh mặc áo của sương mù. Trông như một hình bóng sương khói không có thật.

Tôi hỏi Khánh đi đâu. Khánh đáp đi mua bánh mứt. Anh chờ đi nhé? Đèn Trời chưa sáng hẳn. Chạy trong sương hẳn thú phải biết.

Tôi chạy bay vào lều, miệng hát nhỏ. Xuân vừa về trên bãi cỏ non... Mùa Xuân đang về. Mùa Xuân rực rỡ của riêng chúng tôi.

DUY NGUYỄN

TUỔI NGỌC 90, số tân niên

tuyển tập thơ văn tháng giêng

PHÁT HÀNH NGÀY 21-2-1973

(tức ngày 19 tháng Giêng, Quý Sửu)

100 trang — giá 100đ

NGUYỄN TUẤN ANH

DƯƠNG HOÀNG KHIÊM ÁI (Tây Đô)

Trong cà phê có chứa caféine là chất kích thích không thích hợp với nhiều người vì sẽ gây ra nhiều triệu chứng khó chịu đúng như cháu tả: mất ngủ, tim đập nhanh và hồi hộp, cồn cào ruột gan v.v... Tốt hơn hết là cháu đừng có dùng cà phê nữa, nhất là hãy còn nhỏ tuổi.

HÒA SON (Phan Rang)

Cháu hãy uống Réactivan hay Ac-tiphos Amphétamine là những thuốc kích thích thần kinh, cháu sẽ bớt ngáp vặt.

LUƠNG THÁI HƯNG (Gia Định)

1 Tác dụng của nước biển và của máu đối với cơ thể con người có nhiều khác biệt cháu a. Ứng dụng của chúng trong y khoa cũng thay đổi tùy theo trường hợp. Muốn giải thích phải cần tới chừng mấy chục trang báo và muốn hiểu được lại phải có một kiến thức y khoa vững vàng,

thành thử ra chú không thể nào chiều lòng cháu được. Thông cảm nhé!

2— Cơ thể suy nhược thì dù làm việc bằng tay chân hay trí óc cũng đều dễ mệt mỏi. Hãy uống Activarol, Tigrinan và Dolviran sẽ bớt.

THÚY LIÊN

Cháu lo lắng cho bạn đến thế quá cháu xứng đáng với danh hiệu « bạn vàng ». Chú đang nghĩ là bạn cháu mắc bệnh bướu cổ (Goitre). Bệnh này khá nguy hiểm nên chú không thể mách thuốc khơi khơi được, mà cần phải nhờ BS chuyên khoa. Cháu nên ghé qua trụ sở Y sĩ đoàn, 418 Hồng Thập Tự Saigon, ở đó có cả một danh sách BS chuyên khoa tùy ý cháu chọn lựa cho bạn cháu.

MÁY BUỒN (Cam Ranh)

1— Hãy dùng dung dịch Dénillo-line để thoa mặt, các mụn trứng cá sẽ lặn bớt.

2— Cháu mập vì cháu uống quá nhiều nước. Nên bớt ăn đi nhất là đồ mỡ. Có thể uống thêm Lipolysine F cho tiêu mỡ thừa hay Satiétyl cho mất cảm giác đói.

3— Chính vì cháu gánh nặng ở tuổi còn non cho nên bị lùn.

LINH (Mỹ Tho)

1— Cháu mua ngay Hémagène Tailleur hay Méliomène để uống điều kinh.

2— Có thể dùng Vitamine H (Paraminon) cho tóc bớt bạc.

3— Một chút Tonicardine (uống), Passiflorine (uống) và Hept-A-Myl (chích) sẽ giúp cháu khỏi xây xẩm mặt mày.

MAI LƯƠNG QUỐC KHÁNH (Long Xuyên)

1— Lyson B12, Hépatrol là những thuốc uống sinh hồng huyết cầu và lên cân. Muốn mau hơn cháu nên chích thêm Strat Hépar.

2— Học sinh trong kỳ thi thường dùng Tigrinan và Gammalon để tăng cường sinh lực và trí nhớ.

TRẦM (Đà Nẵng)

Cháu gầy yếu quá nên tim phải làm việc nhiều sinh ra chứng tức ngực. Tạm uống Camphophyline, Crescendil và Lyson B12. Tuy nhiên 1 phim chụp hình phổi vẫn là cần thiết.

PHẠM THỊ DIỆU ANH (Phan Rang)

Cháu nên đi thử máu ngay xem có bị giang mai di truyền không. Những mụn lở kinh niên của cháu chỉ có thể được điều trị dứt khi cháu đích thân tới khám 1 Bác sĩ chuyên bệnh ngoài da, vì những lời cháu tả không đầy đủ. Tạm dùng thuốc mỡ Fongéryl, uống Allergina, Delta Cortril, Griséfuline và chích Psorial. Nếu không bớt nhớ biên thư cho chú ngay. NGUYỆT (Quảng Ngãi)

Thường thường chỉ có phụ nữ mới mắc bệnh thâm quầng chung quanh môi, miệng. Bệnh này trên phương diện thẩm mỹ làm giảm rất nhiều vẻ đẹp của phái yếu và có nhiều nguyên nhân. Nguyên nhân chính là sự rối loạn kích thích tố nhất là của buồng trứng (noãn sào). Có thể chích Acétate de Testostérone, uống sinh tố PP, sinh tố C và bôi Lotion Soufrée 4% và Alcool Iodé. Cần nhất phải kiên nhẫn trong việc điều trị. Chúc cháu mau tìm lại được nguồn vui.

QUỲNH HƯƠNG (Quảng Ngãi)

1.— Khi ta ra nắng, sức nóng của mặt trời sẽ làm cho sự tuần hoàn máu dưới da tăng lên, máu dồn nhiều đến các mao quản và da mặt ửng đỏ. Đó chỉ là chuyện bình thường, có gì lạ đâu mà cháu lo chữa chạy.

2.— Cháu thử dùng thuốc mỡ Jadit thoa các mụn ngoài da xem sao.

TÂM (Long Xuyên)

1.— Theo cháu tả, chú nghĩ chất đó là chất nhờn do sự hoạt động quá mạnh của các tuyến nhờn trong ống thoát tiêu gây ra, và không có gì đáng lo ngại cả. Tuy nhiên muốn cẩn thận nên lấy nước tiểu đem tới phòng thí nghiệm y khoa thử cho chắc ăn. (Tìm vi trùng, tinh trùng và lòng trắng trứng).

2.— Ở tuổi 19, chiều cao ấy của cháu hơi thiếu đôi chút. Hãy uống thêm Calcigénol và nhớ bôi lợi thường xuyên.

ANH (Nha Trang)

Chính vì tật xấu lâu ngày đó cho nên cơ thể của cháu ngày một còi. Phải cương quyết bỏ ngay. Nên đọc sách báo đăng dẫn, giải trí lành mạnh chơi thể thao như bóng bàn, bóng tròn, bơi lội. Chụp hình phổi (lao) và thử phân (ký sinh trùng) là 2 việc cần phải làm ngay. Thử uống Biotone, hay Lyson B12. Nhớ ăn nhiều chất đạm: Thịt, cá. Uống nhiều sữa rất tốt.

LAN ANH (Gia Định)

1. Những mụn lở ngoài da cháu tả nếu được bôi Crème Cortibion sẽ mau lành. Nên uống thêm trụ sinh Cotracyn.

2.— Những cơn sốt về chiều cao và sức nặng cháu đang có ở tuổi cháu chứng tỏ một sự nảy nở bình thường của cơ thể.

nói chuyện tết nhất • vũ bằng

(Tiếp theo trang 12)

Có nhiều nhà xã hội học am hiểu hết cả sự việc trên đời, duy chỉ không hiểu con người, lấy làm buồn và lạ sao thiên hạ lại đánh bài đánh bạc. Nhưng người ta càng tìm cách ổn định chỉ số lương bổng, càng tính toán hơn thiệt về số giờ làm việc trong một ngày, càng chăm chú về một nền an ninh xã hội cho dân chúng thì những người tầm thường như chúng ta càng thấy ham tài bần, sóc đĩa, phé, mặt trước và cá ngựa.. Phải, con tim của ai cũng thế, thường chỉ đập rộn lên khi hai cộng với hai lại thành ra năm Chúng ta chỉ vui sướng khi không ngờ mà tự nhiên lại có tiền. Từ thuở tôi bán sách của các tác giả gửi biểu, tôi kiếm ra bằng cách này hoặc bằng cách khác khá bộn tiền, nhưng chưa có lúc nào tôi thấy dâng lên trong lòng cái cảm giác coi thường đồng tiền và quan niệm « giàu nghèo là trò chơi » của một người đánh tam cúc hay rút bất do gặp vận hên vét tiền của cả làng lúc thử thời vận đầu năm. Sau này, tôi nghe thấy những người đánh phé, đánh tài bần, mặt trước gặp vận hên lúc ra về rủng rỉnh tiền trong túi, tôi cũng ham lắm, nhưng vì đánh bạc thấp, tôi chịu, chưa bao giờ tôi thử. Tuy nhiên, hiện giờ, mỗi khi bước vội ở nhà cầm đồ bình dân ra, với một vài tập bạc, tôi có cảm giác vừa cướp được tiền của một ngân hàng. Bao nhiêu là « bím » tiêu kỳ thích thì thôi ! Tôi quả quyết đời tôi không có lúc nào vui bằng lúc nhỏ đánh tam cúc mà được *lợn*, tốt đến đề tốt đỏ, hay hiện giờ mỗi khi buồn, đánh phé, có bốn cây bảy mà ăn mùa sâu. Vớ tiền bằng thích ! Mà hãnh diện biết chừng nào ! Tiếc rằng những cái hên như thế không đến với mình thường khi, chỉ thua lên thua xuống đến nỗi trả nợ đánh bạc đến sáu năm chưa hết, nên tôi phải « hàng » cả tài bần, sóc đĩa, phé, tổ tôm, mặt trước và cá ngựa !

Như còn khuya tôi mời ngàn !

Cây cối ầu sầu rầu rĩ trong mùa đông tháng giá tự nhiên này lộc và trở bông dưới ánh sáng mặt trời. Đất đương cần cội bông nhuần nhị lên. Chim hát đàn nhạc còn hay hơn cả Thái Thanh và Khánh Ly... Đỉnh núi Trầm có hàng chục gốc bằng lăng cổ thụ. Con sông Hương chiều chiều có tiếng vì lau kêu sặc sào. Những giải rừng mồng mành ở Châu Đốc, ở Sadeo, ở Mỹ Tho ! Biết bao nhiêu địa điểm khúc nhộn, mà cũng biết bao nhiêu là thời giờ trôi qua ! Ấy vậy mà sau sáu mươi năm sống trên đất nước quê hương tôi vẫn thấy thú vui nguyên vẹn được nhìn những lá non xanh trước gió đu đưa, được nghe những tiếng hát ân tình của cô lái đò trên bến vắng, được nằm nhắm mắt lại mơ về những buổi chiều mùa rét ngày xưa, uống một ly rượu mạnh rồi đi thơ thẩn dưới mưa phùn ngậm bài thơ lão liễu :

Có những chiều hoang trắng lạnh hồn

Những bờ mi ướt lệ tràn tuôn

Từng vành khăn trắng, vành tang trắng
Quấn chặt lòng quê ngậm tủi hờn.

Tang tóc của mùa chinh chiến cũ
Còn hằn trên những ngã đường qua.
Mệnh mang sầu tựa chiều thu vắng
Trên bến sông mờ lạnh bóng mưa..

Ngâm xong mấy câu thơ như thế, ta cảm thấy mình là tiên và ta ao ước có cách gì trút bỏ được hết cho cõi đời tất cả những cái gì mà ta vẫn gọi là phàm tục.

Nhưng hình như tất cả chúng ta đều đã thử làm như thế, ít nhất là mỗi khi tết đến xuân về, mỗi khi chúng ta mở to con mắt ra nhìn trời xanh trở về với chúng ta, với những cành cây tung bừng nhựa sống, với những bông hoa tươi hơn hớn cười với ánh mặt trời trong trong

Ai mà chẳng có nỗi buồn riêng, ai mà chẳng có lúc than van, chán nản. Nhưng chúng ta đã được sống. Chúng ta đã được trông thấy những lá non xanh trước gió đu đưa, được nghe những tiếng hát của cô lái đò trên bến vắng, được nhìn những bông hoa tươi hơn hớn cười với ánh mặt trời trong trong thử hỏi trong tất cả chúng ta đây có người nào đã xứng đáng được hưởng thụ thế chưa, mà cũng có người nào có thể tưởng tượng được một cái gì đẹp hoàn toàn hơn thế ?

VŨ BẢNG

nhà xuất bản NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
vừa cho phát hành toàn quốc

tình yêu màu khói nhạt

truyện dài của **MAI THẢO**

- Một tác phẩm mới cho một năm mới
- Một màu khói huyền ảo cho một mùa xuân huyền ảo

anh chi yêu đầu

truyện dài **ĐÌNH TIỀN LUYỆN**

- Có phải Sơ xinh thật xinh không anh ?
- Đúng rồi.
- Sơ Trâm đó anh. Sơ kéo violon với lại chơi piano giải nhất các trường ở đây. Nhỏ Thảo bảo vậy, Sơ Trâm bay khóc lắm, có khi châu Thánh Thế đang ngồi đàn nghiêm trang thế này cũng bỏ ra khóc ngon lành.
- Hèn chi...
- Hèn chi sao ạ ?
- Hèn chi có đôi mắt giống em, to như mắt một con nai.
- Chi chu môi, hừ. Chi bảo tự dưng có lần em thêm cận thị để được đeo kính trắng giống Sơ Trâm anh Huy ạ. Tôi nói, chẳng cần thêm, rồi em sẽ cận thị cho mà xem.
- Sao vậy ?
- Vì em hay khóc.
- Chi ngậy thơ :
- Thật hở anh Huy ?
- Tôi cười :
- Nhìn Sơ Trâm hay khóc thì em biết đó.
- Mắt Chi chớp liên liên, em có vẻ rất tin ở điều tôi nói. Chúng tôi đứng với nhau ở cửa.
- Bây giờ anh về nhé Chi.
- Anh về ạ.
- Chi ngó tôi, mắt em đã như vương vào một sợi khói buồn mỏng manh nào. Mười ba tuổi, tóc đang phủ xuống vai em. Thờng ngậy lẫn ngược ngậy đang đậu trong mắt em. Dáng em ngoan như con bả câu trắng xuống sân

nhặt thóc trong buổi sáng. Chi đi với tôi những bước nhỏ ra đến cổng, gió đưa chiếc khăn len màu đỏ Chi quàng trên cổ rơi trên cánh tay tôi.

Tôi nói với Chi :

— Tuần sau anh sẽ tới thăm Chi nữa nhé.

— Rồi bao giờ anh về ?

— Chi nói về đâu ?

— Anh về Saigon.

— Còn lâu anh mới về. Anh học luôn ở trên này mà.

Chi chợt hỏi tôi, giọng lạ :

— Rồi mẹ có biết anh ở trên này không, anh Huy ?

Tôi bối rối :

— Chắc mẹ không biết đâu.

Mẹ Chi đã dựng ở giữa tôi và Anh Chi một bức tường, tôi nghĩ thế. Mẹ Chi đã có ý gửi Chi đi xa một thành phố, xa một sự quen thuộc mà bà cho rằng đó là một ám ảnh không tốt. Thoạt tiên tôi đã nhận đó là một điều đúng. Nhưng chính bây giờ chân tôi đang lạ lẫm dẫm trên nền đất lạ này cũng là một điều đúng nữa.

Tôi nắm vội lấy tay Chi như một kẻ tội lỗi, run rẩy :

— Lát nữa nếu có Sơ nào hỏi Chi cứ nói anh Huy là anh ruột của Chi nhé.

Chi gật đầu. Hơi thở tôi đùn đầy một đám khói nặng nề :

— Cả bạn bè em cũng nhớ nói như vậy nha.

— Vâng.

— Dù là con Thảo.

— Vâng.

Tôi nói nhanh :

— Nhớ nhé. Tuần sau anh sẽ tới thăm Chi và xin phép cho Chi ra chơi với anh suốt ngày chủ nhật.

Buông tay Chi ra, tôi nhìn quanh xem có Sơ nào chú ý đến chúng tôi, nhưng không. Chỉ có con bạn của Chi, Thảo vẫn còn tha thẩn ở phía bên kia con đường nhỏ sát nhà nguyện hình như nãy giờ không thôi quan sát chúng tôi. Nhớ tới trò chơi của Chi kể ban nãy, tôi xoè tay ra :

— Chi cho anh xin viên ngọc của Chi đi.

Mắt Chi sáng lên :

— Viên ngọc nào ạ ?

Tôi cười :

— Viên ngọc mà Chi lượm được hồi nãy đó.

Chi lấy mảnh thủy tinh trong suốt từ trong túi áo ra :

— Của em, để lát nữa em còn đem thi với con Thảo chứ.

— Khỏi thèm thi nữa, có anh Huy chăm của Chi đẹp nhất rồi.

Tôi vẫn còn xoè tay ra :

— Cứ cho anh Huy đi.

Chi đặt mảnh thủy tinh trong lòng tay tôi, em cười nở khoe răng khềnh xinh, hồn nhiên :

— Viên ngọc này quý lắm đó, anh Huy đừng đánh mất của Chi nha.

Tôi nắm chặt viên ngọc của Chi trong tay :

— Anh sẽ giữ thật kỹ giúp Chi.

Chi nghiêng đầu :

— Từ nay nếu anh mơ thấy gì anh cũng phải kể lại cho Chi nghe đấy nha.

Tôi cũng nghiêng đầu bắt chước lối nói chuyện của Chi :

— Vâng ạ, thưa Bà Tiên.

— Cô Tiên chứ.

— Vâng, thưa Cô Tiên.

Tan nụ cười chúng tôi bỏ chỗ đứng. Khi bước xuống đầu con dốc tôi quay lại còn thấy Chi đứng ở cổng. Định vẫy tay với Chi nhưng nhìn thấy bóng một Sơ đứng ở cửa phòng khách nhìn ra tôi vội rút lại. Xuống hết con dốc tôi mới sực nhớ là đã quên chào Sơ Giám Thị khi về. Chân tôi bước những bước lằng lằng như đi trên mây, bằng phẳng trong không. Và tôi vẫn còn cầm chắc mảnh thủy tinh trong suốt của Chi trong tay. Khi tới đoạn đường hai bên toàn là thộng, tôi đặt mảnh thủy tinh ấy lên mắt để nhìn ngược lên trời. Tôi thấy những cành cây, những ngọn lá đan nhau, những đám mây trắng và màu xanh của bầu trời. Tất cả lung linh, xoay tròn và mơ hồ như ở một thế giới nào xa lạ lắm vậy.

— Có em ở trên đó không, Anh Chi ?

Chi cười với tôi, vờ những mảnh nắng dưới chân tôi đi. Trở về căn phòng vắng lặng, như người thả trí nhớ lang thang nơi đâu, tôi ngời nhìn mảnh thủy tinh trong lòng đôi bàn tay mình mà thấy Chi đang đứng trong đó. Tôi chuyện trò ngó ngàng với Chi.

MÙA XUÂN

Chương bốn

Phần đêm về sáng có những hôm lạnh quá khiến tôi tỉnh dậy. Đã quần vào người hai lớp áo và một lần chăn dày thế mà tôi vẫn hay bị đánh thức bởi khí lạnh. Hai bàn tay và hai bàn chân tôi cứng buốt. Chui ra khỏi chăn để tìm đôi vớ là một điều quá ngại ngùng nhưng tôi vẫn gắng được. Cũng như không làm sao tôi có thể ngăn được cơn ho bất chợt theo cơn gió lùa vào một khe trống nào trong phòng. Mấy lần tôi đã nghĩ tới là phải đi kiếm những gẻ và giấy báo cũ để nhét cho kín những khe trống ấy, rồi mấy lần sau đó đều quên. Có một buổi chiều nhớ lời cô Ngân tôi đã leo lên ngọn đồi thấp bên cạnh nhà và dùng gậy bầy về được một khúc gỗ

cây lớn để cho cô Ngân dùng búa búa ra từng mảnh lớn nhỏ bỏ vào lò sưởi mới được đốt lại trong mùa đông này.

Buổi sáng tôi ngồi rút người trong chiếc chăn dày quấn quanh khi cô Ngân pha cho tôi ly cà phê sữa bốc khói. Cô Ngân nói, chiếc áo len của cháu hơi mỏng, để hôm nào cô đan cho chiếc áo len khác dày hơn. Không ngờ năm nay lạnh quá. Nhìn những đám cỏ cây mọc um tùm ở phía trước nhà hôm mới tới tôi có nói với cô là tôi sẽ bỏ ra vài ngày để phát quang đi. Nhưng đã mấy tuần rồi tôi vẫn chưa khởi công được.

Buổi sáng tôi dùng bàn tay lau đám bụi nước bám vào mặt kính cửa sổ để nhìn được ra ngoài, tôi đã thấy một cành anh đào vươn lên trong đám cỏ cây um tùm ấy. Những nụ hoa đang hé nở trông rất dễ thương. Tôi lao ra ngoài mặc cho lạnh đến se buốt trong hai lỗ mũi và tê cóng chân tay, để xem cho rõ đó có phải là những nụ anh đào. Tôi nói với cô Ngân, đây là lần đầu tiên cháu được nhìn thấy anh đào nở trên cây. Năm nay lạnh anh đào nở sớm, cô Ngân bảo thế và tôi thấy cô chẳng mấy may xúc động về chuyện thời tiết đang thay đổi chung quanh. Rồi một mùa xuân của trời đất, của cỏ cây, của những loài côn trùng bé nhỏ biến thái, của mình lớn khôn. Mùa xuân đang nao nao trong tôi. Tôi đang nao nao trong mùa xuân.

Trời có những hôm đã đầy nắng ấm áp vào lúc chín giờ sáng. Tôi thấy khỏe khoắn lạ thường. Suốt một ngày thứ sáu tôi dùng con dao cán dài bở củi của cô Ngân phát quang được một góc vườn. Cây anh đào như vươn cao hơn giữa đám cỏ bị thương nằm rạp trên đất, có vài bông đã nở. Tôi rộn ràng khi nhớ tới Chi và những ngày đầu của mùa Xuân em ở bên tôi. Tôi sẽ đưa em về đây, chúng tôi sẽ sống riu rít như một đàn chim trong thành phố sương khói này. Tôi còn tưởng ra nhiều điều sắp đến, và tôi cảm thấy mình cười được hớn hớn như một trẻ nhỏ.

Buổi tối thứ bảy ngồi gỡ đám len rối cho cô Ngân tôi ngập ngừng nói với cô rằng, cháu có một đứa em gái nuôi gửi nội trú ở trên này, có thể tốt cháu sẽ xin phép cho em về đây chơi. Nét mặt cô điềm tĩnh khi nghe tôi nói điều đó. Cô cho đó là một chuyện thường và tin tôi không định xếp đặt một điều gì. Đám ấy tôi đã mơ thấy căn nhà có hoa leo quanh các cửa sổ, bỏ đầy trên mái nhà. Tôi đã mơ thấy giòng sông nước trắng xóa như bạc. Tôi đã mơ thấy cánh cánh đồng cỏ mà tôi và Chi đuổi bắt nhau. Tôi đã mơ thấy nắng chiều tím ở cửa sổ và sao gục đầu tâm sự cũng bên cửa sổ đó. Sáng chủ nhật tôi đến với Chi thật sớm.

Tôi hỏi Chi :

— Bây giờ anh xin phép cho Chi ra ngoài chơi với anh nhé.

Chi nhìn tôi, do dự :

— Chỉ sợ lắm, anh Huy.

— Sợ gì ?

— Sơ Giám Thị la.

Tôi cười :

— Ở đây các Sơ cho phép học trò về nhà chơi ngày chủ nhật mà.

— Nhưng phải có người lớn tới đón.

— Anh cũng là người lớn vậy.

— Nhưng anh khác.

Tôi bậm chặt môi dưới, nói cho Chi yên lòng :

— Sơ không la đâu Chi, hồi nãy anh có thưa với Sơ rồi mà.

— Sơ nói sao ?

— Sơ bảo Sơ bằng lòng cho em ra ngoài chơi nhưng phải là em cũng bằng lòng cơ.

Một ngón tay Chi bị cắn giữa hai hàng răng. Đôi mắt Chi hoang mang lo lắng khi ngược lên nhìn tôi :

— Nhưng em sợ mẹ biết.

— Không sao đâu Chi.

Tôi nắm tay Chi, trấn an :

— Sơ Giám Thị cho phép là mẹ không bao giờ la cả.

Biết Chi bắt đầu tin tưởng ở những điều mình nói, tôi vội bảo em ngồi chờ để tôi trở vào xin phép Sơ Giám Thị. Không rắc rối chi cả, Sơ Giám Thị trao cho tôi mẫu giấy in sẵn điền vào, tên Chi và tên tôi. Yêu cầu thân nhân đưa em trở lại nội trú trước sáu giờ. Và tôi với Chi có trọn một ngày Chủ Nhật để tung tăng bên nhau. Ký tên mình vào dưới tấm giấy trao lại Sơ Giám Thị tôi linh cảm như mình bắt đầu dẫn Chi tham dự vào một cuộc phiêu lưu mới. Trong lúc đợi Chi trở vào sửa soạn vài thứ mang theo, lòng tôi hớn hớn lẫn hồi hộp, hoang mang khó tả. Tôi thấy tôi đã lớn, ngôn ngoan và đồng thời cũng nhận ra tôi còn trẻ dại, ngây ngô.

— Anh Huy ?

Chi gọi tôi khi cô bé hiện ra ở cửa phòng khách, nhí nhảnh vui tươi. Chưa bao giờ tôi thấy em dễ thương đến thế. Buổi sáng Chủ nhật ơi, ta muốn tung mình lên mây xanh. Ta muốn ca hát như loài chim, say sưa suốt ngày không ngưng nghỉ. Ta muốn có bước chân là gió tung tăng cho tới cuối cuộc đời. Chủ nhật ơi, hôm nay em đẹp như một bông hoa tươi.

Chi mặc áo măng tô xám, chiếc khăn đỏ quàng ở cổ một đầu bỏ rơi xuống ngực, một đầu bỏ rơi phía sau. Chi đeo trên vai cái xách Pan-Am nhỏ màu trắng, em riu rít :

— Anh đợi Chi lâu không ?

— Vừa đủ để ngậm tan một viên kẹo nhỏ.

Chi sáng mắt :

— Anh cũng có kẹo bỏ túi cơ à ?

— Không, nước bọt anh nó ngọt thành kẹo mà. Kẹo mật ong.

Chi cười bảo anh Huy xạo ghê. Chi nói, anh Huy biết không, tại em gặp Sơ Trầm đó. Sơ bảo đang đi tìm em.

(Còn nữa)

truyện dài • DUYÊN ANH

Hoài ngừng lại. Chàng rút diều thuốc từ túi áo, kẹp giữa hai ngón tay và chưa chịu đốt. Tôi hỏi :

— Anh đang thêu dệt sự tích Hòn Chồng ?

Hoài đưa diều thuốc lên môi. Chàng quẹt diêm châm thuốc và hít một hơi đầy đà. Chàng nhả khói thuốc, đăm chiêu nhìn làn khói thuốc tan loãng vì gió biển thổi mạnh. Hoài nói :

— Sự tích Hòn Chồng dài lắm và xưa lắm. Bắt đầu có tên Hòn Chồng là đã có sự tích. Vì xưa lắm người ta không nhớ hết mà kể và thường người ta bịa đặt cho dài. Anh sẽ kể sự tích Hòn Chồng thật ngắn, vừa hai câu thật đúng vấn phạm đề em khỏi nghĩ anh thêu dệt.

Tôi mỉm cười :

— Hôm nay anh tác điệu quá !

Hoài không cười. Và bất chợt tôi cảm thấy mùa hè đã sang. Và tôi sợ hãi vờ vơ. Hoài vỗ nhẹ vai tôi :

— Em hãy nhìn Hòn Chồng !

Tôi làm theo lời Hoài.

— Có thấy Hòn Chồng sắp đổ ?

Tôi lắc đầu :

— Còn lâu mới đổ.

— Em quả quyết thế vì em chưa nghe sự tích Hòn Chồng. Thực ra, Hòn Chồng sắp đổ.

— Hình như em vẫn chờ nghe anh.

— Nếu hai người trai gái tưởng rằng đã yêu nhau đi qua Hòn Chồng thì người con gái sẽ lặn đáy vì tình yêu và suốt đời đuổi bắt hạnh phúc đến cạn khô nước mắt. Nếu hai người trai gái yêu nhau đi qua Hòn Chồng thì

Hòn Chồng sẽ sụp đổ và Hòn Chồng biến thành những tảng đá tầm thường, sẽ chẳng còn ai ra đây nữa.

— Đó là sự tích Hòn Chồng ?

— Đúng vậy. Anh thề không bịa đặt. Những thiếu nữ đẹp nhất Nha Trang, nổi tiếng nhất Nha Trang đều đã đi qua Hòn Chồng với người mình tưởng cũng yêu mình như mình yêu họ. Nhưng người ấy có một chút toan tính. Và, rốt cuộc, những thiếu nữ đẹp nhất Nha Trang đều đã là những kẻ bất hạnh nhất trong cuộc tình.

— Còn những người yêu nhau không toan tính.

— Chưa có những người ấy, Nhị ạ ! Và nhờ đó, Hòn Chồng chưa sụp đổ. Em hiểu chứ, nếu Hòn Chồng sụp đổ, tình yêu của họ sẽ sụp đổ luôn và sẽ biến thành những tảng đá tầm thường, hèn mọn.

— Anh và em có nên đi qua Hòn Chồng ?

— Không nên.

— Tại sao ?

— Anh không thể trả lời. Em đừng bắt anh trả lời. Em còn phải về. Anh còn phải đi. Hãy để anh suốt đời lặn đáy. Riêng em, chỉ một mình em, anh muốn em không lao đao vì hạnh phúc. Anh không tưởng. Chúng ta không tưởng. Tình yêu không tưởng. Biển vẫn tồn tại. Khói sóng vẫn tồn tại. Nhưng tình yêu của hai người chẳng bao giờ huyền ảo mãi như khói sóng ôm ấp biển sớm tinh mơ. Bạn em bảo em mộng du. Kiều Nhị, hãy đổi em một chút, rằng, em đã mộng du, mộng du tròn một mùa hạ ở Nha Trang.

Hoài nói. Nói nhiều. Chàng không biết thủy triều đã dâng đầy mắt tôi. Và thủy triều không rút, thủy triều làm chết đuối một chiêm bao. Từ lúc nào, tôi chẳng rõ, Hoài đã thấm khô nước mắt giùm tôi, đã làm thủy triều rút vơi. Bây giờ, tôi chỉ còn nghe tiếng sóng vỗ vào kè đá. Cơ hồ sóng muốn làm vỡ đá. Vỡ đá hay vỡ tim tôi ?

— Nhị...

— Dạ.

— Sáng mai, mùa hè sẽ tới hay không đời nào có mùa hè.

— Làm sao anh biết ?

Hoài châm diều thuốc mới. Chàng thả ý nghĩ ra biển khơi hay thu gọn biển khơi trong ý nghĩ của chàng ? Hoài đã khác lạ Hoài buổi đầu tôi gặp gỡ. Khác lạ và tuyệt vời.

— Nhị ..

— Dạ.

— Em chưa quên một câu nói của anh khi chúng mình lênh đênh trên mặt biển ?

— Vâng, em vẫn nhớ.

— Chắc chắn, anh muốn đi và không muốn đến. Em cũng đừng đến như em đã không muốn đến Suối Mơ dưới chân đèo Cả.

- Nhưng anh không muốn đến đâu ?
- Đến một nơi chúng ta cùng muốn đến.
- Là đâu ?
- Là con đường không thể đi bằng xe hơi hay bằng chân.
- Rồi làm sao anh biết, sáng mai, mùa hè sẽ tới hay không đời nào có mùa hè ?

Hoài không chịu trả lời tôi. Chàng cố ý quên lãng câu hỏi của tôi.

Hoài nói :

- Chúng ta đã có biển sớm, phải không, Nhị ?
- Tôi nói :
- Vâng, biển sớm huyên ảo.
- Chúng ta có biển trưa, phải không, Nhị ?
- Vâng, biển trưa huyên ảo.

— Một tuần lễ xa vắng em, anh đã suy nghĩ nhiều. Anh thấy chúng ta còn thiếu biển đêm. Anh hỏi vợ vàng nói với em là sáng mai mùa hè sẽ tới hay không đời nào có mùa hè. Có lẽ, phải có một biển đêm chúng ta mới biết mùa hè sẽ tới hay không đời nào có mùa hè. Và...

— Và sao nữa ?

— Và khi biết mùa hè tới hay không đời nào có hè chúng ta mới có thể đi qua Hòn Chồng hay không đi qua Hòn Chồng.

Tôi lặng thinh. Rồi Hoài cũng lặng thinh. Chúng tôi nghe sóng vỗ vào kè đá. Chúng tôi nhìn biển xa. Biển xa trầm lặng. Hoài đốt thuốc liêa miên. Biển đêm ! Biển đêm ban cho tôi một ân huệ hay gửi một lời giảng giải ? Biển đêm tặng tôi một chiếc lá sen tươi để che nắng hạ hay tặng tôi những tia nắng lửa đốt úa tóc xanh ? Biển đêm, tôi sẽ tới. Xin đợi tôi.

Buổi chiều, Vinh đến mời Phượng đi ăn ở nhà hàng khác. « Ăn mãi ở Frégate đã phát ngấy ». Vinh vui vẻ nói thế. Lâu lâu gặp Vinh thấy Vinh khác lạ và thấy mình đầy lỗi lầm vì trót lỡ phán xét Vinh. Phượng đưa bôn hỏi Vinh :

— Hơn tuần nay Vinh bận tưới cây sầu trên cát hay sao mà tránh mặt thế ?

Vinh nói :

— Vinh chưa kiếm được cây sầu, chị ạ !

Phượng ngó tôi, ranh mãnh :

— Bảo nhỏ Phượng chỉ chỗ giùm.

Tôi cười :

— Cây sầu ở một nơi xa lơ xa lắc.

Vinh chớp mắt, xúc động :

— Quả thật, cây sầu ở xa lắm. Tôi đã đi kiếm. Khi tôi tới, cây sầu biến thành cây vui. Có phải người ta thường tìm niềm vui trong nỗi sầu không, Nhị ?

— Tôi nói :

— Anh hiểu rõ hơn tôi, anh Vinh ạ !

Phượng tinh ý, cáo lỗi lên gác gọi điện thoại về Sài Gòn cho ba má. Phòng khách còn hai đứa tôi. Đã vắng những người bạn trai diêm dúa của Vinh. Tôi đã coi thường Vinh, đã để lớn vớn trong ý nghĩ của tôi và, bây giờ, tôi bối rối vì Vinh. Vinh gọi chuyện :

— Nhị nghe một bản nhạc nhé ?

Tôi hỏi :

— Anh có đĩa hát mới ?

Vinh đáp :

— Vâng, đĩa hát mới, danh ca mới nhưng bài hát thì quá cũ.

Và không chờ tôi nói thêm, Vinh đã đến giàn máy lắp một đĩa hát. Vinh đứng gần đó, không nhìn tôi mà nhìn vòng đĩa hát quay. Giọng Andy Williams âm áp lan tỏa ngập phòng khách. Bản nhạc *You don't know me* quá cũ song lại quá mới. Ít ra, với Vinh và tôi. « Em bắt tay tôi. Rồi em nói : Chào anh. Tôi bối rối không nói nên lời. Trái tim tôi đập liên hồi. Và thấy thế, ai cũng bảo rằng em đã thấu hiểu tình tôi. Nhưng em đã không hiểu tôi... »

— Anh Vinh !

Vinh quay lại.

— Bài hát không cũ chút nào cả.

Vinh ngưng ngưng :

— Nhờ Andy Williams hát.

Tôi bảo Vinh tắt máy. Rồi nói bằng giọng nói buồn bã. Buồn bã thật tình.

— Có thể, mai tôi về Sài Gòn, anh Vinh ạ !

Vinh ngáy người giây lát. Lúc này, trông Vinh thật dễ mến. Vinh khẽ thờ dài :

— Nếu Nhị về Sài Gòn, tôi cần ở lại Nha Trang.

— Anh không về Sài Gòn ?

— Không, tôi cần ở lại. Tôi sẽ mê bản nhạc *Nha Trang ngày về* của Phạm Duy vô cùng. Tại sao Nhị về sớm thế ? Nhị nói mùa hè còn dài mà ?

— Tôi nói « có thể » mai tôi về.

— Nhị đã mua vé máy bay chưa ?

— Tôi về bằng xe hàng.

— Mùa hè còn dài mà ?

— Mùa hè « có thể » sắp hết. Anh đừng trách tôi không hiểu anh vì chính anh đã chưa hiểu tôi.

— Rồi chúng ta có hiểu nhau ?

— Tôi đã hiểu anh rồi, anh Vinh. Tôi định sẽ kể anh nghe sự tích Hòn Chồng mà ngoài tôi, không một thiếu nữ nào biết để kể cho anh nghe.

— Bao giờ tôi được nghe sự tích Hòn Chồng.

— Ngày mai hay chẳng bao giờ.

(Ra giêng viết tiếp)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

— VŨ LINH (Huế) : Chờ những hình vẽ mới của Linh, các mẫu bìa cần được chăm sóc kỹ hơn mới có thể lên màu được.

— TRẦN SAO HOA, M. THÀNH : Đã nhận được những hình vẽ của các bạn. Mong nhận được thêm những hình vẽ khác.

— YG (Gia Định) : Đang xem những tranh vẽ của cháu. Những hình vẽ của độc giả gửi về nhiều nên trước khi làm bản kẽm phải chọn rất kỹ, cháu ạ. Điều đó là lẽ thường chứ sao lại bảo cháu cười.

— ĐẶNG TRIỆU PHƯỚC (Đà Nẵng), BÙI THỊ KIM THOẠI (Saigon) : Đã nhận được những hình bìa, đang xem.

— PHƯƠNG, H. TH. : Rất tiếc những hình vẽ của các bạn không thể làm bản kẽm được. Chờ nhận được những hình vẽ khác, kỹ hơn.

— CHÂM KHANH (Saigon) : Chú đã quên thắc mắc của cháu cho lão Kiến Vàng mai ở Chạp Phở, hãy chờ. NTA trở mùa đau ốm hơn nên lâu lâu mới xuất hiện khi vui vẻ hứng thú thôi.

— L. TÚ (Saigon) : Cảm ơn về những lời chúc tốt của Tú. Chẳng nên mong tất cả giấc mơ nó trở thành sự thực làm gì. Bởi khi hết điều mơ mà mơ mộng thì thật đáng buồn lắm, Tú ạ.

— NGUYỄN THỊ BÍCH THUẬN (Saigon) : Phải biết lý tưởng cho đời sống, đúng thế. Ở trong trường hợp nào mình cũng có thể tìm ra những thi vị cho cuộc sống mình, cháu nhận ra điều đó chứ? Và phải gạt rửa được mặc cảm. Chúc cháu vui vẻ luôn.

— PHẠM SƯƠNG (Biên Hòa) : Ủ, đừng lái GMC vào đời tự thiên hạ làm gì. Mong và thực với hẳn không có biên giới nào cả.

Sương về đời bạn bè 10 cục kẹo thưởng mà ngậm tẹt cho vui vẻ.

— PHẠM TRÁI (Lông Xuyên) : Cuốn sách đó chưa in. Bao giờ có chú sẽ thông báo. Thường là những sách TN in đều có một số ít bản đặc biệt dành cho các bạn thích sách có chữ ký của tác giả. Mong cháu sẽ không đón hụt.

— NGUYỄN CÔNG MINH (KBC 3318) : Cảm ơn bạn. Đó là những lời chúc sớm nhất cho anh em tòa soạn.

— NGŨ VIỆT DŨNG (Krefeld) : Có một cửa sổ để nhìn lại, kẻ cũng thú phải không Dũng. Nhưng chữ nghĩa của Dũng khác nhiều lắm đến không nhận ra đây. TN có bị gây thỉnh thoảng nhắc tới đây... lấy tinh thần vậy mà. TN sẽ sống dài dài, vì còn nhiều những chăm sóc ở mọi phía. Dũng tin không?

— PITI ĐAN RỪNG (Saigon) : Hôm nay tòa soạn tổng kết tình hình thư từ cuối năm, nhận thấy nợ nần nhiều. (Nói như thế để mà xí xóa những nợ cũ tự bao giờ, chủ nợ đã kiên nhẫn chờ, kẻ nợ đã suýt quên mất). Muốn có sách có chữ ký mời bạn đến tòa soạn sau giờ làm việc, buổi chiều.

— ĐÔNG (KBC 3663) : Cái tên loài hoa mà Đông nhắc tới thật lạ. Cứ gọi nó là một loài hoa của mùa hè đi. Như thế còn phải chờ tới một năm nữa lận. Mong Đông không quên tả sơ sơ cho chú nghe với.

— MUGUET (Nha Trang) : Cảm ơn về những lưu tâm đặc biệt của bạn. Tôi chưa viết nhiều để có hàng ngàn nhân vật như KD. Bởi thế tôi rất yêu mến các nhân vật của mình, lần lộn đời sống mình với đời sống họ, đôi khi. Thế thôi. Đời sống còn có thể thờ được bằng mộng tưởng thì trong các nhân vật, tại sao lại phải đời nó là một sự thực, phải không bạn?

— LA MÍ (Đà Nẵng) : Đúng. Tuy nhiên, chưa hẳn đó là chứng bệnh nguy hiểm đâu. Truyện đang đọc.

— NGUYỄN HẠNH : Cảm ơn bạn đã theo dõi buổi nói chuyện và lời khen (có quá đáng chẳng?) Cũng rất mong sự ủng hộ của quý bạn lắm chứ. Thực tế thường phũ phàng nhưng không hẳn lúc nào cũng thế.

— PHẠM THANH LIÊM (Cần Thơ) : Bạn quá không trả lời thư riêng được. Cháu thông cảm nhé. Chú cũng chưa gặp mặt người cháu hỏi lần nào, nên cũng chẳng biết gì hơn cháu.

— SƠN (Đà Nẵng) : Cháu vẽ được đấy. Tuy nhiên, cần cố gắng thêm. Mong những hình vẽ khác của cháu.

— NG. VŨ PHÚC : Cảm ơn ý kiến xác thực về tờ báo. Đa tạ không hết thì làm sao phiền hà?

— VÕ HOÀNG MÂY HẠ (L.K.) : Sẽ lưu ý kỹ lưỡng đề nghị của bạn.

— HỒNG HOANG (Đà Lạt) : Rất sẵn sàng đón nhận sự cộng tác của Hồng. Đừng khách sáo quá như thế chứ.

— SẦU ĐÔNG (Đà Nẵng) : Bài Xuân em gửi về trễ quá (sau khi XHTN phát hành!) Sang năm mới hy vọng sẽ có những điều mới lạ và tốt đẹp hơn.

— SƠN DŨNG (Saigon) : Cháu cứ đề «Tòa soạn Tuần báo Tuổi Ngọc» là được rồi. Và gửi tiếp những hình vẽ khác.

— T.T.T. (Huế) : Cảm ơn lòng ưu ái bạn dành cho. Bạn nghĩ thế là phải lắm. Bài gửi về tòa soạn nhớ gửi cho đủ cả bài chứ đừng đề «tiếp theo» như thế không tiện tí nào. Cũng đừng vội cho là thất vọng hay hy vọng gì khi mà chưa có cái gì dứt khoát.

— VIÊN THỦY : Thư ghi thế được rồi. Bạn ngọc đâu cần thiết phải là người viết کیا mà. Cảm ơn lời chúc lành.

— THUY TRUNG (Biên Hòa) : Rất thông cảm với tình cảnh của em. Tuy nhiên, lúc này không phải dễ dàng kiếm việc như em nghĩ đâu. Em phải trực tiếp đi tìm thì mới hy vọng hơn.

— TUẤN (Hội An) : Đã nhận được các hình vẽ. Cháu gửi thêm cho những cái khác.

— MƯA MƯA (Tuy Hòa) : Đâu dám chê, cả hai. Ở nơi nào mà chẳng có cái hay riêng. Hy vọng có dịp ghé thăm thành phố để thương đó. Bài đang đọc.

— NGUYỄN MÂY THU : Đã lưu ý cái đề nghị của bạn. Được rồi. Thư bạn viết đi đóm lăm.

— LÊ THY TÂM (KBC 7578) : Xin lỗi trả lời hơi chậm. Nhưng chắc là Tâm thông cảm cảm với... công thư cao nghêu ở tòa soạn. Thư Tâm viết thật cảm động. Sẽ nhắc chú Côn về chuyện cũ đó. Chắc khó mà có dịp ghé đến căn cứ được.

— T.T. ANH H. (Saigon) : Học năm thứ 2 Luật mà chỉ vừa thăng nôi chú thổ để thôi à. Có thể sẽ có truyện dài của ông ấy một ngày gần đây. Em hỏi thăm và khen nhiều quá nên chẳng biết nói sao hơn. Chỉ biết cảm ơn vậy. MM và NTA chắc sẽ cảm động khóc được khi đọc thư em.

— NGUYỄN HOÀNG ANH THỤY (Phổ Bình) : Báo đóng bộ đã hết rồi và không đóng nữa vì tốn phí và phiền phức lắm. Hy vọng nay cháu đã khỏi bệnh rồi. Đang đọc «Một ngày trong nhật ký».

— NGÔ THỊ DĨ UYÊN (Phan Rí) : Đồng ý ngay. «Mới bắt đầu» thôi à. Tuy nhiên không muộn đâu. Đang đọc bài cháu. Gửi tiếp những bài khác nhé.

— HÀ NGỌC THỤY VI : Vui vẻ thế nhất rồi. Nên thư viết cũng vui lắm. Cảm ơn lời chúc.

— ĐỖ LA THỤY (Saigon) : Ở tòa soạn cũng chịu, không còn số nào cả. Cháu khen làm các họa sĩ nở mũi ghê quá. NTA sẽ tái xuất hiện, có thể, sau Tết.

— THẠCH TRÚC THẢO (Phổ An) : Cháu rào đón ghê quá. Về khiếm khuyết cháu nêu ra, thành thật mà nói đó chỉ là một cách nói tuy có hơi sơ sài. Nên, cũng thành thật xin lỗi nếu cháu nghĩ đó là một xúc phạm. Cháu cứ giữ nguyên sở thích đó, nhé.

— KHÁNH MIÊN (Saigon) : Cháu cần đọc sách nhiều (sách của các tác giả uy tín VN

cũng như ngoại quốc). Đã là sinh viên mà còn nhất thế cơ à. Chuyện làm phim vẫn chỉ là « dự định của dự định » thôi.

— BÙI DĨ BIÊN (BMT) : Tuổi Ngọc là tuần báo của yêu thương mà. Cứ gửi tiếp những sáng tác mới.

— PHÚ CHÍ HOÀNG (Đà Lạt) : Tuổi Ngọc lúc sau này tạm ngưng đăng nhạc. Bản nhạc của Hoàng vẫn giữ lại đề đi khi thuận tiện (sẽ nhờ nhạc sĩ coi lại).

— HỒ THỊ XUÂN (Phan Rang) : VYHC không còn ở tòa soạn. Về cuốn KTMTY thì chưa biết đến bao giờ mới in được nên chưa thể thông báo gì. Đợi nhé.

— NGUYỄN NGÃ CÔNG DANH : Gì mà sợ « bị dội ngược ». Không đâu. TN luôn luôn mở cửa mà. Chiếm bao là mộng mà cuộc đời là thực thì làm sao như nhau được, phải không ?

— LÊ NGỌC HUYỀN CHUÔNG : Chú không được biết đầu đề bài thơ ấy. Đã chuyển sang BMBM rồi. Cháu chờ nhé.

— NGUYỄN THÂN VƯƠNG (Quảng Ngãi) : Đó là tình trạng chung của quê hương mình, biết sao hơn. Đúng rồi, nói chuyện đó buồn lắm. Biết họ huênh hoang thì đề ý làm gì. TN mà « vừa bán vừa la cũng đắt hàng » thì đã khá hơn rồi. Đó là nhân vật... tiểu thuyết mà !

— NGỌC VŨ (Saigon) : Mong nhận được những sáng tác mới của cháu và các bạn cháu.

— NGUYỄN SƠN (Huế) : Ghi thêm tên thật ở cuối bài đề liên lạc khi cần, càng tốt. Gọi như thế có vẻ trẻ trung hơn chứ nhỉ ?

— HOÀNG THỊ VÂN (Gò Vấp) : Người ta không thể sống ở đời mà không có một hy vọng, một niềm vui hay mơ ước nào. Vân bị quan quá chằng. Một lời khuyên nhỏ. Vui sống với những gì mình đang có, đừng bị quan quá. Không phiền trách gì Vân đâu, trái lại là khác. Yên tâm đi.

— NHỊ MAI P. PHÚ (Kiến Bình) : Mục này do nhiều người trong tòa soạn trả lời. Bạn

có thể viết về đề Tuổi Ngọc thôi cũng được. Đứng nhìn lại một thời đã qua bao giờ cũng thấy luyến tiếc. Ý kiến của bạn về mục BMBM rất hay, tuy nhiên số thư cần trả lời khá nhiều nên chưa thể thực hiện việc ấy được. Cảm ơn thiện tình dành cho tờ báo.

— GIANG SƠN HẢI (Kiến Giang) : Về bài là phân họa sĩ. Ý kiến bạn cũng là ý kiến của nhiều người. Đã lưu ý các họa sĩ nhưng họ nói khó quá. Về tên bức tranh bìa lúc đầu họa sĩ cũng có định nhưng nghĩ là vẽ thường xuyên như thế sẽ bí tên đặt cho tranh rồi sẽ sinh ra lộn quẩn nên thôi. Về các thư hỏi các mục kia bạn chịu khó chờ thứ tự vậy.

— TRẦN THỊ HÒA (Vũng Tàu) : Đã nhận được bài « Mặt trời đi vắng » và mấy bài thơ. Đang đọc.

— DUY LIÊN HOA (Phước Long) : Đã xem qua TN Giáng sinh và XHTN rồi chứ. Đó là hai tuyển tập thơ văn anh em tòa soạn làm với nhiều cố gắng. Mong bạn vui hơn.

— THƯƠNG MƯỢN (Huế) : Bút hiệu em có vẻ « yếm thế » quá. Thư em viết thật cảm động. Ở tuổi em là tuổi của những nỗi buồn vu vơ, của những hờn giận vô cớ. Mong là TN sẽ mang lại ít nhiều an ủi trong những lúc như thế.

— THANH (Cần Thơ) : Bạn khen TN quá làm anh em trong tòa soạn mắc cỡ. Tuổi Ngọc chỉ làm tuần báo của yêu thương không dám có tham vọng to lớn lắm. Thích thơ là một sở thích cao đẹp mà.

— ÁI BẮC (Quảng Ngãi) : Hai câu thơ đó là của Hoàng Anh Tuấn, cháu ạ. Vấn đề các nhân vật trong truyện viết tắt tên thoạt tiên nó dễ thương, nhưng ai cũng ủa theo như thế nó trở thành cái một dễ làm khó chịu mắt người đọc. Vì ta viết đầu phải chỉ viết cho riêng ta, cháu hiểu như thế chứ.

— NGUYỄN THỊ THANH (Saigon) : Tòa soạn đã nhận được bài thơ đầu của cô gửi và mong nhận được thêm những bài khác. Những bài đăng hay không tòa soạn không bao giờ trả lời trước. Cô đợi nhé. Đó cũng là một điều thú vị chứ. Rất tiếc, tôi chỉ ngồi ở tòa soạn sau giờ làm việc thôi.

— THÁI VĂN THẮNG (Đà Lạt) : Thư gửi cho ai người đó trả lời thì làm gì có chuyện qua mặt. TN và BN là thế. Những bài đăng ở TN không có nhuận bút, trừ những « tác giả lớn ».

— LYNDAN (Qui Nhơn) : Bác sĩ nhiều thân chủ lắm cháu ạ. Hiện bây giờ còn khoảng ba trăm thư của các con bệnh nằm chờ. Mong rằng khi được trả lời thì cháu đã... khỏi bệnh.

— SẦU MUỘN (Quảng Ngãi) : Gửi cho TN cháu cứ đề tuần báo TN và địa chỉ tòa soạn. Khi nhận thư sẽ có người loại từng mục. Cháu coi bộ hơi bí quan đấy nhé. Ngay cả cái tên cũng vậy.

— HÀ TRỌNG QUÂN (Quảng Ngãi) : Khi loan báo « bài nhận được » thì bài chưa đọc tới. Sau đó là cháu hồi hộp xem nó có xuất hiện hay không, chứ không bao giờ tòa soạn trả lời về « số phận » của nó cả. Trừ vài trường hợp thật đặc biệt.

— KHÔNG KHÔNG (Huế) : Tỉnh thoảng phải « tập » nhớ cho nó quen đi, kéo giấy bút buồn phiền. Anh chưa biết Huế tại vì chưa quen ai. Bao giờ về Saigon có định làm một chuyến « tiểu ngoạn giang hồ » không ? Chúc Khánh học giỏi.

— CHÂU NGUYỄN CHUÔNG (Qui Nhơn) : Lần sau em không nên viết thư và bài chung như vậy, dễ bị « lãng quên » lắm đấy. Bài đang đọc.

— PHA LAN (Minh Phụng) : Cảm ơn « cô đồng viên ưu hạng » của Tuổi Ngọc nhiều lắm. Nói nhiều về một việc dù đẹp đến đâu cũng sẽ trở nên nhàm chán, cháu hiểu ?

— HOÀNG NGUYỄN (Phan Thiết) : Đã trả lời rồi mà. Thư nhiều nên phải sắp hàng chờ đợi chứ biết làm sao hơn !

— VŨ VÔNG VANG (Saigon) : Xin được trả lời tóm tắt : 1. Tình trạng xuất bản bây giờ khó khăn, ít nhà xuất bản nào chịu in tác phẩm đầu tay, nhất là thơ (dĩ nhiên cũng có vài trường hợp ngoại lệ). 2. Cuốn đó khi nào in xong sẽ thông báo sau. 3. Về bảng mục đen rõ nét đề để làm cliché. 4.

Bài bạn em có tính cách riêng tư không đăng được. 5. Bài em đang đọc.

— NGUYỆT MỸ (Vĩnh Long) : Cháu cứ đề như thế không có gì đáng ngại ngừng cả. Cảm ơn lời chúc lành của cháu.

— HOÀI SƠN THANH (Bình Thới). Học ngành nào nó cũng có cái hay riêng của nó chứ. Cơ áo đầu phải là vấn đề *đuy nhất* trong đời sống phức tạp này. Mong những sáng tác mới của em.

— VŨ HOÀNG MÂY HẠ (L.K.) : Cảm ơn bạn, vẫn thường. Làm báo tuy cực thật nhưng cũng có được niềm an ủi về tinh thần.

— T. P. HẢI (Sera Golf) : Xin lỗi đã phải trả lời thư trễ. Tòa soạn quá ít người nên không thể bán báo dài hạn được. Nghe bạn kể đời hải hồ buồn quá nhỉ. Vẫn mong được đọc những cánh thư xa và nghe kể chuyện hồ hải như vậy.

— CHIẾU VŨ (Huế) : Đã nhận được các tác phẩm của ông. Mong nhận những sáng tác mới. Đa tạ thiện tình dành cho tờ báo.

— THƯƠNG TÂM NHÂN (Gia Viên) : Chắc nay cháu đã khỏi bệnh? Đã biết « họ » chẳng hiểu gì thì trách làm chi. Cứ gửi về những sáng tác đó. Có dịp ngang tòa soạn ghé chơi.

— HUỖNH TÚ ANH (Đà Lạt) : Số báo cháu hỏi đã hết lâu rồi. NTA tạm gác bút một thời gian, có thể sau tết sẽ tái xuất hiện. Thư hỏi các mục đó cháu chịu khó chờ vậy. Thư nhiều quá mà. Đừng buồn. Đã chuyển lời thăm hỏi đến các vị đó.

— NGUYỄN BÌNH THỤY NGA : Thư cháu viết trang trọng quá. Nhận xét đúng đấy. Có quyền chờ đợi.

— PHI HẢI (KBC 3350) : Đã nhận được thư và bài. Chúc bạn vui khỏe đề làm tròn trách vụ.

— THƯƠNG AJ (Saigon) : Tuy thời đó đã qua rồi nhưng không dễ gì quên được, nhất là nó quá đẹp. Mình phải tự tin nơi mình chứ. Đừng trách KV tội nghiệp. Hân bạn rộn như chong chóng. Hân có viết một vài bài trong CPNB số này gọi là tính số cuối năm đề tạ lỗi vậy.

— PHẠM HỒNG PHƯỚC (Kiến Tường) : Hy vọng một ngày gần đây đất nước thanh bình, chuyện đi lại giữa Saigon và các tỉnh không còn là vấn đề nữa, có lẽ sẽ dễ chịu hơn. Vàng, trạng thái ngờ ngàng ấy thật dễ thương, buổi đầu. Đã chuyển lời thăm hỏi tới anh em tòa soạn.

— KIM ANH (Long Khánh) : Hai cuốn sách cháu hỏi không do Tuổi Ngọc xuất bản. Cháu ra tiệm sách mua có lẽ tiện hơn.

— HÀ THU (Tuy Hòa) : Nghe kể đã thấy thèm rồi. Buồn đến thế cơ à ? Viết được gì mới cứ gửi tiếp.

— CHIẾC LÁ (Gia Định) : Cứ gửi và đề như thế. Mong sáng tác mới.

— HOA TRÚC GIANG (Kiến Hòa) : TN hân hạnh đón nhận sự đóng góp của quý bạn.

— PHAN ĐÌNH LỘC (Huế) : Thư em viết vui lắm. Vẫn còn « đan díu người trong mộng » chứ. Có viết được gì mới ?

— HỒ BỬU KHÁNH (Saigon) : Bài bạn đã đăng rồi đấy. Bạn hết bi quan rồi chứ. Bạn khiêm nhường quá đấy thôi. Cứ đề « Tuần báo Tuổi Ngọc... » ở ngoài bao thư được rồi.

— VÕ THÀNH TÂM : Chuyện đó đã được trình bày trên số báo sau đó, cháu đã hiểu ? Tuy nhiên, hãy quên đi. Chú không quen chụp hình, và lại chụp chắc chẳng đẹp gì đâu. Đã chuyển lời cháu tới nhà văn ấy.

— ĐẶNG THẾ AN (Nha Trang) : Vẫn mong được đọc « một thư khác với tình cảm đậm đà hơn », của cháu.

— VỸ TIẾN (Saigon) : Có nhận được bài thơ đó. Thư trả tôi rồi, chắc cháu đã « tự tay gửi tặng » rồi chứ ? Câu cháu viết không biết sẽ « đặt » ở đâu đây ? Hiểu rồi quên thì tốt hơn hết quên trước đi vậy, nhé.

— LÊ THỊ KIM HOA (Gò Công) : Hết sức cảm động khi đọc thư cháu. Những nhân vật trong truyện thường cũng có mang ít nhiều đáng đấp những nhân vật có thực ngoài đời hoặc đôi khi mang dáng dấp của chính tác giả. Nhưng đó chỉ là một phần nhỏ của cuốn sách. Nên cháu cũng đừng thắc mắc về những

« nhân vật thật » đó làm chi. Hiện tôi không dạy học, cháu ạ.

— HOÀI PHƯƠNG T.H.Đ. (Gia Định) : Em đã đọc BSGCC rồi chứ. Những điều em viết trong thư cũng là những ưu tư của nhiều người trẻ tuổi như em. Mâu NXCĐ đó không đi được, chắc em đã hiểu vì sao. Vàng, vẫn mong như thế.

— NGUYỄN XUÂN DUYÊN (Biên Hòa) : Cháu đã tìm thấy tiêu sử ở phía sau cuốn NCTST và tác phẩm đã xuất bản ở trang 6 mỗi cuốn rồi chứ. Thuyết trình có run lắm không ?

— HUY SINH (Kiến Hòa) : Chắc đó là một khám phá bất ngờ và thích thú. Kề cũng vui thật nhỏ. Em viết thư đi đôn ghè quá. Những số báo cũ hết lâu rồi.

— THIÊN BIÊN NGUYỆT (Saigon) : Thành thật cảm ơn nhã ý của cô. Thường, bất cứ một tờ báo nào cũng vậy, sửa đổi chút ít là hợp tờ báo hơn mới đăng được. Nhất là sửa cái « tí » một chút cốt làm đẹp thêm truyện thôi. Tuy nhiên, trường hợp cô, Tuổi Ngọc sẽ không dám nữa, thưa cô.

— HOÀNG TRUNG KHÁNH (KBC 6630) : Không ai lại hẹp hòi mà không chấp nhận sự quay về với thời hoa mộng của bạn. Cứ nghĩ như thế. Nói vậy thôi chứ không đến nỗi nào đâu. Cứ gửi về những gì viết được.

— PHẠM HOÀNG NAM : Người ấy là một cộng tác viên của Tuổi Ngọc. Đã nhận được « bài thơ nối tiếp » của bạn.

— PHƯƠNG THU (Thủ Đức) : Chắc lần trước thư lạc đấy. Không bỏ sót cái nào đâu. NTA chỉ tạm gát bút thôi. Đã chuyển lời thăm tới các « vị » ấy.

— PHÙNG VĂN THIÊN (Phù Mỹ) : Tuổi Ngọc đóng bộ đã hết và không đóng nữa cháu ạ. Cháu viết thư dễ thương lắm, không « quê » đâu. Đừng lo.

— TRẦN THỊ HƯƠNG GIANG (Saigon) : Mỗi cuốn tiêu thuyết nó có một sắc thái riêng của nó. Và mỗi nhân vật trong đó tự hẳn phải làm nên chính hẳn, đề hẳn là hẳn chứ. Rất cảm ơn cháu, cả về lời khen và những chỉ trích xây dựng. Sau tết sẽ khởi đăng tự truyện Tuổi Bướm Sầu.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

T. T. T, Trúc Sơn, Bùi Hữu Miên, Phạm Thị Bình, Sầu Đông, Hồng Hoang, Phương Khanh, Trần Đăng Duyên Hiền, Tiên Nhỏ, Phương Mai, Tiêu Trương Anh Vũ, Châu Uyên, Nguyễn Linh Thành Giang, Đào Tím, Võ Hoàng Mây Hạ, Phạm Phú Phúc, Linh Anh Tử, Quỳnh Hạ, Nguyễn Vũ Khúc, H², Nguyễn Miên Tịnh, Lê Mộc Thảo, Lũy Đức Nghiễm, Phan Cảnh Việt Cường, Phan Nhã Uyên Uyên, Nguyễn Hoài Nhơn, Việt Linh, Võ Trần Tâm Linh, Nguyễn Hoài Nhơn, Nguyễn Tiến Cung, Nguyễn Anh Phi, Đoàn Thị Ngọc Lành, Nguyễn Thị Xuân Thời, PK Du Ca, Anh Dũng, Phúc, Triều Thuận Quỳnh, Nguyễn Chánh, Song Hà, Lương Mạnh, Nguyễn An Bình, Vũ Hạ, Nguyễn Vũ Phúc, Mưa Bụi, Trường Đan, Vũ Bảo Châu, H.N.T, Lê Nguyễn Hóng Linh, Hoài Linh Vũ, La Mí, Nhân Quân, Hoài Nhã Thy, Vũ Tuấn Khanh, Hiền Thy Họa My, Thảo Đông Miên, Hồ Hồ Vy Quý, Văn Công Việt, Trần Thị, Trần Mimosa, Lữ Hạ, Hồng Hạ, Thoại Khanh, Nguyễn Thị Thanh Tâm, Nguyễn Văn Tuyên, Vi Yến, Thala Trà Lý, Anh Việt Thi, Trần T. Kh, P.T.C, Hoa Vi Li, Nguyễn Hồng Giang, Lê Nguyễn Minh, Hoàng Trang Khánh, Phạm Khánh Vũ, Nguyễn Phúc Yên, Nhật Linh, Mừng Hoang Vu, Thương Việt, Hải Bình, Thụy Du, Mai Đình Nhuận, Thụy Nghiêm.

văn

Vũ Bảo Châu, Jalau, Hiền Lhy Họa My, Hoa Nắng, La Yến Phi, Lê Ki Ma, Bạch Liên, Minn Van, Hoàng Du Thụy, yram Quỳnh, Nguyễn Thủ, Miên Di, Thái Vũ, Bằng Khuàng, Võ Thị Cẩm Hồ, Mây Trắng, Trâm Mặc Trinh, Hương P.T.C, Quỳnh Thủy, Chiêu Tím, Thương Hoài Nguyễn, Lê Nguyễn Minh, Hoài Mỹ Ngọc, Trương Trọng Quân Vương, Vũ Thị Thúy Liễu, Kim Thương, Lynch Thanh Thảo, Thanh Xuân, T.T.T, Trần Tại Viên Tnx, Uyên Ương, Hoàng Thụy Khanh, Bùi Hữu Miên, Viễn Du, Phan Nhã Uyên Uyên, Sầu Đông, Vũ Hoàn Lâm, Ái, Nai, Trâm Minh, Hoa Vàng, Thương Mượn, Đoàn Thị Lệ Hồng, Vũ Thị Bích Thái, Đặng Vũ Vương Ngọc, Thanh, Nguyễn Đình Chiến Trương Thị Kim Chi, Vũ Linh Thiêng, Quỳnh Châu, Trần Bá Luật, Nguyễn Thụy Nguyễn, Lũy Đức Nghiễm, Bé Nhỏ, Nguyễn Hồng Giang, Tăng Thị Ngọc H., Hồ Lệ Thu, Tôn Nữ Thu Nga, La Mí, Thăng Thiên Hưởng, Hồng Hạnh, Đinh Danh Tử, Vạn, Đường Sơn Cúc, Thụy Nguyễn, Vũ Linh Thiêng Thy Nguyễn, Nhật Mai, Đoàn Thị Lệ Hồng, Ti Thổ Đế, Võ Kim Uyên, Vi Phan, Song Hà, Mây Trắng, Hoa Thiêm Lý.

SỮA

MONT BLANC

*từ xứ non cao
trở về!*

Hãy dùng
MONT BLANC
để bồi bổ
sức khỏe

